

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

REBECCA QUINN

DAY
OF
DEATH

BRUTES OF BRISTLEBROOK
A PREQUEL NOVELLA

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Gün Ölüm
Bristlebrook Canavarları Öncesi Kısa Roman

Rebecca Quinn

İçinde

[İçerik Notu Birinci](#)

[Bölüm](#)

Jaykob

[İkinci Bölüm](#)

Dominic

[Üçüncü Bölüm](#)

Beau

[Dördüncü Bölüm](#)

Lucky

[Beşinci Bölüm](#)

Jasper

[Altıncı Bölüm](#)

Eden

[Şimdi satışta](#)

Tuzağa Düşmek

© 2025 Rebecca Quinn.

Tüm hakları saklıdır.

Kısa bir inceleme dışında, bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde —yasal olarak izin verilen durumlar hariç, yayıncının yazılı onayı ve izni olmadan çoğaltılamaz, erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez. Özel izin talepleri için lütfen Rebecca.quinn.author@gmail.com adresine başvurun.

Bu eser bir kurgu eseridir. Karakterler, isimler, diyaloglar ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, işletmeler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler, özellikle belirtilmedikçe, kasıtsız ve tamamen tesadüfidir veya sadece örnekleme amacıyla kullanılmıştır.

Yayıncı ve yazar, buradaki konuyla ilgili hatalar, eksiklikler veya yanlış yorumlamalardan sorumlu değildir. Yazar ve yayıncı, bu materyalleri satın alan veya okuyan kişiler adına hiçbir sorumluluk veya yükümlülük üstlenmez. Yayıncı ve yazar, üçüncü taraf web siteleri veya bunların içeriği üzerinde herhangi bir kontrol sahibi değildir ve bunlardan sorumlu değildir.

Kapak tasarımı: Justine Bergman, JAB Design Studio.

ISBN: 978-1-923196-00-1

İçerik Notu

Sevgili Quinnksters,

Day Death'i okumak ve Brutes ile kızımızı geçmişe doğru takip etmek için geri döndüğünüz için çok heyecanlıyım. Tüm desteğiniz için çok teşekkür ederim. Ne kadar minnettar olduğumu bilemezsiniz.

Başlamadan önce, birkaç önemli konuya değinmek istiyorum. Öncelikle, herkesi rebeccaquinnauthor.com adresindeki web siteme yönlendirmek istiyorum. Bu kitapla ilgili tüm trope ve içerik uyarılarının listesi bu sitede yer almaktadır.

Day Death kasvetli ve hüzünlü bir kitap ve okuyucuları rahatsız edebilecek çok çeşitli sahneler ve durumlar içeriyor, bu yüzden devam etmeden önce herkesin bu listeye göz atmasını tavsiye ederim.

Tüm kitaplarımda olduğu gibi, bu listeyi de olabildiğince kapsamlı hale getirmeye çalıştım, ancak herhangi bir sorunuz veya endişeniz varsa ya da eklenmesi gereken bir şey olduğunu düşünüyorsanız, lütfen rebecca.quinn.author@gmail.com adresinden bana ulaşın.

İkinci olarak, yukarıdaki notla ilgili olarak, bu kitabın bombalamalar, yağmalamalar, silahlı şiddet, keder, intihar düşünceleri, aile üyeleri ve arkadaşların kaybı ve çok daha fazlasını yoğun bir şekilde ele aldığını özellikle belirtmek isterim. Ruh sağlığınız önemlidir, bu yüzden lütfen kendinize karşı nazik olun ve ihtiyacınız olursa destek alın.

Son olarak, bu kitapta BDSM sahneleri ve dinamikleri de ele alınmaktadır. Lütfen bunun bir kurgu olduğunu ve öğretici bir okuma olarak değerlendirilmemesi gerektiğini unutmayın. Hikayeye uygunluk adına bazı özgürlükler alınmış, olaylar dramatize edilmiş ve kurgusal, kıyamet sonrası dünyalarda dinamikler gerçek hayatta olduğundan daha hızlı ilerlemektedir.

Yeni bir fetiş denemek istiyorsanız, lütfen partnerinizle kapsamlı bir şekilde iletişim kurun, güvenilir bilgi kaynaklarından araştırma yapın ve her zaman, her zaman güvenli, mantıklı ve karşılıklı rıza ile hareket edin (veya tercih ettiğiniz uygun fetiş kısaltmasını ekleyin).

Tamam, Becky'nin güvenlik dersi bir kez daha tamamlandı. Şimdi gidin
ve kalbinizi kırın!

Sevgilerimle,
Becky Quinn

Bölüm Bir

Jaykob

Bu gece havada bir terslik var. Aptal, dondurucu karavanımdan ayrılıp kulübe geldiğimden beri beni rahatsız ediyor ve nedenini anlayamıyorum. Bazen oluyor, sanki nefes alamıyormuşum gibi. Ya da nefesimi çok uzun süre tutmuşum ve bir şey patlamak üzereymiş gibi.

Bu genellikle görevdeyken olur, ve genellikle sadece boktan bir durumda değil, boğulmak üzereyken olur. Bomba patladıktan sonraki o gergin saniyede olur, ışık retinayı yakarken, ama ses nihayet kulak zarını patlatmadan ve şok dalgası seni vurmadan önce.

Hava gerginleşir.

Diken diken olur.

Bir şeyle dolu.

O keskin nişancı beni kum havuzunda nişan aldığında, siper almadan önce, ve helikopterimiz uçuşa yasak bölgeyi geçip neredeyse yok edildiğinde bunu hissetmişim.

Ryan'ın öldüğü gün hava böyleydi.

Ama ben görevde değilim ve artık beni sinirlendirecek kimse yok, o yüzden neden bu hissi yaşadığımı bilmiyorum.

Haftalardır geri döndüm ve bu titiz kink kulübünde kesinlikle bomba ya da keskin nişancı yok. Hava açık, haberlerde yararlı bir şey yok - büyük sürpriz - ve herkes sakin. Neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum.

Jasper emekli olmadan önce brifinglerimizde sürekli bahsettiği şeylerden biri olmalı. İşini eve taşımak falan. Başhekim zırvalıkları. Başhekim zırvalıkları ve saf aptalların dakikası 9,99 dolara ödediği türden saçma sapan falcılık zırvalıkları.

Bunu kafamdan atmam lazım.

"Bir dakika," diye uyarıyor Dom.

Yanımda Thomas başlangıç çizgisinin arkasına çekilir ve ben onun sırtışını görmezden gelirim. Adamın kadınların kıkırdadığı türden güzel bir yüzü var, ama o sırtış onu bir ayakçı gibi gösteriyor. Turdayken arkamı kollayabilir, ama burada, Darkside'da? Pislik her zaman hile yapar.

Gözlerim derin bahçelerin değişen gölgelerinde. Asmalar ağaçların arasında ilmek gibi sarkıyor ve arkamdaki kulübün gümbür gümbür basları damarlarımda zonkluyor.

Hiçbiri cildimin gerginliğini azaltmıyor.

"Unutmayın, Darkside'in güvenlik kelimesi kırmızıdır. Sarı bant takan hiçbir itaatkar, dominantları dışında sınırların dışındadır. Bu avda, nefes ve kan oyunlarına katı sınırlar koyduk. Sadece hafif acı, rıza ile ve kulübün olağan kuralları geçerlidir. Bahçenin her yerinde kulüp gözetmenleri var, yardıma ihtiyacınız olursa düdüklerinizi kullanın." Dom duraksıyor, bizi tek tek süzdü. Saatine bakıyor, sonra kaşlarını kaldırıyor. "İyi avlar."

Siren, sert ve dişleri tırmalayan bir sesle çalar ve neon kırmızı ışıklar başımızın üzerinde parıldayarak bahçeyi titreyen bir kırmızı kabusa dönüştürür. Bu, beni geceleri ter içinde uyandıran görüntülere çok benziyor, ama bunu bir kenara itiyorum. Bütün hafta bu avı bekledim.

Thomas, Dom'un start vermesinden saniyeler önce başlangıç çizgisinden fırlayarak koşmaya başlar. Onu arkadan çekerim ve o geriye doğru savrulup dengesini kaybederken, ayak bileklerine tekme atarım ve o da "oof" diye yere çakılır.

"Gerçekten mi, Jayk?" Dom kuru bir şekilde sorar ve ben omuz silker, Thomas'ın üzerinden atlarım.

Diğer dominantlar karanlıkta koşuyorlar, panik yaratan ışıkların aciliyeti, annemin eskiden yaptığı gibi çığlık atan alarm, sanki hepsi kafaları güzelmış ve daha önce hiç uyuşturucu almamışlar gibi.

Ağaçlar beni tamamen yutana kadar hepsinin yanından geçiyorum.

Yapraklar sirenin çığlığını biraz azaltıyor, ama hareket eden bedenler, bomba ateşi gölgeleri beni gergin ve saldırgan yapıyor. Aşırı farkındalık omurgamı ürpertiyor. Nabzım av bulma ihtiyacını soluyor.

Yakalamak

.

Tuzağa
düşürmek.

Gerilim beni aç yapıyor.

Sabit bir hızda ilerliyorum. Altılar on dakika önce serbest bırakıldı ve bahçeler tüm bu gösterişli kulübü çevreliyor. Şimdiye kadar her yerde olabilirler. Sarhoş bir boğa gibi ortalıkta dolaşmak hiçbir işe yaramaz. Onları takip etmek, ortaya çıkarmak gerekiyor.

Şu anda bunun ihtimali çok düşük.

Yere bakıyorum. Ağaçlara. Her yerde izler var, önümde gürültüyle koşan ağır ayaklı aptalların bıraktığı izler. Bazı domlar, sanki bu bir şirket güven egzersiziymiş gibi çiftler veya gruplar halinde bir araya geliyorlar. Sanki gerçekten bir sub yakalayabilirlerse - ki bu şüpheli - birbirlerinin sırtını sıvazlayacaklar, *takım çalışması* ve *paylaşımları* için kendilerini tebrik edecekler.

Dış fırçasıyla gözlerimi oyup çıkarmayı tercih ederim.

Sağımda geniş ve aydınlık, net bir iz var. Solumda ise... sadece kırmızıya boyanmış karanlık var. Karanlıkta küçük izler var - gizli hissettirecek kadar gölgeli ama gergin bir altın makul bir hızda koşabileceği kadar geniş.

Sola dönüyorum.

Bu avda on beş dominant ve sadece yedi submissive var. Bu submissive'lerden ikisi dominantlarıyla eşleşmiş durumda ve bu avda avlanamazlar, bir diğeri ise benim tipim olmayan Hugh. Geriye dört hedef kalıyor. Sadece dört, on üç avcıya karşı.

Ama bunun bir önemi yok.

Onlar avcı olabilirler, ama rakip değiller.

Çoğu, Darkside'in kapıları açıldığında haftada bir kez sahneye çıkan oyunculardır. Belki bir subbie'nin kışına şaplak atarlar ya da birinin boğazını elleriyle sıkarak masturbasyon yaparlar, ama sapıklıkları ne olursa olsun, bu pisliklerin çoğu aynıdır. Pazartesi sabahı eşyalarını toplayıp, rahat ofis işlerine geri dönecekler ve benim tüm gardırobumdan daha pahalı olan Hermés kravatlarıyla ihtiyaçlarını boğacaklar. Tüm o yapmacık saçmalıklarla kendilerini filtreleyecekler - küçük konuşmalar ve nezaketler, güzel kıyafetler ve beyaz yalanlar - ve geceleri acı çeken her türlü ham arzuyu tatmin etmek için birkaç saatin yeterli olduğunu iddia edecekler.

Çalılar botlarımın altında kemik gibi çatırdıyor. Adrenalin cildimi ısıtıyor ve ipeksi yaprakların her sürtünmesine karşı hassas hale getiriyor. Siren karanlıkta bir çığlık gibi geliyor ve kafamı gerçekten mahvediyor. Çığlık atmaktan *nefret ederim*. Beni gitmek istemediğim yerlere geri götürüyor.

Ama o yerler benim farklı olmamın nedeni. O ve Hermés kravatım olmaması ve *kimseyi* boğmamam. Darkside, bu avlar, "sorun" olmadan kendimi serbest bırakabileceğim tek yer. Burada

ben berbat biri değilim. Burada, kendimi rahat hissediyorum. Yapmam gereken işe odaklanabiliyorum.

Ve ben avlanmak için yaratıldım.

Bulmak için. *Sikişmek* için.

Sağımda bir dal kırılır ve ben dönüp ağaçların arasından geçerim. Nabzım kulaklarımda grlere, sirenin sesini bastırır. Gölgeler ürkütücü, canlıdır. Beklenti nefesimi keser. Kızıl ışığın fırtınalı titremesi, kanımda bir tepki gerektiren vahşi bir şey uyandırır. Beni takip eden gergin hissi besler.

Ama hiçbir şey kıpırdamıyor.

Kollarımdaki küçük tüylere diken diken oldu. Boynumun arkasında. Sessizlik doğal değil, her zamanki hışırtılar bozulmuş. Artık igdlerime güvenmemek için çok uzun süredir grevdeyim. Çok fazla baskına çıktım, çok fazla ormana, sığınağa ve silah tesisine girdim. Son üç yılda, birimimizin kaç kez görevlendirildiğini sayamadım.

Bu hissi tanıyorum.

Yalnız değilim.

İzlendiğimi hissetmenin verdiği ürpertici heyecan, midemi a ve hırslı bir şekilde kıpırdatıyor. Ve burada daha iyi. Burada, arkadaşlarımdan güvende olup olmadığını ya da kafamın konfetiye dönüşüp dönüşmeyeceğini düşünmüyorum.

Burada tek tehdit benim.

Yine bir adım atıyorum ve yapraklar yanaklarımdan savaş hatları çiziyor. Nefesim ağzımın yanındaki yaprakları titriyor. Aşağıya bakıyorum, ayaklarımdan etrafındaki toprakta hafif lekeler var.

Başımı kaldırıp derin bir nefes alıyorum. iek kokusu alıyorum, ama bu kesinlikle doğal bir koku değil. Keskin, doğal olmayan bir tatlılık var.

Yavaşça başımı kaldırıyorum. Geniş yeşil gözler dalların arasından bana bakıyor.

Alice.

Memnuniyet, bir drone saldırısı gibi içimi kaplar.

Bekar. Birkaç ay önce gelmeye başladı... ve küçük Alice için koruyucu sarı bant yok. Onun güzel gözleri, narin ağzı veya yumuşak amcığı için hiçbir koruma yok.

Ağacın etrafında dolaşıyorum, şehvet beni yakıyor. "Aşağı. Hemen."

Küçük dalda kendini daha yükseğe çekiyor, ama dal onun ağırlığı altında eğiliyor ve o donup kalıyor. Yanakları kızarıyor. Kadın yumuşak ve

kıvrımlı, belki yirmili yaşların ortasında ve sarı saçları, ürünlere büyük paralar harcayabilecek birinin hassas parıltısına sahip.

Saçlarına çamur sürmek istiyorum.

"Ben tırmanıcı değilim, ufaklık. Beni oraya çıkarsan yaptığım şeyden hoşlanmayacaksın." Gölgede durarak sırtıyorum. Neon ışıkları arkamda parlıyor. Onu kırmızıya boyuyorlar - mükemmel bir hedef. "Son şansın."

Korkuyla başını sallıyor ve sırtışım genişliyor. Çünkü o ne olduğunu biliyor. O ormanda kaybolmuş ve ben de büyük kötü kurtum.

Ve ben de açım. Kahrolasica aç.

Uzanıp parmaklarımla dalı okşadım ve Alice çığlık atarak geri çekildi, ama aşağıdan başka gidecek yeri yoktu. Dalın eğimli ucuna yaklaşıp parmak uçlarımda durdum ve iki elimle dalı sardım.

Gergin gözlerine bakarak, ince dalı aşağı doğru çekerim.

Sırtımda, pazılarımda gerginlik hissediyorum, ama yavaşça, çok yavaşça dal sarkmaya başlıyor. Onun yakınlığı, baş döndürücü sesler, ışıklar ve hız, beni aç yapıyor. Beni *arzulandırıyor*.

"Bekle," diye fısıldadı, bana, dala, yere, sonra tekrar bana bakarak. "Bekle, bekle."

Penisim sertleşir. Onun itirazları karşısında. Onun şehvetli, umut verici kokusu karşısında. Hızlı nefesleri ve yanaklarından boynuna, giydiği ince beyaz elbisenin üstünden göğsüne yayılan renk karşısında.

Cevap vermek yerine, bir elimi dalın aşağısına kaydırıyorum, dal daha da eğilirken onu tekrar ona yaklaştırıyorum ve kırmızı ışıklar üzerimizde yanıp sönüyor. Sonra diğer elimi de kaydırıyorum, dal neredeyse göğüs hizama kadar eğilene ve ondan bir adımdan daha az uzaklıkta olana kadar ona yaklaşıyorum.

Zorlanarak uzanıp cildine dokunuyorum.

Bu onu harekete geçiren bir şey gibi görünüyor ve çığlık atıyor, sonra ağaçtan atlıyor. Kısa bir düşüş, ama dalı bırakmadan önce düzgün bir şekilde yere indiğinden emin olmak için onu yakından izliyorum. Ayakları üzerinde duruyor, ama koşmak için döndüğünde tökezliyor.

Birkaç saniye içinde diz çökmüş halinin üzerine çöküyorum, bir kolumu beline, diğer elimi çenesine dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. Nabızı avucumda atıyor, mücadele ederken vücudu bana karşı kıvranıyor. Onu tutmak neredeyse çok kolay, ama doğru şekilde tutmak o kadar kolay değil — yumuşak, çılgın ve kırılğan, kazara onu kırabilirim.

Ama bu mücadele hoşuma gidiyor.

Sikim kalın ve sert bir şekilde onun sürtünen kıkına baskı yapıyor ve ben onun kulak memesini ısıyorum.

"Sikişmek ister misin, köle?" diye homurdanıyorum.

Gözümün ucuyla bir hareket görüyorum ve başımı hızla çeviriyorum. Dom ikimize bakıyor, sonra bana başını sallıyor, gölgelerin içine geri çekiliyor ama duyabileceğim mesafede kalıyor. Pislik. İster üssümüzde kaptanım olsun, ister burada kulüp gözetmeni olsun, her zaman omzumun üzerinden beni izliyor.

Subbie'nin hala cevap vermediğini fark edince, tutuşumu gevşetiyorum. "Cevap ver, Alice."

"Bırak beni," diye inliyor, ama yine kıkını bana sürtüyor ve ben homurdanıyorum.

Ateşliyim, aşırı duyarlıyım. Penisim zonklıyor. Onunla sevişmek istiyorum ama net bir *evet* cevabı alana kadar yapmayacağım. O neredeyse bir yabancı ve bu tür oyunlar insanın kafasını karıştırabilir. Benimki zaten yeterince karışık.

Çenesini bırakıp, elimi saçlarına doladım ve başını omzuma doğru çekerek geriye doğru ittim. Burnumu saçlarına gömdüm ve tabii ki, para gibi kokuyordu — tatlı, keskin ve nakit kokuyordu. Yumruğumu sıktım ve o baskıya ırkıldığında, sikim ağrımaya başladı, fermuarımın içinde acı verici bir şekilde gerildi.

"Anlaşma yok. Kuralları biliyorsun." Serbest elimle, yapışkan parlak dudaklarının ıslak iç kenarını izlerim. Alice güzel — kör değilim, onu aylar önce fark ettim — ama bu gerçekten önemli değil. Uzun, kısa, zayıf, dolgun, tek umursadığım şey nasıl titredikleri.

Ve onun şeytanları benimkilerle uyuşur mu diye.

Kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum. "Ver onu bana, yoksa hiçbir şeye dokunmam."

"Evet," diye fısıldadı nasırlarımın üzerine. O kadar serttiler ki, onun şımartılmış cildini neredeyse yırtacaklardı. Parmaklarıma yapışan dudaklarının kaygan öpücüğü beni titretti. Onları derine sokmak istedim — gözlerinin yaşarmasını ve boğazının kapanıp boğulduğunu hissetmek istedim. "Sik beni. Sert sik beni. Sik beni, sik beni, sik beni lütfen..."

Onu dilimle susturuyorum, ağzını sertçe alıyorum.

Evet, sik beni.

O yapışkan ve ekşi şeker gibi ekşi tatlı. Saldırıma nefes nefese kalıyor ve göğsüme eriyor. Bu sevimli, ama benim istediğim şey değil.

Onun talep etmesini istiyorum. Pençelemesini. Almasını. Kazanmamı istiyorum. Bunun için ne kadar aç olduğunu görmek istiyorum.

Ama onun şeytanları benimkiler gibi değil.

Yine de, hevesli ağı güzel, ipeksi ve ıslak, onu yağmalamak zafer gibi geliyor. Bir ödöl gibi. Barbar, çalıntı kraliyet ailesini yağmalıyor. Bir elimi boğazına götürüp onu altımda yatana kadar toprağa itiyorum.

Bacaklarını ayırmak, burnunu ve ağızını kapatmak ve kulağıma çığlık atana kadar onu almak istiyorum, ama o kollarını kaldırıp bileklerinden çaprazlar.

Ve... lanet olsun.

Başka bir dominant, bu kusursuz itaat karşısında heyecanlanabilir, ama onun üzerine eğilip, onun açıkça istediğı şekilde kelepçelerimi kullanmak, benim heyecanımı biraz öldürüyor. Sadece Jasper gibi tavus kuşları oyuncak kullanır.

Ekstra yardım *olmadan* birini tatmin edemeyen türden erkekler.

Bunu kafamdan silip, ağızını tekrar daha sert bir şekilde alıyorum, alt dudağını ısııyorum, böylece bana bir kez daha ateşli bir inilti veriyor. Altımda kıvrıldığında, ellerimi kısa elbisesinin altına sokuyorum, pürüzsüz uyluklarına doğru yukarı çıkıyorum ve çıplak kıcını kavıyorum. Kot pantolonumun içinden çıplak amının yakıcı, ıslak sıcaklığını hissedebiliyorum ve sikimi ona sürüyorum, klitorisini sert, acı veren kumaşa sürüyorum. O inliyor, nefesi sertleşiyor, göz bebekleri kararıyor ve büyüyüyor. Başının üstünde, manikürlü parmakları toprağı tırmalıyor.

Ağızımı boğazına indiriyorum, emiyor ve ısııyorum, ellerimle kıcını yoğururken onu yere yatırıp sikiyorum. Onu hissetmek için sabırsızlanıyorum, geri çekilip fermuarımı açıyorum, sonra zonklayan sikimi acı verici bir şekilde dışarı çıkarıyorum. İhtiyaç beni ısııyor, ama elimi sabit tutmaya zorluyorum ve prezervatif takarken kendime birkaç sert vuruş yapıyorum.

Alice titreyerek ve kızarmış yanaklarıyla olduğı yerde kalır. Parmakları hareket etmek, dokunmak istermiş gibi seğirir ve ben de onun bunu yapmasını isterim. Kelepçeli ellerini bacaklarının arasına sokup, o muhtaç klitorisini rahatlatmaya çalışmasını isterim. Ben onun üzerinde mastürbasyon yaparken, dokunulmak istediğı her yere dokunmak için yalvarmasını, talep etmesini ve dokunmasını isterim.

... Ama kendini tutuyor. Yine.

Dizlerinden birini tutup genişçe açıyorum, bacaklarını ayırıyorum. "Bacaklarını aç."

O bacaklarını açar ve elbisesi geriye düşer, böylece amının üzerinde ıslak sarı bukleler görürüm. Sikimi kavrarım. Yumruğumda zonklar ve acıtacak kadar sıkarım. Onu almak üzereyim ki, o bacaklarını

bacaklarını güzelce kaldırıyor — beni anında sinirlendiren, özenle çalışılmış bir hareketle.

Kızgın bir şekilde bakıyorum. "Kes şunu."

"N-ne?" diye sorar tereddütle.

Homurdanarak sikimi bırakıyorum ve iki elimle bacaklarını olabildiğince açıyorum. Güzel kıvrım kaybolana kadar. Dizleri yere yapışana ve o gerilip sınırlarına kadar uzanana kadar. Onun yumuşak, yuvarlak uyluklarının arasındaki boşluğu dolduruyorum, ağır bedenimle onu kaplıyorum ve sikimi onun kavurucu, kaygan kıvrımlarına sürüyorum. Onlar benim için açılıyor ve ben klitorisine sertçe sürtünüyorum, ileri geri, sonra sıkı, acımasız daireler çizerek. O, boğuk, boğuk bir ses çıkarıyor, sonra alt dudağını sertçe ısırıyor, yüzünü başka yöne çeviriyor. Parlak sarı saçları altında yayılmış durumda.

Kirleniyor.

Mahvoluyor.

Onun filtelenmemiş zevki içimi titretir ve ona sürtünürken omurgamın dibinde baskı oluşur. Yüzümü boynuna gömerim ve ona karşı hırlar. Derisini ısırırım ve bana sarıldığında daha sert ısırırım.

"*Rol yapmayı bırak.*" Ona tekrar sertçe, dikkatsizce, sadece iyi hissettiren ne varsa onu yaparak, *onun* da yapmasını istediğim gibi, vuruyorum ve o çığlık atıyor.

Islaklığının testislerimi kapladığını hissediyorum. Sıcaklığı her yerde. Hala çok süslü kokuyor ve saçlarını toprağa sürterek, onu benimle birlikte pisliğe çekmenin boktan zevkini çıkarıyorum. Onu *gerçek* yapıyorum.

Kalçaları bana doğru sallanıyor, ilk kez hareket ediyor, beni istediği yere itiyor. Başlangıçta tereddütlü, sonra daha cesur. Gözlerindeki yeşil renk bulanıklaşıyor ve o neon kırmızı ışıklar onu cehennem gibi yapıyor. Kelepçeli bilekleri yukarı kalkıyor, bana kıvrılırken boynuma dolanıyor, kulağıma nefes nefese soluyor ve şimdi o kadar yakınız ki her titremesini ve titremesini hissedebiliyorum.

"Oh." Kelime boğuk çıkıyor. Şaşkın. "*Oh, lanet olsun!*"

Bacaklarını bana dolayarak, beni içine almaya çalışıyor. Kokusu başımı döndürüyor. Nefesi ritmini kaybediyor, vahşileşiyor, küçük inlemeler ve boğuk hıçkırıklarla kesiliyor, bu da benim ön sıvı akmasına neden oluyor.

"Siktir." Yüzünü çevirip tekrar ağzını öpüyorum, küçük çığlıklarını içime çekiyorum, sonra elbisesini aşağı çekiyorum. Soluk göğüslerinin uçlarında sıkı, pembe meme uçları var ve ıslak ağzımı onun teninde gezdiriyorum, emdiğim, sıyırdığım ve ısırıldığım yerlerde kırmızı izler bırakıyorum.

izler bırakıyorum. Bir meme ucunu ağzıma alıp dişlerimle kenarlarını ısıyorum.

"Lütfen, efendim," diye hıçkırıyor. "*Lütfen.*"

Efendim beni yine dışarı atıyor - bu resmiyeti, mesafeyi nefret ediyorum - ama o titremeye başlıyor ve bir küfürle, sikimi kökünden tutup onun girişine hizalıyorum.

"Bensiz boşalma," diye bağırırım. İkinci raundu kulüpte yapabiliriz, ama şimdilik, benim sikimde boşalacak.

Onun içine giriyorum ve amı sıırılsıklam, yakıcı bir sıcaklıkta. Onu vücudumla kaplıyorum, bizi yere bastırıyorum, birbirimize sert, ritimsiz bir öfkeyle sürtünene kadar birbirimize bastırıyorum. Amı etrafımda sıkılaşıyor, titriyor ve ben geri çekilip ona deli gibi giriyorum, o parçalanırken alabildiğim tüm zevki alıyorum. Açık. Özgür. Gözyaşları çaresizce makyaj izlerini yanaklarından aşağıya doğru akıyor ve ben açık ağzımla onlara bir öpücük konduruyorum. Tuzu yalıyorum ve inliyorum. Taşaklarım sıkılaşıyor. Terden kayganim, o yumuşak ve muhtaç, ve ben sert bir şekilde boşalırken omzunu ısıyorum.

Beynim tekrar çalışmaya başladığında o hala titriyor, bu yüzden ona sokulup, nefesimiz sonunda düzelene kadar ona verdiğim her iz ve ısırığın üzerine öpücükler konduruyorum. Tüm o huzursuz, kaşıntılı hayal kırıklığı yatışıyor, havadaki tuhaflık unutuluyor ve yavaş bir tatmin beni sarıyor.

Bu avlar, Darkside'in üyelik ücretleri için maaşımın büyük bir kısmını ödemeye değer değilse, siktir et.

Alice geri çekildi ve o bileklerini tekrar başımın üzerine kaldırırken ben de içinden çıktım. Hâlâ kelepçeli olduğunu fark edince onu serbest bıraktım ve maskara bulaşmış yüzüne gizlice baktım. Gözleri yaşlarla doluydu, parlak saçları artık tamamen dağınıktı. Sersemlemiş ve biraz şok olmuş görünüyordu.

Bu bakış beni neredeyse tekrar tahrik ediyor.

Kendini beğenmişlik, istemeden de olsa bir sıırıtışa dönüşüyor. Ona ihtiyacı olan şeyi verdiğimi bilmek, en temel anlamda iyi bir şey. İkimizin de ihtiyacı olan şeyi.

Onu izlerken bir saniye duruyorum.

O gerçekten çok güzel. Benim izlerim onun cildine pek uymuyor gibi görünüyor, ama potansiyel var.

Alice her zaman çok kibirli görünüyordu. Benim için iki kez bakmaya değmeyecek kadar şık ve uzak. Aptal değilim. Onun gibi kızlar ve benim gibi erkekler arasında işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum.

Ama onu şimdi, kir içinde, bitkin halde görünce, acaba farklı olabilir mi diye merak ediyorum. Belki denersem. Belki ben biraz daha az *ben* olursam ve o biraz daha az *o* olursa, biz... Bilmiyorum. Bir şey olabiliriz.

Hiçbir şeyden daha fazlasına sahip olmak güzel olurdu.

"Ee, iyisin?" Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, kaşlarımı çatıyorum. Lanet olası bir maymun gibi konuşuyorum. Boynumun arkasını ovuyorum. "Yani, iyi misin?"

Ona sarılmalı mıyım? Genelde onlar istemediği sürece bunu yapmam ve genelde ikimiz için de garip bir deneyim olur. Ama insanlar böyle yapar, değil mi? Flört etmek gibi bir şey.

Onu yere yapıştırmadan nasıl yapacağımı düşünürken, Alice birkaç kez gözlerini kırpıştırır, sanki kendine geliyormuş gibi. Yanakları kızarır ve ben o pembe seli tuhaf, gergin bir hayranlıkla izlerim. Biraz geri çekilir, sonra elbisesinin eğri kayışlarını düzeltir, o güzel göğüslerini saklar.

Kollarımın, King Kong'un uçağı vurmaya hazırlanır gibi başımın üzerinde olduğunu fark edince, onları aşağı çekiyorum.

Hayır. Ona sarılmayacağım. Denemeyeceğim bile.

O ayaklarını sürüklerken yanaklarım kızarıyor. Umarım bunu fark etmemiştir. Kahretsin. İnsanlar bu işi nasıl yapıyor?

"İyiyim... teşekkürler," diyor. Kibarca. Sanki boynunda benim ısırık izlerim yokmuş gibi. Bana küçük, güven verici bir gülümseme atıyor, ama gözlerime tam olarak bakmıyor.

Kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tutuyorum ve aramızda yine soğuk hava gibi bir mesafe oluşuyor. Elbisesinin eteğini düzeltmesini izlerken, ben de garip bir şekilde kıpır kıpır oluyorum.

Bunu tekrar yapmak... sorun olmayabilir... Aynı kişiyle. Bir gecelik ilişkiden fazlasını yaşamayalı çok uzun zaman oldu. Her iki ayda bir görevlendirildiğim için bunun pek bir anlamı yoktu, özellikle de son birkaç yılda bu sıklık daha da arttı. Her görevde kurşunlara maruz kalabileceğim için. Zavallı bir kızın benim cenazem için giyinmesini sağlamak hiç adil gelmiyordu.

Eğer kimse o kadar uzun süre kalacak kadar zahmet ederse tabii.

Ama karavanımı düşündüğümde göğsüm sıkışıyor, eve her gittiğimde gerçek paniğe yakın bir hisle sıkışıyor. Bu sessizliği daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

Alice gibi biri — kirli bir saç telini incelerken yüzünü buruşturduğunu görüyorum — eminim o, insanların evlerine her zaman doldurdukları

fırfırlı, gereksiz şeyleri seçmeme yardım edebilir. Ev gibi şeyler.

Alice o alanı güzelce doldurabilir.

"Sen..." O ayağa kalktığında sözümü kestim, sikimi kaldırıp ben de ayağa kalktım, dilim ağzımda kalın ve beceriksiz hissediyordu. Sinirlerim cildimde titriyordu. "Yani, bir ara bir şeyler yapmak ister misin? Benimle? Birlikte bir şeyler yapmak. Ya da her neyse."

Başını geriye çevirip bana tekrar bakıyor. Ben de ona bakıyorum.

Kusmak istiyorum. Neden bu, nükleer depolama tesisine baskın yapmaktan daha riskli geliyor?

"Mesela... bir randevu gibi mi?" diye tereddütle sorar.

Omuzlarım kamburlaşır ve bunu nasıl durduracağımı bilemem. "... Evet?"

Kaşları saç çizgisine doğru yükselir. "Oh."

Oh? "Oh" ne demek oluyor? Kendimi somurtmayı bırakmaya zorluyorum.

Sessizlik uzar ve bu garip durum sanki derimi yüzüyor gibi hissettirir.

Yanaklarımdaki sıcaklık beni kavurur.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Artık kendimi avcı gibi hissetmiyorum. Kendimi lanet olası ses kısıklığı olan bir ergen gibi hissediyorum.

"Boş ver," diye mırıldanıyorum. "Aptalca bir fikir. Ben..."

"Hayır. Yani, ben sadece..." Kafasını sallar, hala bana kaçak bir hayvanat bahçesi hayvanıymışım gibi bakar. Garip bir hayvan. Muhtemelen tehlikeli. "Sadece ortak noktamız pek yok gibi geliyor. Hepsi bu."

Midem sıcak, acı bir asit havuzuna düşer. "Ortak noktamız yok," diye yavaşça tekrarlarım.

Alice dudağını ısırır. "Şey. Evet? Halifact ve Slade'de staj yapmaya kabul edildim. Orada çok meşgul olacağım. Her türlü konferans ve gala yemeği olacak ve eminim bu senin için çok sıkıcı olacaktır."

Kelimeleri kekelediğini izliyorum. Asit bağırsaklarımı yakıp, yemek boruma kadar çıkıyor. Boş göğsümde birikiyor.

"Benim için sıkıcı." Dudaklarım bükülür. "Neden benim için sıkıcı olsun ki?"

Boş ver, Jayk. Aptalca davranıyorum. Çok sıkıcı geliyor.

Ama gece beni gerginleştiriyor, boş karavanımın düşüncesi göğsümdeki mide bulandırıcı sıvıyı sıkıştırıyor... ve onun bunu itiraf etmesini istiyorum.

Beni ona ayak uyduramayacak kadar aptal bulduğunu. Denemeye bile değmeyecek kadar kaba bulduğunu. Grand Canyon büyüklüğünde bir güven fonum olsaydı ve çirkin, yıpranmış ellerimi manikür yaptırsaydım, şu anda böyle konuşmazdı.

Ses tonumdan dolayı gözlerine birkaç damla yaş doluyor ve elleri önünde birbirine dolanıyor. "Yani, arkadaşlarınla bilardo oynamayı ya da bira içmeyi tercih etmez miydin?"

Bilardoyu sevmem.

Ve bira midemi şişiriyor.

En azından uyuşturucu satmak ya da silah ateşlemek demedi.

Elimi çeneme sürterek, alaycı bir şekilde burnumu çekmeden edemedim. Bunu çok iyi biliyordum. Onun gibi kızlar ve benim gibi erkekler. Onun için ben sadece nasırlı eller ve şişman bir penisim.

"Üzgünüm," diye fısıldadı. "Ortak hiçbir yanımız yok."

"Evet, tabii. Sahte çiçek bahçelerinde avlanmaya çıkıp, yıldızları görecektik kadar sert boşalman hariç." *Kes şunu, pislik.* Yine de yüzüme alaycı bir gülümseme yayılıyor. "Ama hayatında ilk kez sahte boşalmayı bırakmanı sağlayabilecek tek kişi benim. Nadir bir olay olmadığı sürece, kimse boşalırken o kadar şok olmuş gibi görünmez. Bu arada, rica ederim."

Kir içinde oynamak için yeterince iyi.

Orada bırakmak için yeterince iyi.

Alice'in omuzları gerilir ve yanaklarında kızarıklıklar belirir.

"Gitmeliyim."

Sesindeki titremeyi duyunca, ona dikkatle baktım, dudaklarının titremesini ve gözlerindeki donukluğu gördüm.

Siktir.

Aniden, tüm o acı içime döner ve bir saniye içinde kendimden nefret ederim.

O haklı. O benim için fazla iyi. Fazla zeki. Fazla güzel. Fazla yumuşak. Ve o hiçbir şey yapmadı ki.

Burada pislik olan benim.

Onu *ağlattım*.

Başımın arkasını tutuyorum. "Üzgünüm," diye mırıldanıyorum. "Sen... evet. Haklısın. Yardıma ihtiyacın var mı..."

Aşağılık herif. Karavanımın boş olmasının bir nedeni var.

Alice başını sallar, yine gözlerimden kaçır. "Hayır. Yolu biliyorum."

Onun güvenli bir şekilde içeri girmesini sağlamakla bir şeye tekme atma ihtiyacı arasında kalmış olarak, sertçe başımı sallıyorum. "Evet. Tabii."

Bu bahçelerin her yerinde Darkside monitörleri var ve kulüpten o kadar da uzakta değiliz.

Bir dakika boyunca midemdeki safra asit gibi beni yiyip bitirirken, o ağaçların arasına kaybolmadan önce yüzümü ovuşturup "Alice" diye sesleniyorum.

Tereddüt eder, biraz döner.

Boğazım yanıyor. "Tebrikler, biliyor musun? Halifact ve Slade için. Eminim harika bir avukat olacaksın."

Alice bana bakar, sonra yüzü yumuşar ve bana bir kez başını sallar, sonra ortadan kaybolur.

Birkaç dakika sonra hâlâ orada durmuş, eve dönmek yerine gece için bir otel rezervasyonu yapmalı mıyım diye düşünürken, kalın bir omuz omzuma yaslanır.

Dom.

Gözlerimi kapatıp dişlerimi sıkıyorum. Neden *hâlâ* burada?

"Çiçekleri özellikle mi seviyorsun?" diye sorar kuru bir sesle. "Bana petunya seven birine benzemiyorsun."

Ondan uzaklaşıyorum. Ne kadarını gördü acaba? Utanıyorum. Her şeyi. Tabii ki her şeyi gördü.

Dom kollarını göğsünde kavuşturur, beni inceler ve ben ona sert bir bakış atarım. "Ne? Bir sorunun varsa, *Kaptan*, söyle gitsin."

Hiçbir şey söylemez, sadece beni izlemeye devam eder ve ben omuzlarımı silker, kaşlarımı çatarım.

"Ne? Bir altımı ağlattığım için mi kızgınsın? Ağır bir sahneden sonra ona bakmak yerine tüm dertlerimi onun üzerine mi yığdım?" *Değersiz, aptal pislik*. "Ya da bırak tahmin edeyim. Böyle bir kızla başlangıçta bir şansım olduğunu düşündüğüm için aptal bir piç olduğumu mu düşünüyorsun?"

Dom'un bana yumruk atmasını istiyorum. Çok istiyorum. Kavgaya etmek hoşuma gider, ama görevde olsun ya da olmasın, komutanıma ilk yumruğu atmamam gerektiğini çok iyi biliyorum.

Ama o ısırmıyor. Bunun yerine, elini çenesine götürüyor. Kafasını sallayarak, "Gerek yok gibi görünüyor," diyor.

Ben alaycı bir şekilde gülerim, ama onu itip geçmek için hareket ettiğimde kolumu tutar.

"Ben öyle demedim ve demeyeceğim, Jayk. Sen iyi bir adamsın. O olaydan sonra her şeyi mahvetmiş olsan da."

Evet. Doğru.

İyi adamlar iyi kızları ağlatmaz.

Dom beni nazikçe bırakır, sonra omzunu silker. "O sadece seni reddetti, dostum. Olur böyle şeyler."

Ona sertçe bakıyorum. "Beni reddettiği umurumda değil. Ne isterse yapabilir."

Ve beni düşünmek için başını eğme şeklinden nefret ediyorum. Bu, onun itaatkarlarına baktığı şekil. Yavaşça başını sallar. "Seni *bu yüzden* reddetti." Yüzünü buruşturur. "Bak, Jayk..."

"Seans için teşekkürler, Dr. Phil." Alaycı bir şekilde gülümserim. "Ama zaten elimi tutmaya çalışan kendini beğenmiş bir psikiyatristim var. Sen de tatbikatları yönetmeye ve bizi ağır ateşten uzak tutmaya devam et, duygusal mastürbasyonu ona bırak, olur mu?"

Jasper emekli olmuş olabilir, ama hala "kontrol etmek" için arıyor. Bazı günler, ben bile cevap veriyorum.

Dom gözlerini devirir. "Eğer tatbikat yapmak istiyorsan, seni saat 06:00'da üsse geri götürebilirim. Beau'dan oksijen maskesi için yalvarana kadar seni koştururum."

Ona kızgın bir bakış attığımda, iç geçirir. "Alice harika biridir, ama kendi dünyasında yaşıyor. İsteddiği şeyler var. Sen onun hayatına bomba gibi düşersin. Yoksa kokteyl saatine gidip, eski dostlar son borsa dalgalanmalarını konuşurken sen de onlara eşlik edip nazik davranacağını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Erkek arkadaşlık işini yapabilirim," diye mırıldanırım.

Yapabilir miyim? "İyi eski dostlar" fikri bile bana sorun çıkarmak istememi sağlıyor. Ama eve eli boş dönmekten iyidir.

"Doğru. Eminim sen de erkek arkadaşlık işlerinde çok başarılı olursun." Dom, sırtışını saklamaya çalışır gibi dudaklarını sıkıştırdı. "Ama belki de başka birini seçmelisin? Seninle aynı şeylerden hoşlanan birini?"

Benim gibi biri demek istiyor. Benim gibi biri.

Belki de haklıdır. Ama Darkside'da böyle birini bulamayacağımdan eminim, yıllık 30 bin dolarlık üyelik ücreti için değil. Bazı halka açık kulüplere geri dönebilirim, ama çoğu pislik yuvası. Ve benim gibi, yaşadığım hayatın getirdiği tüm pislikleri gerçekten anlayan biriyle birlikte olursam, birbirimizin acısı içinde boğulacağımızı düşünmeden edemiyorum.

Benim gibi birini istemiyorum.

Nazik birini istemek yanlış mı? Umutlu birini? Çok fazla boktan şey gördüm. Nazik biriyle birlikte olmak güzel olurdu.

Ama bu hayatın aptalca laneti bu. Böyle biri Alice gibi olacak ve benden olabildiğince uzağa ve hızlıca kaçacak.

Dom hala bana umutla bakıyor, ama bu çok duygusal bir yol. Biz *arkadaş* değiliz. En azından gerçek anlamda değil. Birbirimizle her şeyi paylaşan türden değiliz. Ryan'ın adını bile bildiğini sanmıyorum.

Ben de kayıtsızca omuz silkiyorum. "Evet. Belki."

Kaptan beni baştan aşağı süzdü, sonra omzuma vurdu ve kulübe doğru yürümeye başladı. Ben de onun peşinden gittim.

"Biliyor musun," diye seslendi. "Eğer gerçekten tüm o 'erkek arkadaş saçmalıklarını' yapmak istiyorsan, o karavanı terk etmelisin. Gerçekten güzel bir yer bulmalısın. Kadınlar genellikle gidecekleri gerçek bir evi severler."

Bu rahat ve alaycı sözler içime işleyince adımlarım bir an için yavaşlar. Dom'un hiçbir fikri yok. Çift genişlikte bir karavanın bile "gerçek bir ev" olabileceğini anlamıyor. O karavandan nefret ediyorum... ama o benim evim. Annem beni orada büyüttü. Orada yaşadı, orada hastalandı, orada öldü. Kardeşim ve ben, kazadan önce turlar arasında orada kalırdık. Orayı evim yapan herkes ölmüş olsa da, orası hala benim evim. Ekibimizden sadece Lucky orayı görmüş.

Yüzümdeki dalı o kadar sert bir şekilde vuruyorum ki kırılıyor. "Her neyse. İstedğin zaman benim işime burnunu sokmaya devam edebilirsin."

Darkside'a yaklaşırken yanına yanaştım.

Dom gözlerini devirdi. "Bana bir rahat ver. Beau bir haftadır yok. Yemin ederim, annesi onu sadece vişneli turtalarla Rangers'tan uzaklaştırmaya çalışıyor."

"Yakında dönecek mi?" Sorum dikkatim dağınık. Adrenalin ve dramın etkisi geçince, o tuhaf his geri geliyor ve gün boyunca hissettiğimden daha şiddetli. Omurgamdan bir ürperti geçiyor ve kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Sanki hava elektrikli iğnelerden oluşuyormuş gibi.

Sanki elektrik çarpacakmışız gibi hissediyorum.

Bu sefer kaptan bile bunu hissediyor gibi, parlak ışıklı kulübe kaşlarını çatarak bakıyor. "Her an olabilir. Beth, Brooke ve Bailey'nin onu ne kadar çileden çıkaracağına bağlı."

Homurdanıyorum. Sağlık görevlisinin kız kardeşleriyle tanıştım, otoriter, meraklı ve *gevezeler*. Mama Bennett'in turtaları ne kadar lezzetli olursa olsun, buna değmez.

İkimiz de duraksıyoruz.

"Işıklar yanıyor," diye mırıldanır Dom.

Parti ışıkları ya da sahne ışıkları değil. Floresan, rahatsız edici, eve gitme zamanı geldiğini gösteren ışıklar. Ama saat daha on bir ve bu ışıklar sadece sabah üçte yanıyor.

İçimde bir tedirginlik yerleşir. "Müziği kestiler."

Dom telsizini kontrol eder ve yeşil ışık yanıp söner. Kimse onunla iletişime geçmemiştir.

"Muhtemelen kulüpte bir drama yaşanmıştır. Yeni başlayanlardan biri ipleri kontrol etmemiştir." Tıbbi acil durumlar sık görülmez — Darkside'da monitörler ve zorunlu güvenlik kursları olması boşuna değildir — ama bazen kötü şeyler olur.

"Hm." Kaşlarını çatarak, Dom bana arkasına geçip onu korumamı işaret eder ve içeri doğru büyük adımlarla yürür. Alışkanlıktan daha çok, onun izinden giderim.

İlk iki oda hayalet kasaba gibidir — hiç bu kadar boş görmemiştim — ve büyük sunum odasından yükselen sesleri takip ediyoruz. Bu tek alana çok fazla insan sıkışmış, hepsi ana barın üzerindeki devasa üçlü ekranlara bakıyor.

İşte bu. Biliyorum. Ve bu neredeyse bir rahatlama, sonunda gerçek ortaya çıkıyor. Bu başhekim saçmalığı değil. Bir şeyler oldu.

Bu açıdan ekranları göremiyorum, ama yüzlerini görebiliyorum...

Rahatlamam kayboluyor ve midem bulanıyor, çünkü yüzlerinden bunun sıradan bir kötü durum olmadığını anlıyorum. "Felaketi önlemek için çağrılan" kötü ya da "kıl payı kaçan" kötü değil.

Yüzlerinden anlaşıldığı kadarıyla, bu doğrudan bir darbe.

Yüzlerinden... sanki dünya lanet olasıca sona ermiş gibi görünüyor.

İkinci Bölüm

Dominic

Kitsap Deniz Üssü. Whiteman Hava Üssü. Camp David...

Jayk hemen arkamda, ben içeri dalarken, ben de uydu telefonumu çıkarıyorum. Tanıdık isimler hoparlörlerden cansız, monoton bir sesle çıkıyor. Odanın her yerinde, herkesin yüzü bembeyaz ve gözleri fal taşı gibi açılmış, bakıp duruyorlar.

Saldırıya hazırlıklıydım, ama "ACİL DURUM YAYIN SİSTEMİ" sözleri yine de beni derinden etkiledi.

Jayk, telefonuma bakarken burnunu çekiyor, ama çenesi sert bir şekilde sıkılmış. "Uydu telefonunu sakladın mı? Albay Baba seni yakalayacak."

"Sence kim bana onu almamı söyledi?"

"... *Jim Creek Deniz Radyo İstasyonu...*"

Babamın numarasını hızlı aramaya bastım, içim sıkıştı. Henüz üssümüzü listelememişler, yani bir ihtimal sorun yoktur. Bizimkinden önce vurmak isteyecekleri pek çok yer var — kaç tane savaş başlığı seferber edildiğine bağlı olarak, saldırı listesinde hiç olmayabilir. Bu kötü, ama düzeltebiliriz. Emirleri alıp, yüklemeyi yapıp, bu işe koyulacağız.

Telefon çalıyor.

"*Siktir!*"

Ekrana baktığımda on üç sesli mesaj olduğunu görüyorum. Kulübe geleli sadece birkaç saat oldu. Mesajlar yeni.

Bilinmeyen bir numaradan gelen ilk mesajı açarım.

■

Bu, Federal Acil Durum Yönetim Ajansı'ndan bir mesaj: Ülkenin birçok yerinde nükleer patlamalar meydana geldi. Kendinizi ve ailenizi korumak için içeri girin, içeride kalın ve daha fazla bilgi için bizi izlemeye devam edin. Mümkünse binanın en alt katına ve en iç kısmına geçin. Yetkililerin talimatlarını izleyin, bu hayatınızı kurtarabilir. Sıkıyönetim ilan edildi.

Başım zonklamaya başlıyor, ama bu benim savaş davulum. Beni odaklıyor. O keskin, patlayan adrenalin — o korku — tüm dağınık düşünceleri ortadan kaldırıyor ve sadece sorunu bırakıyor.

Eğer bu düşündüğüm şeyse, o zaman hemen harekete geçmeliyiz.

"... *VLF Verici Cutler...*"

"Ne yapıyoruz? Üsse mi dönüyoruz?" Lucky, kemerini bağlayarak, birdenbire omzumun yanında belirir. Yanakları kızarmış, gözleri biraz cam gibi parlamaktadır. Yüksek bir heyecan yaşadı ve hala sakinleşememiştir.

⁷⁵Ranger Alayı'ndan şu anda üssümüzde sadece Üçüncü Tabur var ve benim şirketim olan Delta Şirketi'nden sadece Jayk, Lucky ve Thomas kulüpte. Geri kalanlar ya üssünde ya da görev dışı ve görev dışı olanların hiçbirinde uydu telefonu yok. Onlarla iletişim kurmanın imkanı yok. Bu düşünce kafamda dönüp duruyor.

Beau'nun uydu telefonu yok.

Kafamdaki savaş davulu daha da yüksek sesle çalıyor, ama yeni endişemi bastırmakta zorlanıyor.

"... *Houston. Atlanta. Los Angeles...*"

Lucky donar, sonra başını ekrana doğru çevirir.

Kahretsin.

Ailesi Los Angeles'lı.

Sempati beni kemiriyor, ama onu bastırıyorum. Bugün yas tutmuyoruz. Bu aktif bir durum ve değiştiremeyeceğimiz şeyler hakkında endişelenerek zaman kaybetmiyoruz. Bunun acısını daha sonra çekmesi gerekiyor.

"Kendini topla, Lucky."

Omzuna vurup sıkarak sözlerimi yumuşatmaya çalışıyorum, ama gözlerim hoparlörlerden arka arkaya gelen isimleri izlemek için acil durum yayınına geri dönüyor. Askere yazıldığımdan beri pek çok şey gördüm, ama bu farklı.

"... *Kings Bay Donanma Üssü...*"

Yumruk gibi geldi.

"... *Kirtland Hava Üssü . . .*"

Böbrek vuruşu.

"... *Washington D.C.*"

Bir çılgılık, boğucu sessizliği yırtıp geçer ve kalabalık, ürkek bir sürü gibi dağılıp kaçar.

Hallie geri çekilir, oyun çantası omzunda sallanır. "*Hayır. Kardeşim... Yeni bir bebeği oldu. Yapamam...*"

Bana bakar, dudakları kanı çekmiştir. Hallie bir dominatrix. Kulüpte benden daha uzun süredir çalışıyor. Beau ilk günümüzde onunla flört etmeye çalıştı ve Hallie, pantolonunun içinde tutamazsa onu bir penis kafesine kilitleyeceğini söyledi. Hallie saçmalıkları kabul etmez ve kolay kolay sinirlenmez.

Beau'nun iyi olması gerek. Ailesiyle birlikte, Brooke'un doğum günü için bütün aile bir araya gelmiş. Hayır, onlar iyi. Büyük şehirlerden yeterince uzaktalar. Bir şey olmaz.

"Şehirleri de vuruyorlar mı?"

"Telefonun çalışıyor mu?"

"Sinyal yok."

"Kardeşim Washington'da!"

"Radyoda da aynı mesaj var."

"Bu bir şaka, değil mi? Dünya Savaşı gibi bir şey mi?"

Kulüpte sinyal çok zayıf. Güvenilir bir sinyal almak için çok uzak ama aniden odada düzinelerce ekran yanıp sönmeye başladı. Herkes telefonunu çeviriyor ve yüzüne oksijen maskesiymiş gibi yapıştırıyor, sanki kimse nefes alamıyormuş gibi. Kalabalığın uğultusu çılgınca bir tona yükseliyor ve yayını anlamak zorlaşıyor.

"Cep telefonu şebekesi kesildi," diyor Jayk, sesinde pes etmişlik var. Telefonunu kontrol ediyor. "İnternet de."

Tabii ya. Onlar her zaman ilk hedef olacaktı. Bu uydu telefonu, sadece diğer uydu telefonlarına bağlanabilse bile, yakında altın değerinde olacak.

Beau'ya bağlanmasa bile.

Lanet olsun. O üsse geri dönecektir. O aptal değil. Orada bizimle buluşacaktır.

"Los Angeles'ı duydum." Jasper, kalçasında tutturulmuş vahşi kara yılanı endişeyle okşayarak büyük adımlarla yaklaşır. Gözleri Lucky'ye kilitlenmiştir ve gözlerinin köşelerindeki küçük çizgiler derin ve gergindir.

Jasper'ın bu gece kırbaçlama gösterisi yapmaya zorlandığını duymuştum, ama onu görmek yine de sürpriz oldu. Altı ay önce psikiyatristimiz olarak emekli olduğundan beri ortalarda yoktu — otuz sekiz yaşında, *bu* lanet gerçeği sorgulamamıza izin verilmiyor ama.

"Çok üzgünüm, Lucien," diyor Jasper yumuşak bir sesle.

Lucky gözlerini kırıştırır, alnında küçük bir kırısklık belirir. Bakışlarını yayından ayırır ve Jasper'a bakar, yüzü solgun ve mavi gözleri kararmıştır.

Avda olan altlardan biri olan Hugh, domunu itip telefonunu kötü bir küfürle kenara fırlatır. Thomas yanlarına gelir ve ikna edici bir şekilde konuşur. Biri onun yanından geçip kapıya doğru koşar ve bana acil bir bakış atarak emir bekler.

Ona el işaretiyle bir işaret yaparım. *Sen hallet.*

Arkamda biri ağlamaya başlar ve savaş davulu *çalar, çalar, çalar*

"Herkes olduğu yerde kalsın!" diye bağırırım ve bir avuç sivil benden uzaklaşır

Tabii, sanki şu anda korkmaları gereken kişi *benmişim* gibi. Onlara sert bir bakış atıyorum

ve daha fazla insan kapıya yöneldiğinde içimi bir tedirginlik kaplar.

Sesli mesajlarımı hızlıca gözden geçiriyorum, albaydan gelen son mesajı açıyorum.

Babamdan.

"Yüzbaşı Slade, Kod Alfa devreye girdi. Sıkıyönetim ilan edildi ve dışarısı şimdiden cehenneme döndü, bu yüzden hızı önceliklendir. Gerekirse sivilleri de getir ama ekibini dün gibi üsse geri getirmen lazım. İşler çığırından çıkacak." Bir duraklama olur ve babamın sesi sertleşir. "Zihinsel olarak uyanık, fiziksel olarak güçlü ve ahlaki olarak dürüst ol, evlat. Rangers öncüdür."

Telefonuma bakarken bir an sessizlik oldu.

"Ne kadar da tatlı. Siz ikiniz hiç normal konuşuyor musunuz? Yoksa sadece birbirinize lanet olası ilkeleri ezberden okuyup günü bitiriyor musunuz?" Jayk'in sesi alaycı olamayacak kadar titriyor ve sanki telefonum onu ısırmış gibi ona bakıyor.

Tabii ki sarsılmıştır. Kod Alfa'yı duyup da altınıza sıçmaya hazır olmayabilirsiniz, ne kadar eğitilmiş olursanız olun umurumda değil. Kod Alfa hayatınızı değiştirmez.

Bu dünyayı sarsan bir olay.

"... *NORAD Peterson Uzay Kuvvetleri Üssü...*"

Biliyordum lan. Bu bir yayın değil. Bu bir ölüm ilanı.

Dişlerimi sıkarak, hızlı aramayı tekrar denedim, ama sonuç yok.

Telefonu cebime koyup Jayk'i görmezden gelirken parmağım ekranı okşadı. O anlamıyor; babası pisliğin teki. Benimki ise bizi bu ateşten kurtarabilecek birkaç kişiden biri olabilir. Bana şiir yazmasına ihtiyacım yok. Onun işini yapmasına ihtiyacım var, tıpkı onun bizim işimizi yapmamıza ihtiyacı olduğu gibi.

Grubumuza sert bir bakış attım. "Bu sivilleri hareket ettirmeliyiz. Ailelerini aramak için patlama alanına girerlerse, ölürlür. Bu durumu kontrol altına almalıyız. Hazır mısınız?"

Lucky'nin morarmış gözleri hâlâ Jasper'ın üzerinde. "Ben iyiyim."

"İyi değilsin Lucien," diye Jasper azarlar ve ben ona sabırsız bir bakış atarım. Sevgi dolu saçmalıklarını sonraya saklasın.

Lucky'nin boğazındaki tendonlar gerilir, ama zoraki bir gülümseme dudaklarının bir tarafını yukarı çeker. "Endişelenme. Ailem yola çıkmaktan bahsediyordu. Orada olduklarını bile sanmıyorum. Ben iyiyim. Kapıyı ben alayım mı? Bunu nasıl yapacağız?"

"... *Stratejik Komuta Merkezi, Offutt Hava Üssü...*"

Siktir. Bu büyük bir sorun. Diğerleriyle birlikte mi? En üst düzey karar verme yetkimiz elimizden gitti. Babamın gerçekten desteğe ihtiyacı olacak.

Yüksek bir çarpma sesi duyulur. Kahretsin, biri barı talan ediyor.

Dikkatim dağıldı, içimde aciliyet hissi uyandı, Lucky'ye baktım. Ailesi sürekli seyahat etmekten bahsediyor. Mobil bir gösteri başlatmak istiyorlar.

Bildiğim kadarıyla, Kaliforniya'dan hiç çıkmamışlar.

Jasper başını sallar. "Belki de biz..."

"İyi olduğunu söyledi, Jasper." Lucky bana bakana kadar bekledim, sonra gözlerini tuttum. "Ailesi seyahat ediyor."

Jasper'ın bana attığı bakış buz gibidir. Ölümçül.

Onu görmezden geliyorum. "Lucky, Thomas'ı al ve kapıyı tut. Kimsenin çıkmasına izin verme. Jayk, sen yedeksin. Bu adamlara kötü bir haber vereceğim." Lucky omuzlarını silkiyor ve sivil halinden asker haline geçtiğini görüyorum.

"İnsanların çıkmasını engellememi mi istiyorsun?" Bir kaşını kaldırır.

"Bundan emin misin, Kaptan?"

Hayır.

Beau, bu tür durumlarda her zamanki pusulam olurdu. Ama

Beau *burada* değil.

"Yarım yamalak bir şekilde adamlarını aramaya çıkamazlar," diyorum, kafamın içinde davul bir balyoz gibi çınlarken. "Onları tahliye bölgesine ya da üsse geri götüreceğiz. Seçenekleri yok. Bu sefer yok. Gerekirse, buradaki tüm ipleri kullanarak onları bağlayıp dışarı çıkaracağım."

"... *Minot Hava Üssü...*"

Jasper yanımda iç geçiriyor. "Tamam, Dominic. Ne yapmamı istiyorsun ne yapmamı istiyorsun?"

Jasper? Ona şaşkınlıkla bakıyorum. Jasper ne yapabilir ki? Onun işine saygı duyuyorum, ama bu durumda benim için hiçbir anlamı yok. Yine de, o soğukkanlılığını koruyor. Bana ailesini aramamı yalvarmıyor.

Ya da karısını.

"Jaykob'a yardım et," diyorum belirsiz bir şekilde, çoktan geniş bara doğru dönmüşüm. Braydon donup kalıyor, eli hala votkayı sıkıyor. Kollarının altında iki şişe daha var, ama onu görmezden geliyorum, cilalı ahşap üzerine tırmanıp acil durum yayın ekranlarının altına geliyorum.

Kimse başını kaldırmıyor.

Jaykob ve Jasper ayaklarımın dibine yerleşiyorlar ve Thomas, Lucky ile birlikte ön kapıda durarak bana başını sallıyor.

Benimle onlar arasında kalabalık panik içindeki karıncalar gibi dolaşiyor. Çılgınlıklar ve endişeli konuşma parçaları bana çarparak geliyor.

"Boston'ı duydun mu? Boston'da ikinci bir evim var, belki oraya gidebilirim."

"İşgal mi ediliyoruz?"

"Sence bu..."

Av için yanımda getirdiğim düdüğü dudaklarımın arasına alıp üfledim. Delici çılgılık, sonunda herkesin dikkatini üzerime çekene kadar odada yankılandı.

"Hepinizin susup dinlemesini istiyorum," diye bağırırım.

"Sakin ol," diye mırıldanır Jasper ve ben dişlerimi gıcırdatmamaya çalışırım. Onlar asker değil, ama itaatkarlar.

Dominantlar.

Lanet emirleri kabul edebilirler.

"... *VLF Vericisi Lualualei*..."

"Çoğunuz beni Master Dom olarak tanıyorsunuz, ama Darkside dışında ben, Amerika Birleşik Devletleri Özel Harekat Komutanlığı 75. Ranger Alayı Delta Şirketi'nin başı, Yüzbaşı Slade'im."

Bana bakan gergin yüzlere bakıyorum. Çoğunu tanıyorum. Bazılarını *domladım*.

Beau ile birlikte.

"Birçok yerde saldırıya uğradık ve şu anda bir sonraki saldırının nerede olacağına veya olup olmayacağına dair hiçbir bilgimiz yok. Herkes eşyalarını toplasın. Taşınabilir su, sıcak giysiler, battaniyeler ve bulabildiğiniz yiyecek, alet ve silahları yanınıza alın. Üssümüzün yakınındaki tahliye merkezine gideceğiz, orada adamlarımız sizinle ilgilenecek."

Sessizlik.

Bitti. Onlar ileri atıldığında eğilip yere çöktüm.

"Sizinle hiçbir yere gitmiyorum. Kızım evde!" "Bizi gerçekten güvende tutabilir misiniz?"

"Acil durum mesajında içeride kalın ve talimatları bekleyin deniyordu."

"... *Malmstrom Hava Üssü*..."

Siktir, siktir, *siktir*. Neden balistik saldırı konusunda halkın hazırlığı bu kadar yetersiz?

Yine düdüğümü çaldım, ama şimdi sadece yarısı bana dikkat ediyor. İnsanlar dönüp Lucky ve Thomas'ın etrafını sarıyor.

"Talimatlarınız *şunlar*," diye bağıryorum. Beni duymaları gerekiyor. Bu onların hayatı ya da ölümüyle ilgili. "En yakın şehir saatlerce uzaklıkta. Burada herhangi bir fiziksel rahatsızlık belirtisi yok. Büyük olasılıkla radyoaktif serpinti bölgesinin dışındayız ve burada kalmak için gerekli malzemelerimiz yok. Yapabildiğimiz sürece hareket edeceğiz ve saldırı bölgelerinden uzak duracağız. Eğer adamlarınız oradaysa, ya ölmüşlerdir ya da kendi yollarını bulmaları gerekir. Bunu ne kadar çabuk kabul ederseniz, hayatta kalma şansınız o kadar artar."

Jasper iç çeker ve "Çok nazıksın" diye mırıldanır.

Daha önce barbeküye davet ettiğim iri yarısı Dom Jason bana orta parmağını gösterir. "Siktir git Dom, ne dersin?"

"*Düşünmeye* başlaman lazım, pislik," diye karşılık veriyorum.

Kalabalık tekrar coşar ve biri Lucky'ye saldırır. Thomas onu korur ve adamı kolayca geri savurur, ama onun yerine iki kişi daha gelir.

Lanet olsun, dinlemiyorlar. Neden *dinlemiyorlar*? Kendilerini koruma içgüdüsü yok mu? Bunu kapatmaları lazım.

Lucky yüzünü buruşturup Greg'i geri ittiğinde, belirsizlik kararlılığımı kemiriyor. Daha önce Greg'i sıkmişti. Daha önce Greg'i sıkmişti ve şimdi onunla kavga etmek zorunda mı?

Gruplar geri çekiliyor. Bazı insanlar ağlıyor. Bazıları kızgın. Bazıları yangın satışı gibi eşyaları topluyor. Bu insanlar ödü patlıyor.

Lucky bana sorgulayan bir bakış atıyor, yüzü gerginlikten kızarmış.

Sivillere karşı, onların güvenliğini sağlamak için bile olsa, gerçekten güç kullanmaya hazır mıyım? Sıkıyönetim olsun ya da olmasın, bu doğru gelmiyor. Beau bununla bir sorunu olurdu.

"Önde olmamı ister misin?" diye soruyor Jayk.

Midem düğümlenir ve tereddüt ederim. Hallie'nin Thomas'ı ittiği sırada, onun kırmızı gözlerine bakarım.

Hayır. Bu insanlara karşı güç kullanmayacağım. Darkside tamamen seçimle ilgilidir ve onların kaderlerini seçme hakkı vardır. Aptalca olsa bile. *Duygusal* olsalar bile. İçimde bir şey yırtılır.

Bu onların hayatı anlamına gelse bile.

“... *Robins Hava Üssü* ...”

Sesler sağır edici bir haykırışa dönüşür ve soyadını keser, ama yine de başımı kaldırıyorum. Ekranı göremiyorum. Görüntünün değişmediğini bilmeme rağmen, aşağı atlayıp tekrar yukarı çıkarım.

Kafamda kan atıyor ve savaş davulu sendeliyor, ritmini kaybediyor. Orada değil. Robins, Mama Bennett'in çiftliğinden yirmi milden daha az uzaklıkta.

Bu nükleer bombalarla, patlama yarıçapı...

Jayk'in eli omzumu kavrar. "Hey, bunu ne kadar ileri götüreceğiz?

Kafayı yiyorlar."

Dudaklarım uyuşmuş. "Kızarmış olurlardı."

Jayk bana tuhaf bir bakış atıyor. Oda, renk ve seslerin karıştığı bir girdap gibi.

Beau öldü.

"Lucien ve Thomas bunalmış durumda, Dominic. Bir karar ver. Hemen." Jasper'ın sesi soğuk. Keskin.

Alnımı ovuşturuyorum. Doğru. Burada bir sorun var. Sonra düşünürüz. *Sonra* yas tutarız.

Düşünmeye çalışıyorum, ama nedense Beau kafamda, gülümseyerek ve kamyonetine binerken bana orta parmağını gösteriyor. Arabayla uzaklaşırken parmağını pencerenin dışında tutuyor.

Boğazımı temizleyerek, "Gitmek isteyenler gidebilir.

Onlara söyle..."

Kaşlarımı çattım. Beau'nun bana neden küfrettiğini bile hatırlamıyorum. "Ne oldu? Neden böyle davranıyor?"

"Biliyorsam ne olayım. Kahretsin, Thomas yere düştü."

Sadece üç gün önceydi. Neden *hatırlayamıyorum*? "Yeter," diye tısladı Jasper.

Öne adım atarak, ön kolundan kara yılanı çıkarır. Kalabalıktan uzaklaşır. Kötü bir hareketle kolunu kaldırır ve odayı dolduran acımasız bir çatırtıyla kırbacı şaklatır. Kalabalık çığlık atarak geri çekilir ve o kırbacı tekrar şaklatır.

"Lucien, kenara çekil. Bırak gitsinler," Jasper ani, şok edici sessizliğe emir verir.

Oda, Lucky'nin kanayan Thomas'ı kapıdan uzaklaştırırken sarı saçlarının ışığı yansıttığını görebileceğim kadar odaklanır. Onlarca insanın ön kapıdan dışarı akın etmesini belirsiz bir şekilde izlerim.

Muhtemelen ölecek olan düzinelerce insan. Tıpkı

Beau gibi.

Midem bulanıyor. Daha önce hiç aktif bir durumda başıma gelmemiş soğuk, çalkantılı bir mide bulantısı. Ama Beau öldü ve bu mantıklı değil.

Nasıl ölmüş olabilir? O benim ruhumun diğer yarısı.

İyi yarısı. Öylece gidemez.

Belki iki düzine kişi içeride kalır. Çok fazla bağırış ve ağlama var ve bunun için vaktimiz yok. Bunu biliyorum. Her ölen asker için ağlayarak kaptan olunmaz, özellikle de son zamanlarda. Özellikle de işler hala bu kadar sıcakken. Yapacak işler var.

Beau öldüyse, bu sadece kötü şans.

"Malzeme almamız lazım. Kullanabileceğimiz her şeyi," diyorum, Jayk ve Jasper'a bakarak.

Sadece Jasper burada değil. Lucky'nin yanında, Thomas'ın kanayan alnına mendil bastırıyor.

Ne zaman yer değiştirdi?

Jayk hala bana bakıyor.

"Sağır mısın? Malzemeye ihtiyacımız var." Nereye gittiğimi bilmeden onu itip geçiyorum.

Savaş davulum yok, ritmimi kaybettim, ama buna ihtiyacım yok. Bir yolunu bulurum. Bunun için eğitildim.

Odanın geri kalanı hala çok baş döndürücü ve çok gürültülü, ama altta yatanlardan birinin barın altında kıvrıldığını görüyorum. Sanki küçük tahta kenarı onu koruyacakmış gibi kıvrılmış. Siyah boyalı tırnakları mavi saçlarına gömülmüş ve hiçkırıklar vücudunu sarsıyor.

Hâlâ mor renkli acemi bandı takıyor.

Boğazım yanıyor.

"Ağlama. Kalk," diyorum ona sertçe, sesim çok kalın çıkıyor.

Çocuk kendini daha da kıvrılıyor ve ben onun yanına diz çöküyorum. Bu sefer de başarısız olmayacağım. O kapıdan bir daha ölüm ilanı çıkmayacak. "Hadi, evlat. Ben ağlayamıyorum, sen de ağlayamazsın. Harekete geçmeliyiz. *Devam etmeliyiz.*"

Babamın bana bunu söylediğini hatırlıyorum.

Bunu yapabilirim. Zihinsel olarak uyanık, fiziksel olarak güçlü, ahlaki olarak dürüst. Rangers öncülük eder. Bunu *yapabilirim*.

Biri beni yakamdan geri çekiyor ve ben yumruklarımı sallıyorum, adrenalin vücudumu sarar. Jayk, yumruklarım onun kalın karın kaslarına çarptığında homurdanıyor, ama beni sürüklemeye devam ediyor ve ben onunla mücadele etmeyi bırakıyorum. O sadece Jayk. Yine de kapıdan çıkarken ona küfrediyorum.

Beni artık neredeyse boşalmış otoparka atıyor.

"Bu da neydi lan?" Ayaklarımın altında çakıl taşları çıtırdıyor ve gece esintisi yanaklarıma çarpıyor. Islak yanaklarıma.

Elimi kaldırıp birine dokunuyorum ve nemden dolayı nasırlarım pürüzlü.

Beau neden bana orta parmak gösterdiğini hatırlayamıyorum?

Jayk, dövme kollarını göğsünde kavuşturur. Koyu mavi gözleri, gece yarısı gölgelerinde neredeyse siyah görünür.

Burada, gecenin sessizliği boğucu. "Sence o hissetti mi?" diye fısıldarım.

Bana kaşlarını çatarak bakar. "Kim ne hissetti?" Çenemden bir şey damlar.

"Sence Beau vurulduğunda bunu hissetmiş midir?" Beau yanıklara karşı çok hassastır. Dilini yaktığında bir hafta boyunca sızlanmıştı.

Radyasyon yakıcıdır. Çok yakıcı.

Boynumun arkasını tutuyorum ve nefesim titriyor. "Umarım hissetmemiştir, anlarsın ya?"

"Beau da yakalandı mı?" diye sorar Jayk keskin bir sesle, ama cevap verebileceğimi sanmıyorum. Birden nefes almam zorlaşır.

Her şey dönmeye başlayınca eğilip ellerimi dizlerime dayadım.

Jayk uzun bir dakika boyunca sessiz kaldı. "Sivilleri taşınmaya hazırlayacağız, Dom. Sadece... biraz ara ver. Kafan netleştğinde geri gel." Sesi ağır ve alıştığımdan daha yumuşaktı, "Ağla. Ağlayabilirsin."

O uzaklaşırken ayak seslerini duyuyorum ve göğsüm sıkışıyor. Sanki ikiye bölünüyor. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bir dakika mı? Bir dakika neye yarayacak ki? O benim tüm hayatım.

Yol altımda dönüyor.

Dairemizi ne yapacağım? Tek kişi için çok büyük ve orada çok fazla eşyası var. Beau lanet olası bir istifçi. Bibloları seviyor. Kimse seksen yaşına gelmeden bibloları sevmez.

Omuzlarım titremeye başlıyor ve düşmeden önce çakıl taşlarının üzerine oturuyorum. Ay her şeyi sıcak, bulanık bir gümüş rengiyle kaplıyor. Yüzümü elimle kapatıyorum ama bir işe yaramıyor.

Alfa saldırısı mümkün olmamalıydı — burada, *bizim* bölgemizde değil. Bu lanet işi yapmamızın tek nedeni bu. Durumun gittikçe kötüleştiğini, çok daha kötüleştiğini biliyorum, ama koordinasyon seviyesi, altyapı, *cesaret*... Bu mümkün olmamalıydı.

Son beş yılda birbiri ardına askerlerimi kaybettim, ama Beau her cenazede yanımda oldu. Her seferinde anneleriyle konuştuk. Onların anısına içtiğimizde her seferinde ona kadeh kaldırıyorum.

Beau'yu onurlandırmak için dünyadaki tüm içkiler yetmez. Kendime sarılır ve ağlarım.

Bir araba Darkside'a doğru ilerlemeye başlar ve ben ancak tam önüme park ettiğinde başımı kaldırıp bakarım. Burada ve şimdi, bu uzak yerde? Sadece başka bir üye olacaktır. Belki de daha önce fikrini değiştiren bir sivil.

Ama kiraz kırmızısı pikabı gördüğümde, halüsinasyon gördüğüme karar veriyorum.

Yavaşça ayağa kalkıp bakıyorum. Yarı donmuş durumdayım, sanki biri yüzüme kamera doğrultup her şeyi berbat bir şaka olarak iptal edecekmiş gibi.

Sürücü tarafındaki cam açılır. "...

Beau?" derim titrekle bir sesle.

Bana elini sallıyor ama bakmıyor. "Şşş, şşş. Ağzını kapalı tut. Bugün Georgia'daki tüm arka yolları geçip bu sonunu kaçırmak için gelmedim."

Onun bakışını takip ederek, yanındaki konsoldan aldığı telefonuna bakıyorum. En sevdiği podcast bana göz kırpmıyor: *En Büyük Çözülmemiş Gizemler: Kimsenin Bilmesini İstemediği Gerçekler*. Seyahat ederken her zaman bölümleri indirir.

Beau, annesinin verandasında uzanarak geçirdiği günlerden bronzlaşmış, gevşek ve rahat, ve son birkaç saatte neler olduğunu hiç bilmiyor.

Sırf lanet olası bir *podcast* dinlediği için mi?

"... ve bilim o gece gerçekten ne olduğunu asla doğrulayamayacak olsa da, GUM olarak bu gerçeklerin kendileri için konuştuğuna inanıyoruz."

Beau direksiyona elini vurur. "Yine yaptılar! Bilimin saçmalık olduğuna beni nasıl ikna etmeye devam ettiklerini gerçekten bilmiyorum, ama

buradayız. Perilerin bütün kasabayı ele geçirdiğini düşünmek istiyorum, Dom. Ben de buna inanacağım."

O aptal podcast'in her bölümü rasyonel düşünceye karşı bir suçtur.

"Radyonu açmadın mı?" diye inanamadan soruyorum. O

burada. Burada mı? Yoksa ben mi anevrizma geçirdim?

Beau sonunda bana bakar, ay ışığına karşı gözlerini kısarak. "Neden radyo dinleyeyim ki? Sadece kötü müzikler ya da kötü haberler var, ve benim bunun için vaktim yok. Periler, Dom. Periler hakkında bilgi sahibi olmam gerekiyordu."

"Telefonunu kontrol etmedin mi?" diye soruyorum, kalbim güm güm atıyor. O acil durum mesajı iki saat önce gönderilmişti.

Gözlerim her özelliğine takılıyor. Her saç teline ve kirpiklere. İçimde parlak, kör edici bir ışıkla rahatlama patlıyor.

"Araba sürerken telefonuma bakmadığımı biliyorsun, Dom. Güvenli değil," diye azarladı, sonra homurdanarak kapıyı açmaya çalıştı. "Zaten burada sinyal hiç çekmiyor. Çekilir misin? Neden bu kadar yakın duruyorsun?"

Kapı açıldığında elmalı turta kokusu geliyor ve gözlerimin arkası yine yanıyor. Beau'yu tutup arabadan çekip çıkarıyorum ve ona sıkıca sarılıyorum.

"Hey, ben de seni özledim dostum," diyor gülerek ve bana sarılır.

Cevap veremiyorum, bu yüzden onu daha sıkı sarıyorum.

Aramızdaki şeyin farklı olduğunu biliyorum. Belki de onun aptal podcast'ine çıkacak kadar tuhaf. Bu, açıklamaya yeteneğim ya da ilgim olan bir şey değil. Onunla yatmak istemiyorum. Sadece ölene kadar hayatlarımızın birbirine karışmasını istiyorum.

Birlikte ölene kadar.

Ben olmadan bunu yapamaz.

Yine lanet olası gözyaşlarım akmaya başladı.

"Dom? Ne oldu? Sorun ne?"

Endişe, sesindeki mizahı yok ediyor ve o geri çekiliyor.

Yüzümü inceliyor. "Dom, sen...?" Sesi korkuyla sertleşiyor. "Bana hemen ne olduğunu anlat."

Geri adım atıp başımı sallıyorum. Şimdi mide bulantım geçiyor, ama başka bir tür panik yükseliyor. Yüzü benimkinden daha tanıdık ve şu anda bana kafa karışıklığı veriyor. Tedirginlik. O *bilmiyor*.

Ailesinin öldüğünü ona nasıl söyleyebilirim?

Keder, içimdeki boş mağaralarda ve kara deliklerde açılır.

Onlar benim de ailemdi.

"Neden telefonumu sordun?" Telefonu tekrar çıkarıyor, bu korkakça bir davranış, ama onu durdurmaya gücüm yetmiyor.

O bildirimi okurken ben başka yere bakıyorum. İletişim kesilmeden önce aldığı son bildirim.

"Dom, bu ne?" Bu sefer soruda savunmasız bir ton var ve bu beni tekrar ağlatmak istiyor.

Bu onu mahvedecek. Beau büyük sever. Ailesi de öyle severdi

Otuz dakika önce, sorumluluklarım her şeydi.

kulüpte bana ihtiyacı olan insanlar var. Bu saldırılar her an devam edebilir. Yapacak, planlayacak ve *olacağımız* binlerce şey var. Bu tür duygulara asla vaktimiz yok.

Ama şu anda tek istediğim Beau'ya yumurta kabuğu gibi dikkatli davranmak.

"Bu bir Kod Alfa." Beau başını sallıyor, ama ben sessiz protestosunu görmezden gelerek konuşmaya devam ediyorum. "Albay Slade aradı, bizi üsse çağırdı."

Zor gerçekleri asla dolaylı yoldan söylemem. Bu Beau'nun işi. Ona doğrudan söylemeliyim, biliyorum, özellikle de bana o endişeli bakışını attığında. Gözlerinin arkasında büyüyen korkuyu görüyorum.

Beni çok iyi tanıyor.

"Ailen..." Gerisi boğazımda düğümlenir.

Beau sözlerimden uzaklaşır, nefesi düzensizdir, ben de öne atılır, ensesini tutar ve alınlarımızı birbirine bastırırım. Eğer bunu yaşamak zorundaysa, bunu benimle birlikte yaşayacak.

Belki acıyı birlikte paylaşırsak, acısı yarı yarıya azalır.

"Robins Hava Üssü hedef alındı. Bugün bilinmeyen bir saatte ICBM ile vuruldu ve en son ulusal yayında resmi kayıp listesinde yer aldı."

Beau'nun gözleri kapanır. "Dur, söyleme Dom. Söyleme."

Söylemek istemiyorum. Bunun doğru olmaması için her şeyimi verirdim. Ama doğru ve o bunu bilmek zorunda.

Kulübün ön kapısının açıldığını duyuyorum ve zamanımızın dolduğunu biliyorum. Gerçek dünyada bizi büyük bir fırtına bekliyor.

Artık hepimiz gerçeğe yüzleşmeliyiz.

Bu yüzden Beau'nun ensesini sıkıyorum, sanki yapacağım her şey sonraki sözlerin acısını biraz olsun azaltacakmış gibi... ve en iyi arkadaşımın dünyasını yerle bir ediyorum.

"Başaramamış olamazlar, Beau. Ailen öldü."

Üçüncü Bölüm

Beau

Dom'un parmak uçları boynuma batıyor. Tırnakları kesilmiş, körelmiş ve geniş avucuyla enseme bastırıyor. Her bir nasırın dokunuşunu hissedebiliyorum. Aniden garip gelen bu dünyada o gerçek ve sağlam bir dayanak noktası.

Podcast kulaklarımda çınlıyor, zihnime absürt görüntüler gönderiyor. Cehennemler ve silah sesleri. Bennett çiftliği peri sisleri tarafından yutuluyor.

Ellerim Dom'un gömleğine titriyor.

Dün Brooke'un doğum günüydü. Bailey, Brooke'un çiftliğinden aldığı şeftalilerle sarhoş edici bir içki hazırladı ve babam onu bir at gibi yudumladı. Gecenin yarısını, bizim görmediğimizi sandığı anlarda annemin kıcını çimdikleyerek geçirdi, diğer yarısını ise gözleri ıslak bir parıltıyla hepimizi izleyerek geçirdi.

Bu sadece *birkaç saat* önceydi.

Hala dişlerimin arkasında alkollü şeftalilerin tadını hissedebiliyorum.

Dom'un bakışları yanmış bal gibi acı ve karanlık, beni alnına yaslıyor. Ham floresan ışıkları sert, gece yarısının karanlığına parılıyor. Yüzündeki yorgun çizgileri ve nemli yanaklarını kesiyorlar.

Bunu yapamam.

Gözleri kızarmış ve ben *yapamıyorum*. Hepsi gerçek dışı.

Sürreal. Ama Dom... Dom çok gerçek.

Onun tutuşundan kurtulup kamyonetin kapı kolunu arıyorum, ama parmaklarım uyuşmuş ve kolu tutamıyorum. Bu bir semptom. Büyük olasılıkla şok ya da felç, ama her şeyi göz önünde bulundurunca şok olduğunu tahmin ediyorum. Kapıyı açmayı başarıyorum ve koku yüzüme bir tokat gibi çarpar.

Tarçın ve elma.

Yolcu koltuğuna bakıyorum. Elmalı turta bana bakıyor, gevrek ve altın rengi, Saran sargısı terliyor çünkü annem onu fırından çıkarır çıkarmaz paketlemiş.

"Arkadaşlarınla paylaş tatlım, hepsini tek başına yeme. Ortan yumuşuyor. Ne oldu şimdi? Bana öyle bakma Beth, o tombul! Bu onu daha az yakışıklı yapmaz. Kızlar biraz tombul erkekleri sever. Hadi tatlım, git. Dommie'ye benim için bir öpücük ver."

Donakaldım. Kapı hala aralık ve Dom onu tamamen açıyor. "Ne yapıyorsun?"

O nazik ve yanlışlık beni altımdan çekip almaya başlıyor. Etrafımızda sesler duyuluyor, bedensiz ve zayıf, ve arabalar umutsuz, tiz çığlıklarla otoparktan çıkıyor.

"Onları yakalayacağım." Kapıyı çekiyorum.

Dom kıpırdamıyor. "Kamyoneti bırak Beau. Orada senin için bir şey yok. Artık yok."

O sert. Keskin.

Gerçek.

Pasta gerçek.

Söyledikleri *gerçek*.

Panik beni ele geçiriyor. Ona yumruk atıp geri itiyorum. "Hayır. *Hayır*. Bunu yapma. Onlar bizim ailemiz, Dom."

Beni uzaklaştırmama izin vermiyor. Sendelediğimde, pazılarımı kavrayıp beni kamyonun şasisine dayıyor, sanki ellerinde parçalanacak külmüşüm gibi tutuyor.

Kırmızı çerçeveli gözleri ay ışığında parlıyor. "Biliyorum."

Kalbim deli gibi atıyor. Çok hızlı ve derin nefeslerim titriyor.

Şu anda pek umursamadığım başka semptomlar da var. "Bana ihtiyaçları var." Kırık bir fısıltı, yalvarış gibi ağzından dökülüyor.

Dom sert ve acı bir nefes alır. "Hayır, Beau. İhtiyacları yok."

Hemen, sanki bunu söylemek istememiş gibi geri çekilir. Ama söyledi. Sözlerinin ağırlığı gece havasını ezip geçer.

Bana ihtiyaçları yok.

Yok...

Dom, ben çöktüğümü fark etmeden beni tutuyor ve ben başımı göğsüne yaslıyorum. Görüşüm kararır. O başını çevirir ve sert nefesiyle saçlarımı okşar.

"Üzgünüm, Beau," diye fısıldadı ve boğuk sesi gözlerimi yakmaya başladı. "Çok üzgünüm."

Rüzgâr bizi kamçılıyor ve çılgın sesler girdap içinde kesiliyor.
Bizi uzaklara götürecek. Hayalet kokusunu da beraberinde sürüklüyor.

Tarçın ve elma. Her şey tarçın ve elma kokuyor. Bu doğru değil.

Onları *az önce* gördüm.

Dom'dan geriye doğru sendelerim. Elmalı turta ve ölen annemin sesinden uzaklaşıyorum.

"Otuz tane var. Hazır mısın... O Beau mu?" Jayk kapıda aniden durur ve arkasında kalabalıklaşan insanlar varken bana bakar. Yüzü solgunlaşır, sanki deliye dönmüş olan dünya değil de benim yüzüm gibi bakar. Bana sanki tuhaf *biriymişim gibi* bakar. Sanki az önce ailemin mezarından çıkmışım gibi.

Acaba arkamdaki külleri görebiliyor mu diye merak ediyorum. Titriyorum.

Mistress Hallie, Jayk'i kapıdan dışarı iter ve Jayk ona somurtarak bakar. Bana döndüğünde, çenesi gerilir... ve onun tuhaf biri olduğunu düşünmeden edemem. Yüzünde belirgin bir rahatlama vardır ve bu ona yakışmaz. Jayk, küfürler ve kötü tavırlarla doludur. Hiçbirimiz için endişelenmez. Kaç kez beni kurtardığı umurumda değil. O sadece iş arkadaşım. *İyi* günlerinde iş arkadaşım.

O benim ailem değil.

Jayk bir dakika daha bana bakar, sonra bir kez başını sallar.

Sinirlenerek gökyüzüne bakıyorum ve her şey yine dönmeye başlıyor. Kelimeler, sesler var — Dom emirler yağdırıyor, Jayk siviller Darkside'dan akın akın çıkarken sabırsızca homurdanıyor — ama hepsi havada kalıyor ve anlamsız.

Yutkunarak titriyorum. Bu nasıl oldu?

Pickup'ıma dönüyorum ve pasta bana bakıyor. Tarçın ve elma.

"Oh, canım, gerçekten mi? Zaten gitmek zorunda mısın? Bir dahaki sefere Dommie'yi de yanında getir, böylece aceleyle geri dönmek zorunda kalmazsın. Her gittiğinde kalbim parçalanıyor, biliyorsun."

Dom'un geniş eli omzuma iner. Beni sertçe döndürür, kaşları çatılır. "Beau... beni duyuyor musun? Yapabilir misin...?"

Beyaz gürültü.

Yavaşça ona göz kırpıyorum, sonra taze pişmiş ev kokusunu içime çekiyorum. Annem veda öpücüğü verdikten sonra yanağımı okşuyor.

Acıyla Dom'un elinden kurtuluyorum. Kamyonete doğru yürüyorum ve sürücü kapısını kapatıyorum.

Tatlı, yayılan koku kaybolur.

Kamyonete yaslanıp gözlerimi kapatırım.

"Beau? *Beau*. Kahretsin." Dom'un sesi yükselir. "Tamam millet, konvoyu başlatıyoruz. Beau ve ben önde gideceğiz. Jayk ve Thomas, siz ortada. Lucky, arkada kal. Howards Tahliye Merkezi'ne gidiyoruz. Üssün yaklaşık otuz mil dışında. Arabalarınızı yükleyin, on dakika sonra yola çıkıyoruz. Jayk, Lucky, Thomas, buraya gelin."

Yavaşça nefes veriyorum, karışık düşüncelerimi yatıştırmaya çalışıyorum ve hava sanki orada değilmiş gibi vücudumdan geçip gidiyor.

Bir *podcast* dinliyordum.

Kamyonetime binip eve gitme isteği boğazımı sıkıyor. Ama *bana ihtiyaçları yok*.

Ellerim titriyor.

Nasıl bana ihtiyaçları olmaz? Bailey daha dün, daha sık ziyaret etmediğim için bana çok kızmıştı. Geçen yıl, on iki ayın on ayında görevdeydim. Bana ihtiyaçları var, ama ben *burada değildim*.

Hayır. Bu doğru değil. Dünya öylece *sona* ermez. Bu bir hayalet hikayesi, bir hayalet, bir öcü. Brooke, bebek gibi ağlayana kadar kabuslarla beni korkuturdu ve bunu itiraf etmekten gurur duymadığım kadar uzun süre devam ederdi. Beth, odasında saklanmama izin verirdi ve bu konuda tek kelime bile etmezdi. Bu da öyle. Hepsi bu. Gerçek olamaz.

Çok... büyük.

Diğer anılar da sayfaları çevirir gibi beynimde geçip gidiyor. Soğuk kışın ortasında o nükleer tesisi kapatmak. Saldırı operasyonu üstüne saldırı operasyonu. Silah ateşiyle parçalanmış cesetler, tozlu zeminlere serilmiş. Fayanslar. Kan lekeli kar. Tüm alay, batı kıyısını yok edebilecek kadar yüklü iki havaalanına saldırdı. SEAL birliklerinin konuşlandırıldığı, Beretlerin, herkesin *hareket halinde olduğu* söylentileri. Gergin bir ortam vardı. Sıcak. Kimse telefonundan uzaklaşmıyordu.

Rüzgar beni kamyonete doğru savururken, omurgamdan bir ürperti geçiyor. Yok ettiğimiz silahlar zihnimde sıralanıyor.

Bu Bailey için. Bu

Brooke için. Beth.

Babam.

Annem.

Bir sonraki nefesim neredeyse içimi parçalıyor.

Her şey çok büyük... ama bu, doğru olmadığı anlamına gelmez.

"*Kimsenin* telefonu çekmiyor mu? *Lütfen*." Bir kadın ağlıyor ve ben titrememi kontrol etmeye çalışıyorum.

Tanrım, nasıl hepsi boşuna olabilir? Kaç kişiyi *kaybettik*?

Kanlı, korkunç işimize güvenmişim. Bir nedeni olduğuna güvenmişim. Hükümetimize güvenmişim. Halkımıza. Bunların hepsi halkımı güvende tutmak içindi.

Peki ya şimdi?

Bütün bunlar ne

içindi? "...

kamyonda mı?"

Başımı kaldırıyorum, uyuşmuşum. Dom, Jayk, Lucky, Thomas ve garip bir şekilde Jasper etrafımda toplanmışlar. Thomas yüzünü buruşturuyor, gözlerimden kaçınıyor ve Dom'un ağzı gergin bir çizgiye dönüşmüş. Sanki bir cevap bekliyormuş gibi beni izliyor.

Onun konuştuğunun farkında bile değildim.

"Ekipman, Beau. Neyi topluyorsun?" Yine kaptan gibi sert konuşuyor.

Kafamı sallıyorum.

"Tüfek? Acil durum çantası?"

Hava bulutlu bir gece. Yukarı baktığımda tek bir yıldız bile göremiyorum, sadece bulutlar var. Gökyüzünde çok fazla ruh sıkışmış durumda.

Dom sabırsızca nefesini vermiş. "Beau, sende var mı..."

"Eve gidiyordum, Dom. Benim..." Annemin gitmeden önce yıkayıp ütlediği giysilerle dolu bir spor çantam var. Otuz yaşında olsam da, annem ütülenmemiş boxer şortlarla gitmeme asla izin vermezdi. "Silahım var. Üniformam..." Boğazım düğümlenir. Babam veda etmek için bana sarılırken elini bileğime koyar. "Eve gidiyordum."

Bulutlar birbirine yaklaşıyor, geceyi boğuyor.

Araba kapıları açılıp kapanıyor. Siviller birbirlerine bağıyor. Çok gürültü var.

Sadece eve gitmek istiyorum.

Çevremizde gergin bir sessizlik hakimdir ve sonra Jasper boğazını temizler. Alnından endişeli elini indirir ve iç çeker. "Kalan eşyalarımın çoğu arabamda paketlenmiş durumda. Sabahleyin yazlığım Bristlebrook'a gitmeyi planlıyordum. Orada bazı yararlı eşyalar olabilir, ama bunu siz daha iyi değerlendirebilirsiniz. Sanırım bir ilk yardım çantam var." Dom'a sert bir gülümseme atar. "Ama silahım yok maalesef."

Lucky, şaşkınlıkla tüfeğinden başını kaldırır. "Bir dakika, taşıyor musun?"

Jasper gerginleşir, sonra kaşlarını kaldırır, soğuk ve mesafeli bir şekilde sessizce *evet der ve?* Thomas yüksek sesle boğazını temizler ve Dom kafasının arkasına vurur. Lucky onlara bakarak yer değiştirir. Ayaklarının altında çakıl taşları çıtırdar. "Ben

— Hoşça kal bile demeyecek miydin?"

Sessizlik kulakları sağır ediyor. Düşük, ağır bir ağrı midemi kramp giriyor.

Garip sessizlik çok uzadığında, Lucky boğuk, rahat bir kahkaha attı. "Hoşça kal demek için... Yani, herhangi birimize. Sen... Sen... Veda partisi falan vermedin. Ben... Neden gidiyorsun? Soomin de seninle geliyor mu?" Aniden yüzü ölümcül bir beyazlığa bürünür. "Oh, *lanet olsun*, Jasper. Soomin. Onu bulmalıyız! Neden burada duruyoruz, biz..."

"Soomin Houston'daydı," diye Jasper keskin ve uyarıcı bir kesinliğiyle araya girdi.

Derin ve kasvetli bir nefes alıyorum.

Sessizlik tekrar uzamadan önce, Jayk benimkinin yanındaki kamyonete doğru yürüdü. Bagajı açtı ve içeri eğildi.

"İki tüfek, üç tabanca var. Mühimmat. Bir ton kadar, aşağı yukarı. Bazı el bombaları, C4... Sonra bana kız, Dom, ihtiyacımız olacak... Acil durum çantası, birkaç kasa şişe su. Kamp malzemeleri." Somurtarak, "Bu bir kişi için. Paylaşmıyorum," der.

O kadar çok şey var ki, ama hiçbirinin önemi yok. Çok geç kaldık. Rakibimizden güçsüzüz. Oyunda yenildik.

Ve ailem öldü.

Bana ihtiyaçları yok.

Jasper, Jayk'e solgun bir şaşkınlıkla bakıyor, ama Dom sadece başını sallıyor. "Güzel. Onları dağıtın. Thomas?"

Thomas dövmeli omzunu kaldırır. "Sadece bir tüfek. Bir tabanca. Acil durum çantası. Hepsi bu, üzgünüm, Kaptan."

"Tamam. Lucky?" Dom, eldiven kutusundan tabancamı almak için kamyonete giriyor.

Elmalar bana saldırıyor ve ben titriyorum.

Jayk kamyonetinin dolabından iki tüfek çıkarır ve Lucky, Dom ile Jayk arasında bakışlarını gezdirir, gözleri kocaman açılmıştır. "Peki *ya* ben? Ben hiçbir şey getirmedim!"

Jayk, Dom ve Thomas şaşkın bir şekilde birbirlerine bakışır.

Lucky savunmacı bir şekilde geri çekilir, bana çarpar, ama ben neredeyse fark etmem. İki araba daha park yerinden çıkar.

Kendi insanların kül bulutlarını bulmaya gidiyorlar.

Lucky, Dom'u işaret eder. "Oh, hayatta olmaz. Buradaki sorun *ben* değilim. Ben buraya seks yapmaya gelmişim. Kim bir *kink kulübüne* silah deposu getirir ki?" Onlara bakar ve tsk tsk yapar. "Sizin sorunlarınız var. Çok paranoyaksınız. Jasper, bunu yaz."

Bir kenarda sert bir şekilde duran Jasper, alnını ovuşturarak ona düz bir bakış atar. Saçları dağınıktır ve siyah yılanı yanına dolanmış, narin vücudu çakıl taşlarının üzerinde gevşekçe uzanmaktadır. Jasper, yılanın takılmasına aldırmıyor gibi görünüyor.

Garip.

"Yıllardır her şey berbat gidiyor," Jayk, Lucky'ye alaycı bir şekilde gülümser. Bana bir tüfek atar ve ben atışı fark etmeden ellerimi kaldırıp onu yakalarım. "Hazırlık yapmamakla aptallık ediyorsun."

Tüfek avuçlarımı ısıyor.

Sert. Soğuk.

Gerçek.

"Evet, Jayky bu konuda haklı. Kırmızı alarm verildiğini *söylememiş* olabilirler, ama bu zaten apaçık ortadaydı. Her ihtimale karşı kendini korumak istemez miydin?" Thomas gülerek Lucky'yi şakacı bir şekilde itti. Elleri titriyordu, ama kimse bir şey söylemedi. "Yoksa seni korumam için bana mı güveniyordun?"

Lucky burun kıvrarak onu geri iter. "Hey, ben hazırlıklıydım." Arka cebinden bir folyo paketi çıkarır ve iki parmağıyla tutar. "Bütün gece kışım güvendeydi, bebeğim."

Prezervatifi Jayk'e fırlatır. Bir saniye sonra, fırlatılan bir tüfek göğsüne sertçe çarparak kıkırdaması kesilir.

Thomas tekrar güler, ama bu sefer çok yüksek sesle, sanki havadaki tüm tuhaflığı bu sesle yok etmeye çalışıyormuş gibi.

Yine yavaşça nefes alıyorum, kafam karışık. Onlar sadece adımlarını kaçırmışlar ve bu tuhaflık omurgamda ürperti yaratıyor. Onlar kuklalar, pek gerçekçi değil ve hala orada duruyorlar, sanki bu normalmiş gibi davranıyorlar. Sanki bu normal bir çağrıymış gibi. Normal emirler.

Bunun ne kadar tuhaf olduğunu görmüyorlar mı?

Thomas hala sırtarak arabasına doğru yürüyor. Lucky, Jayk'e ters bir şekilde gülerek parmak hareketi yapıyor.

Ve biri sanki Tanrı ruhunu paramparça etmiş gibi çılgılık atıyor.

Ensemdeki tüm tüyler diken diken oluyor.

Şu anda işler *normal* değil.

Şu anda normal değil.

Son yıldız da söner ve ben tüfeğimi elimde çeviririm.

Dom, sanki o da rol yapmak istiyormuş gibi hafifçe gülümseyerek gözlerimi yakalamaya çalışır... ama gözlerimiz buluştuğu anda geri çekilir. Bir anlığına, panik onun içinden geçip gider, ama o bunu bastırır. Yüzü kapanır ve dönerek tabancamı kemerine takar. Neyse ki, arabanın kapısını tekrar kapatır.

Sonra harekete geçer. Sivillere emirler yağdırır. Onları harekete geçirir. *Normal*.

Neredeyse.

Yardım etmeye zahmet etmiyorum. Bu sefer bunun bir anlamı yok. Bütün şehirler yok olmuşken, birkaç silah veya birkaç emir daha fark yaratmayacak. Üsler. Tüm önemli istihbarat ve karar vericilerimiz.

Kod Alfa.

Ne yaparsak yapalım, her halükarda boku yedik.

Tanrım. Yarım gün. Hepsi bu kadardı. Yarım günlüğüne perilerle birlikteydim ve dünyam yok oldu.

Lucky yanımdaki kamyonete tekme atıyor. Hâlâ seks kokuyor, ama önemi yok. Artık hiçbir şeyin önemi yok ki?

"Tamam, ama cidden, neden sadece ben silah taşımıyordum?" diye şikayet ediyor. "Bu doğru gelmiyor. Oraya vardığımızda üssü temizleyeceğim; bu bir daha olmamalı. Silah cephanem Jayk'inkinden çok daha büyük olacak."

Jayk gözlerini devirerek bir dergiyi Lucky'nin eline tutuşturur ve kamyonetine geri döner. Dom hala bağırarak insanları topluyor ve rüzgar bizi kesiyor.

Lucky bana bir şarjör uzatıyor ve bir süre sonra onu alıyorum.

Tüfeğim bana tanıdık geliyor. Hızlı ve ani bir hareketle onu dolduruyorum, ölümcül soğuklukta ve şarjlı. Kas hafızası. Gerçek, şok veya tuhaflığın ötesinde. Öldürmeyi bir içgüdü haline getirdiler.

Şimdiye kadar kaç kişiyi öldürdüm acaba?

Kurtardıklarımın daha fazla mıdır acaba?

Bir zamanlar iyi, Tanrı'dan korkan bir adamdım. Her pazar kiliseye giderdim ve küfür etmemeye dikkat ederdim. Ama sonunda, ruhumu bu silah için sattım. Ailemi korumak için ülkeme sattım. Ama daha iyi bilmeliydim.

Punch içip, şişman, mutlu bebekler yapmalıydım.

Gözyaşları boğazımın arkasında yakıcı bir acı bırakıyor, dünyayı yine sisli ve gümüş rengi bir hale getiriyor. *Tanrım, yardım et bana.* Onlarla birlikte olmalıydım. Bütün bu zaman boyunca onlarla birlikte olmalıydım.

Onlarla birlikte ölmeliydim.

"Los Angeles'ı vurdular," diyor Lucky aniden. Dudaklarım yumuşak, ıslak bir nefesle açılıyor.

Neden onlarla birlikte ölmedim ki?

"Sorun yok, merak etme," diye beni teselli ediyor. Gözleri etrafı tarıyor ama hiçbir şey görmüyor. "Ailem... orada değillerdi. Bundan eminim."

Kül olmuş gökyüzü artık hareket etmiyor. Sessiz. Bulanık. Tanrı bugün ne bana ne de kimseye yardım ediyor. Belki de hepimizden bıkmışlardır.

Ben bıkmıştım.

Bir damla gözyaşı daha burnumdan süzülüyor, onu geri çekiyorum ama arkasında daha fazlası geliyor. Artık göremiyorum ama önemi yok. Tüfeğim dolu, sert ve ağır, olması gerektiği gibi. Körlemesine kontrol edebilirim.

Lucky bana bakıyor ve gözleri yüzümün yan tarafını yakıyor.

"Sen... sen de aynı fikirde, değil mi?" diye fısıldadı sonunda. "Onlar başardı, değil mi?"

Ellerim emniyet kilidinde durur ve söyledikleri sisli beynimi delip geçer. Gözlerim kapanır. Göğsümün derinliklerinde bir donukluk vardır ve içime yayılır.

O benim cevap vermemi istemiyor.

Cevap vermediğimde, tekrar başka yere bakar ve yutkunduğunu duyarım. "Bence başardılar. Onlar iyi. Her şey yoluna girecek."

Ailelerimiz yokken, bu dünyada yaşamaya ne anlam var ki? *Ailemiz* yokken?

Lucky omzunu omzuma dayar ve bana yaslanır. Yumuşak bir sesle, "Belki... belki senin ailen de kurtulmuştur. Yani, sen kurtuldun. Bu mümkün, değil mi?" der.

Bu çok fazla.

Kalbim ölüyor.

Nereye gittiğimi bile bilmeden uzaklaşıyorum. Artık gidecek bir yer olup olmadığından emin değilim. Her şey etrafımda dönüyor. Dünya yok oluyor.

Silahım çok, çok soğuk.

Kesin.

Durup, ağlarken ona bakıyorum.

Ellerime dökülen kanı neredeyse görebiliyorum. Tanrı'nın benim ve seçimlerim için döktüğü tüm kırmızı gözyaşları.

"Silahı ver, Beaumont." Jasper'ın sesi dikkatli, ama çok uzaklardan geliyor. Neredeyse girdapta kayboluyor.

Silah avuçlarımı ısıyor. "Bu doğru değil, Jasper. Hiçbiri doğru değil."

"Elbette değil."

"Nasıl yapıyorlar bunu?" diye hıçkırıyorum. "Dom insanlara emirler yağdırıyor. *Şakalar* yapıyorlar. Hepsi numara. Rol yapıyorlar."

"Bu onların başa çıkma şekli. Şu anda normal davranmanın bir yolu yok. Lütfen silahı bana ver, Beaumont." O

uzaklaşıyor.

Ya da belki ben.

"Bitti. Başarısız olduk. Hepsi öldü ve hepimiz hayaletiz. Sen henüz bunu göremiyorsun. Dünya yok oldu. Onu geri getiremeyiz."

Hiçbir şey göremiyorum, ama silah elimde. Çok tanıdık bir ağırlık. Onu çok dikkatli bir şekilde doldurdum, beni ailemden daha da uzaklaştıran daha fazla mermiyle. Zaten lanetlendim. Bu hayatta ya da bir sonraki hayatta, onları bir daha asla göremeyeceğim.

Jasper'ın ayakkabıları çıtırdıyor. "Diğerleri olanları anlıyor, ama burada hala insanlar var. Yardım edebilecekleri insanlar. Ellerinden geleni yapıyorlar. Hepimiz ölmedik. Henüz değil."

Tüfeğin namlusuna bakıyorum. İçerisi karanlık ve garip. "Biz de yok olacağız."

"*Silahı ver, Beaumont.*"

Ellerim titriyor, boğazımın arkası yanıyor. Parmağım metali buluyor ve ben hıçkırarak ağlıyorum. "Eve gitmek istiyorum, Jasper. Lütfen, sadece eve gitmek istiyorum."

Jasper keskin bir şekilde dönüyor ve kırbaç şakırtısı gibi bağıyor. "Dominic!" Sıcak gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor.

Eli omzuma soğuk ve sert bir şekilde basıyor. Bu, başımın dönmesini yavaşlatıyor ve onun karanlık, sabit gözlerini görebiliyorum. Onun gözleri de ıslak.

Ama benim silahım kadar kesindirler.

"Bunun imkansız olduğunu ve tüm dünyanın çöktüğünü biliyorum," diyor alçak ve acil bir sesle, "ama Beaumont, bu sadece çok, çok derin sevdiğin için böyle. Bu olağanüstü bir şey. Ailen için hissettiklerin acı verici ve çok *güzel*. Ve çok yakında

senin ilacına ve bakımına ihtiyaç duyan çok fazla insan olacak... ve bu dünyada senin gibi bir kalbe çaresizce ihtiyaç duyan insanlar olacak."

Dom, Jasper'ın arkasında belirir, ceset gibi solgun, göz bebekleri korkudan büyümüş ve onu görünce kalbim parçalanır. Ağlayarak, baştan aşağı titreyerek yıkılırım.

Jasper yavaşça, nazikçe tüfeği elimden alır. Onun almasına izin veririm.

Nefesi titriyor, ama eli omzumda sabit duruyor ve sıkıca sıkıyor.

"Sen hayalet değilsin, sevgili dostum. Hiçbirimiz değiliz. Hayaletler böyle acı çekmez. Bu, sadece insanlara özgü bir ıstıraptır."

Nefes alamıyorum. Onlar olmadan *nefes* alamıyorum.

"Seni orospu çocuğu," diye bağırarak Dom üzerime saldırır.

Beni yakaladı, sanırım. Umurumda değil. Omzuna yaslanıp ağlıyorum.

"Seni orospu çocuğu," diye tekrarlar, benim kadar titreyerek. "Seni aptal orospu çocuğu!"

"Özür dilerim. Özür dilerim," gözyaşları arasında boğuk bir sesle söylüyorum. "Öyle mi?"

Boynuna yaslanıyorum. "Bütün ailem. Hepsi... Dom, hepsi..."

Dom saçımın arkasını acı verecek şekilde kavrar, beni sertçe tutar. "*Ben* senin ailenim. Beau, ben senin ailenim. Hiçbir yere gidemezsin, çünkü *sana ihtiyacım var*, tamam mı?"

Dünya *bitti*.

Ama onun gözyaşları da bana sığıyor. Yakıcı. Gerçek. Dom gerçek.

"Hayır, yapamam. Lütfen yapma. Bana bunu yükleme." Nefes almaya çalışıyorum, ama çok geç. "Lütfen bana bunu yükleme."

Dom'un sesi alçalıyor, kırılıyor. "Sen benim kardeşimisin. Sahip olduğum tek gerçek ailen sensin. Kaybedemeyeceğim *tek kişi* sensin. Sana ihtiyacım var. Bunun için sana ihtiyacım var. Tek başıma yapamam. Bugün her şeyi kaybettiğini biliyorum, ama hala ben varım. Her zaman ben varım."

Ona sarılıp ağlıyorum, ona bir can simidi gibi tutunuyorum. Silah yok. Pasta yok. Dünya yok.

Sadece Dom var.

Ta ki öyle olana

kadar.

"Onlara biraz zaman verin, hepiniz. Biraz alana ihtiyaçları var."

Titrek bir ses cevap verir, "Gerçekten yapacaktı..."

"Kapa çeneni, Lucky," diye mırıldanır Jayk ve garip bir şekilde, sesi daha da titriyor. "Her şey mahvoldu."

Bunu nasıl yapacağım? Nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Dom, "Biz işimizi yapıyoruz. Başka siviller, başka anneler ve çocuklar var ve onlar çok korkacaklar. Bize ihtiyaçları var. Onları korumalıyız" diye homurdandığında, bunu fısıldadığımı fark ettim.

Geri çekilip başımı sallıyorum. "Yapamam. Bu insanlar için nasıl güçlü olabilirim, Dom? Yapamam..."

Dom omzuma sertçe vurarak sözümü kesti. "Evet, yapabilirsin. Bunu kaldırabilirsin. Ben kaldırabilirim. Yapabiliriz çünkü yapmak zorundayız." Gözleri parlıyor. "Birisi bu yükü taşımak zorunda, Beau. Askerlerin görevi budur. Biz bu lanet yükü taşıyoruz ki onlar taşımak zorunda kalmasınlar." Gömleğimi kavrar ve çenesini sıkar. "Ve sen taşıyamadığında, ben de seni taşıyım."

Gözlerimi ellerimle kapatıp gözyaşlarımı yutuyorum. "Bu senin babanın sözleri. Ve o seni öldürecek."

Dom beni bırakır. "Albay benim asla olamayacağım kadar güçlü bir adam ve sonunda hepimiz bunun için minnettar olacağız. Bunu düzeltebilecek tek kişi o olabilir."

Bu durumu düzeltmek.

O kadar acı, şimdiye kadarki en kötü numara ki, neredeyse gülmek istiyorum.

Beni taşımak istiyor, benim tüm acımı, herkesin acısını, ama hala bunu göremiyor.

Bunu düzeltmek

mümkün değil. Ama

yine de denemek istiyor.

Etrafıma bakıyorum. Jasper. Jayk. Lucky. Thomas. Hepsi burada, etrafımızı sararak bizi sivillerden ayırıyor, mahremiyetimizi sağlıyorlar.

Bizi koruyorlar.

Bir anda, şeftali ve turta dışında başka şeyler de görüyorum.

Thomas'ın bir el bombası patlamadan hemen önce beni siperin altına sürüklediğini görüyorum. Kum tepelerinde kayarken Lucky'nin bana seslendiğini görüyorum. Jayk'in düşmanları benden uzak tutarken kulak zarlarımı patlatan kurşunlarını görüyorum, böylece ben de bizimkilere ulaşabiliyordum. Nick öldükten sonra yıkıldığında Jasper'ın bana mendil uzattığını görüyorum.

Onları iş arkadaşlarım olarak

adlandırmakla hata ettim. Onlar

bundan çok daha fazlası.

"Bu senin istediğin aile değil, Beau," diyor Dom sert bir sesle, "ama elimizdeki tek aile bu."

Dom.

Bir şekilde dimdik duruyor. Hala. Bundan sonra bile, her şeyi göğüslemeye hazır.

Bulutlar yer değiştiriyor. Sessiz kütlenin içinde yumuşak, çıplak bir açıklık. Altı parlak, imkansız yıldız aşağıya göz kırptıyor.

Altı. Her zaman en sevdiğim sayı olmuştur.

Kıçımdaki çillerin sayısı.

Bayılmam için gereken içki sayısı. Ailemdeki kişi sayısı.

Eskiler. Ve yeniler.

Dom'a, onun temellerini kemiren korkuya tekrar bakıyorum.

Kendisine uyguladığı tüm bu baskı altında sonunda çöktüğünde, bir değişiklik için onu taşıyacak birine ihtiyacı olacak. Onu tekrar ayağa kaldıracak birine.

Bir aileye.

Yavaşça doğrulup ona doğru yürüyorum.

Aynı hatayı tekrar yapmayacağım. Ailem için orada olacağım. Onları güvende tutmak için. Onlarla yaşamak için... ya da onlarla ölmek için. Ama artık ayrılmayacağız. Artık değil.

Diğerlerine bakıyorum ve omuzları tek tek gevşiyor. Dom'un bileğini tutuyorum.

"O zaman bu insanları güvenli bir yere götürelim."

Dördüncü Bölüm

Şanslı

Lucky, Jasper'la git. Araçları birleştiriyoruz," diye Dom dalgın bir şekilde emir verir.

Onu eliyle uzaklaştırıp, Beau'nun tıbbi malzemeleri hazırlamasını izlemek için yerimi değiştiriyorum. Kalbim hâlâ deli gibi atıyor ve durduramıyorum.

Çok yakın, çok yakın, çok lanet olasıca yakın.

Suçluluk duyarak cep telefonumu sıkıca tutuyorum. Beau'nun her nefes alışında acı çekiyormuş gibi hareket ettiğini düşünmek bile kötü olduğunu biliyorum... ama ailemin güvende olmasına seviniyorum.

Şimdi tek ihtiyacım olan herkesin öyle kalması.

Bunu çözebiliriz, biliyorum. Sadece birlikte kalmamız gerekiyor.

Beau hızlıca son envanterini çıkarır, sonra kalan tıbbi malzemeleri çantasına koyar. Kafasını kaldırdığında, terli, titreyen ellerimi ceplerime sokarak aceleyle kamyonetinden uzaklaşıyorum. Sıradan bir şekilde.

Sanki onu endişeli bir anne ördek gibi izlemiyormuşum gibi.

Ve tek ben değilim.

Thomas beş dakikadır Beau'nun yanında oturuyor, Jayk'in verdiği av bıçağını kayıtsızca biliyor... Jayk bıçaklarını her zaman keskin ve kullanıma hazır tutmuyormuş gibi biliyor.

Jayk antenleri halletmiş. Kamyonetinin arkasında, malzemelerinin üzerini örten brandayı üçüncü kez yeniden bağlıyor ve endişeli bir şekilde doktora bakıyor.

Dom ise endişeli bakışlarını saklamaya bile çalışmıyor.

Emirleri bağırıyor olabilir, ama Beau'dan gözünü ayırmıyor.

Kinksterlar etrafta koşturup kulübün malzemelerini topluyor ve arabalarına yüklemeyi bitiriyorlar. Muhtemelen onlara yardım etmeliyiz. Şu anda Beau kadar kötü ya da daha kötü olan pek çok insan var, ama çocuklar onu gözlerinin önünden ayırmak istemiyorlar gibi görünüyor — ben de öyle.

Onu bu halde görmek ne kadar zor olursa olsun. Sıkıcı, üzgün ve kederli. Yani... onun ölümle yüzleşecekmiş gibi silah namlusuna bakmasını izlemek kadar zor değil elbette.

Yine de kolay değil.

Beau'nun bakışları benden Jayk'e, Dom'a, Thomas'a kayıyor... ve sinirli bir şekilde derin bir nefes veriyor.

Ayağa kalkar, tıbbi çantayı omzuna asar. "Artık gidebilir miyiz?"

Dom'un gözlerinin arasındaki endişeli çizgi derinleşir. "İki dakika." Bakışlarını bana çevirir. "Sen. Jasper'la birlikte. Arkada kal."

Beau'yu endişeyle izlemekten vazgeçip, Dom'un emirlerini nihayet anladım.

Yolculu

k.

Arabada

.

Jasper'la.

Arkada.

Ooh, evet. Bu iyi bir fikir değil.

Boğazımı temizleyip Dom'a titrek, kazançlı bir gülümseme sunuyorum. "Bu konuda, ben pas geçeceğim." Omzumun üzerinden, sık, sıkı ve gitmesi gereken kırmızı arabama başparmağımı doğrultuyorum. Sıfırdan altmışa 2,9 saniyede çıkıyor. Sert floresan ışıkların altında parıldıyor, sanki bana öpücükler gönderiyor gibi. Omuz silkiyorum. "Kızımı geride bırakamam, anlarsın ya? Ve o üçlü ilişkilere meraklı değil."

Jasper, ben ve o motosikletin bir arada olduğu görüntü o kadar müstehcen ki, kendim için dua etmeye başlıyorum. Ölümsüz ruhum ya da her neyse, onunla uzak durmam gerek.

Tamam.

Yani.

Uzaklaşmak değil.

Sadece dokunamayacağım kadar uzakta. Terapist koltuğuna geri dönmesi gibi, o koltuk da oyuncu seçme koltuğuna çok benziyor. Aptalca bir şey yapmamam için yeterince uzak, ama konuştuğunda ağzının şeklini görebileceğim kadar yakın.

Bir noktada, o benim en sevdiğim mazoşizm biçimi haline geldi.

Sanki bu düşünce onu çağırmış gibi, Jasper Beau'nun yanına yürüdü, ona bir ilk yardım çantası uzattı ve fısıldayarak bir şeyler mırıldandı. O, tümüyle siyah giyinmiş, sık

ve aptalca seksi. Gömleğinin düğmeleri sağlığım için iyi olmayacak kadar açık ve kalçasında kıvrılmış siyah yılan, tüm fantezilerimi harekete geçirmek için yeterli.

Bu geceki gösterisi benim için gerçek bir sorundu.

Onun üzerinde çalıştığı mazoşist Katie, o işini bitirdiğinde ağlayan, titreyen bir haldeydi. Her vuruş acımasızdı. Bıraktığı her iz parlak ve zarifti. İşini bitirdiğinde, Katie'nin domine onu bakım için aldı ve ben bunu kemiklerimde hissettim.

Ama kimse *benimle* ilgilenmiyordu.

Kalabalıkta, ben de en az onun kadar dağınaktım ve şunu söylemeliyim ki, bu g sterilerdeki müşteri hizmetleri berbat. Gizli bir röntgenci olan ve görülmemek için çırpınan, darağacının kafesinin arkasında titreyen sürtük için hiçbir bakım yoktu.

Tabii, Jasper'ın buz gibi suyunu uzun bir yudumda içmesini saymazsanız. Ya da alnındaki teri, gördüğüm en güzel mendille silmesini. Ya da tuvalet kabininde onun görüntüsüne romantik bir şekilde mastürbasyon yapmamı.

Ancak, bundan sonra kendimi çok daha iyi hissettiğimi söyleyemem.

Bütün bunları beynimden silmem lazım. Değişiklik olsun diye, onları sağlıklı bir şeyle değiştirmeliyim. Belki de ayık bir şeyle.

Mesela onun alyansını.

Ya da, bilirsin, şu anda etrafımızda yanan dünya. Bu kesinlikle ereksiyon öldürücü bir şey.

Yeni tüfeğimi omzuma asıp, boğazımı temizledim ve Dom'a baktım. "Evet. Kesinlikle Ducati'yi alacağım."

"Lanet olsun, Lucky, olmaz. Senin motosikletin tehlikeli ve bir  niversiteli gibi benzin yiyor. Biz yakıt tasarrufu yapıyoruz. Jasper'la git," diyor Dom sabırsızca ve konuşmasını bitirmeden beni unutmuş oluyor. Gözlerini, park yerinin diğer ucunda gizlice kot pantolonunun önüne bir tabanca sokan Phill'e dikeyor.

"Lanet olsun." Dom uzaklaşırken sesi yükselir. "O silahı pantolonundan çıkar, pislik, sikini vuracaksın."

Jasper, Beau'nun yanında durur, soğuk bakışları benimle Dom arasında gidip gelir.

Thomas yerden kalkar, bıçağı kınına koyarken burnunu çeker. "Az önce gönüllü olarak se ildin, evlat." Yanımdan geçerken omzuma vurur. "Ama hey, belki bedava bir seans kazanırsın." Gözleri parıldayarak sesini alçaltır. "Ama eminim istediğin türden bir seans olmaz."

"Hey, çok komiksin," derim ve o sırtarak, ben ona yumruk atamadan kaçar.

Geri çekilirken dönüp bakar. "En azından Douglas'ın deodorantı var. Ben ise önümüzdeki dört saat boyunca King'in küflü bok çukuruna yazıldım."

Jayk kamyonetinin kasasından atlar ve Thomas'a somurtarak bakar. "Eğer çeneni kapatmazsan, seni arkaya bağlarım. Bakalım üsse ne kadar hızlı koşabiliyorsun."

Thomas gözlerini devirir, ama Jayk'in kamyonetinin yolcu tarafına biner ve Beau'ya son bir kez ciddi bir bakış atar.

Beau bunu fark etmiş gibi görünüyor.

Kendi kamyonetinin kapısı sertçe kapanır ve ben biraz irkilirim. Sevdiğin herkesin öldüğünü bilmek korkunç bir şey olmalı.

Lanet olsun. Onunla böyle yüzleşmek çok zor. O çok hassas. Çok gerçek. Operasyonlarda bazen böyle olur, işler ters gittiğinde ve hiçbir şey iyiye gitmediğinde. Böyle bir gruptaki çoğu adam şakalaşır ve birbirleriyle dalga geçer. Hafif kalmak zorundasın, çünkü korku bulaşıcıdır... ve korkmuş insanlar tehlikeli şeyler yapar.

Yine de, bu tür şeyler olur. İşler yeterince kötüye gittiğinde, insanlar her zaman çöküntü yaşarlar. Önemli olan, kırılan parçaları bir araya getirmenize yardımcı olacak bir ekibinizin olduğundan emin olmaktır.

Önce kendimi toparlamaya çalışarak Beau'nun kapısına yönelirim, ama Jasper'ın yanından geçerken o dirseğime dokunur.

"Dominic benimle gelmeni mi söyledi?" diye sorar, yumuşak ve okunaksız bir sesle. Parmakları kanıma ateş yakıyor.

Evet, bu *kesinlikle* dokunma mesafesinin dışında değil.

"Ah... Evet. Sadece çantamı almam lazım," diyorum, kalbim çılgınca ve gergin bir şekilde atıyor. Yarım saniye boyunca onun karanlık, kararlı gözlerine bakıyorum, sonra kamyonetinde oturup boşluğa bakan Beau'ya bakıyorum. "Sadece... iki saniye ver, tamam mı?"

Omzumdaki tüfek askısını düzelterek, Jasper'ın cevabını beklemeden camına vuruyorum.

Beau'nun çenesi gerilir, ama sonunda camı indirir ve ben içeriye eğilebilirim. Tarçın ve elmalı turta kokusu gelir ve midem ağrır.

Beau'nun annesi en iyi turtaları yapardı.

"Ne var, Lucky?" diye yorgun bir sesle sorar ve ben ona bir gülümseme takınırım. Buna ihtiyacı var.

Sadece işimi yapmalıyım. Rahat davranmalıyım. Dostça. *Hafif*.

"Selam dostum!" Omuzlarımı hafifçe silkiyorum, tırnaklarımı kontrol ediyorum. "Önemli bir şey yapmıyorum. Sadece uğradım, bilirsin. Zaman öldürüyorum." Hayır. O değil. "Yani, zaman geçiriyorum. Yaşıyorum. Hayatta kalıyorum. Bekliyorum?"

Yapıştırıcı ol.

Beau gözlerini kırıştırır, sonra bana çok yavaşça döner ve ben de garip bir şekilde enseme ovuştururum.

Ama gülmekten kendimi alamıyorum.

"Sadece merhaba diyorum!" Kapıyı tıklatırım. "Ve belki keskin nesneler var mı diye bakıyorum." Ben gerçekten kabini gizlice tararken, o inanamayan bir ifadeyle kaşlarını çatıyor. "Sarmal halat... *Game of Thrones*'un sekizinci sezonu..."

Kaşları çatılır. "Şaka mı yapıyorsun... intihar hakkında mı?"

Oh. Doğru.

Daha hafif bir şey söylemeliyim. "Çok mu erken?"

Bana bakıyor ve ben irkiliyorum. Evet. Çok erken.

Daha az kasvetli bir şey düşünmek için çabalarım, ama aklıma gelen tek şey tozlu kapı çalma şakaları ve belki de daha da kötüsü olan bir rahip şakasıdır.

Kahretsin... Berbat bir yapıştırıcıyım.

Elini çenesine sürer ve kırıldığı anı görürüm. Vahşi, inanamayan bir homurtu çıkar. "Sen gerçekten berbat durumdasın, biliyor musun?"

"Dostum, kurşunlara atlayan ben değildim!" Panik ve rahatlama arasında bir yerde, elimi saçlarımın arasından geçiriyorum.

Yine burada. Belki sadece şimdilik, ama... burada.

"Kurşunlara atlamak..." Beau dehşetle gülerken boğulur. Beni pencereden dışarı iter, sonra pencereden dışarı eğilip Jasper'a işaret eder. "Bu pisliğe üsse giderken biraz duyarlılık eğitimi verir misin? Sanırım bir ya da on iki seansı kaçırmış."

"Ben emekli oldum," diyor Jasper ve sesinde alaycı bir küçümseme beliriyor. "Ve bu itaatkar saygıyı kimsenin öğretebileceğinden emin değilim."

Onu kırbaçıyla izlerken, bu düşünce benim daha önceki düşüncelerime yasadışı bir şekilde yakın düşüyor.

Omuzlarımı gergin bir şekilde silkiyorum. "Değişim," diye düzeltiyorum, ama bu düzeltme bana bile zayıf geliyor. "Bunu öğretemezdin... bu *değişim* saygısını."

İmkânsız derecede koyu renkli kaşlarından biri kalkar.

Konuşmaz bile, sadece o bilgili, acıyarak kaldırdığı kaşıyla beni binlerce kez öldürür.

O biliyor.

Ona ne kadar isteyerek sürünürdüm. Bir gülümseme için beni kemiklerime kadar soymasına izin verirdim. Bunu söylememe bile gerek yok. O kibirli kaşıyla, bundan eminim.

O biliyor.

Sert dudakları hafifçe kıvrılır. "Git eşyalarını al, Lucien." Ben... başım büyük belada.

Beau yavaşça ikimizin arasına bakar, sonra kasıtlı olarak kamyonetine geri girer. Ben, pencere çerçevesine hayat hattı gibi elimi koyarak oyalanırım. Panik içinde Beau'ya bakarım.

Bana yarım bir gülümseme atıyor, gözlerime tam olarak bakmıyor. "Ben iyiyim, Lucky. Sen git şimdi."

O iyi mi? Jasper biliyor.

Objektif olarak bakıldığında, onun durumu kadar kötü değil.

Bunu kafama sokmalıyım.

Biraz sakinleşerek, sanki sadece bakarak onun içindeki çatlakları görebilecekmişim gibi yüzüne bakıyorum. "Öyle misin? Gerçekten öyle misin?"

Beau gerginleşir. "Ben bu insanlar için buradayım. Senin için buradayım." Yüzü sertleşir ve sonunda gözlerime bakar.

Hemen keşke yapmasaydı diyorum.

Sonunda, yumuşak bir sesle ekler, "Sonuçta, ikimiz de aynı şeyle uğraşıyoruz." Kaşlarımı çatırım. Ne demek istediğini anlamam bir saniye sürer.

Ailem.

Farklı bir tür panik damarlarımı donduruyor. "Oh hayır. Hayır, demek istediğim. Orada değillerdi. Onlar iyiler. Muhtemelen Los Angeles ile Vegas arasında bir yerdeler. Öyle değil... Yine de başına gelenler için üzgünüm. Kimse böyle bir şeyi yaşamamalı."

Her şeyin yolunda olduğunu bilsem de, nabzım boğazımda çılgınca atıyor. Beau bana uzun, ölçülü bir bakış atıyor, gözlerinde hüznün var.

"Hayır.

Kimse yaşamamalı."

Onun içindeki keder midemi bulandırıyor ve ben geri çekiliyorum. Hızla.

Ayağım bir kayaya takılır ve sendelerim. Dengemi sağlamak için uzandığımda, Jasper ön kolumu tutar ve beni sabit tutar. Koyu, koyu gözleri hâlâ yüzümde.

Ayağa kalktığımda içimde bir gerginlik var ve kolunu bırakamıyorum. Ama o kıpırdamıyor. Sadece saçları

yüksek, huzursuz esintiyle dalgalanıyor. Yüzünün etrafında bir fısıltı.

"Gidelim!" diye bağırır Dom, Beau'nun kamyonetine doğru yürür ve sürücü koltuğuna oturur.

Derin bir nefes alarak Jasper'ı bıraktım ve bisikletime doğru büyük adımlarla yürüdüm. Ona bir daha bakmadım. Kızımın fazla vakit geçirmedeğim için yolculuk kısa sürdü.

Elimi üzerinde gezdirirken, hızlı ve şaşırtıcı derecede şiddetli bir pişmanlık duyuyorum.

Dom haklı. Böyle bir iş için uygun değil. O, otoyollar ve eğlence için üretilmiş, yol kesintileri ve olası bir kara savaşı için değil. Ama taşındıktan sonra yaptığım ilk büyük satın almadı. Görevlerim arasında en iyi arkadaşlarımdan biriydi.

Onu da kaybetmek doğru gelmiyor.

Yavaşça, çirkin bir Volvo yanıma yanaşiyor. *Sanırım* gümüş rengi olması gerekiyor, ama beni daha çok heyecanlandıran kirli bulaşık suyu gördüm.

Jasper sürücü koltuğunda oturuyor.

"Tamam, hayır," diyorum tiksiner.

Jasper bisikletime, sonra bana bakıyor. Gözleri yukarı kalkıyor. "Sadece arabaya bin, Lucien."

Ayağa kalkıp tüfeğimin ve şarjörlerimin sağlam olduğunu iki kez kontrol ettikten sonra bebeğimin anahtarını cebime koyuyorum. "O araba değil. O bir yardım çağrısı." "Sokaklarda uyuşturucu için yarışmıyorum ya." Parmakları sabırsızca direksiyonu tam on ve iki pozisyonunda tıkladıyor. "Bu saygın bir araba."

Tekerlekli sıkıcı şeyi dolaşmaya başlıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır. Sen sadece market alışverişine gidiyorsun. Belki dönüşte büyükanneni bingoya götürebilirsin."

Düşüncesizce arabanın kapısını açmaya çalışıyorum, ama kilitli olduğunu fark ediyorum.

Sen...

Camın arkasından Jasper'a uzun ve acıyarak bakıyorum. Benim onun için bir fahişe olduğumu biliyor olabilir, ama artık onun sıkıcı, yaşlı bir tutucu olduğunu biliyorum.

Jasper dudaklarını büzerek kapıyı açar ve ben arabaya girerim. Arka koltukta düzgünce paketlenmiş valizler ve pahalı görünümlü iki sanat eseri olduğunu görünce biraz tereddüt ederim. Tüfeğimi bacaklarımdan arasına koyarım.

Jasper omzunun üzerinden bakarak aynalarını ayarlar ve ben bu yavaş, titiz özen karşısında dilimi yanağıma sokarım. Bana keskin, yan bakışlar atar.

"Güvenlik ve güvenilirlik takdire şayan özelliklerdir," der yumuşak bir sesle, arabayı sürmeye başlarken. Hoparlörlerden düşük, serin bir caz müziği çalmaya başlar ve ben başımı sallarım.

"Hayır, hayır, harika. Hız sınırının 10 mil altında sürmek için sabırsızlanıyorum." Koltuğumu geriye yatırıp uzanıyorum. "Biraz uyumam lazım."

Önümüzde, Beau'nun kamyoneti ağaçların arasında kaybolur ve üsse doğru yola çıkar. Onların ardından birbirini ardına arabalar ayrılır. Jayk ve Thomas, Jayk'ın devasa arabasıyla ortada bir yerde dururlar, sonunda sadece biz ve mezar taşları gibi park yerinde duran bir düzine boş araba kalır.

Sonra Jasper da Darkside'dan ayrılır.

Ducati'm arka aynadan kaybolurken, içime bir tedirginlik yerleşmeye başlar. Her zamanki savaş heyecanı, ama bu sefer tam bir brifing ve planımız yok. Bu sefer, acil durum yayını ve tek bir telefon mesajımız var.

Kendimi durduramıyorum, telefonumu tekrar kontrol ediyorum, ama sadece dün gelen ailemden gelen aynı mesajları görüyorum. Sinyal olmadığını görmeme rağmen, başka bir mesaj yazıp gönderiyorum.

Mesaj gönderilemedi

Yutkunuyorum. Belki her şey normale döndüğünde mesaj gönderilir.

Telefonumu tekrar kenara itip Jasper'a bakıyorum. Gözleri yola odaklanmış ve sakin, ama ağzındaki sert ifade, hiçbir şeyi kaçırmadığını düşündürüyor.

Uzun, ıssız sokaklar önümüzde uzayıp gidiyor, arabalardan oluşan konvoyumuz bu ürkütücü sessizliği bozan tek şey. Darkside gözden uzak bir yerde, buraya gelenler sadece bir amaç için gelenler. Bir kasabaya varmamız yirmi dakika sürer. Üsse yaklaşmamız ise bir saat veya daha fazla sürer.

Jasper'ın arabası kaliteli deri ve keskin temizlik ürünleri kokuyor ve o arabayı kolaylıkla ve kendinden emin bir şekilde sürüyor. O bu kadar yakın. Nefes alacak kadar yakın. Dokunacak kadar yakın. Göğsünün kötücül görüntüsü ve uyluklarının hafif esnemesi arasında, Volvo'nun seksi *olduğuna* neredeyse ikna oldum.

Jasper ile saatte 30 mil yeterince yavaş değil.

Jasper eğilip belinden siyah yılanı çıkarıp bana uzattı. "Bunu kaldırır mısın? Çanta torpido gözünde."

Acımasız deri avuçlarımdan kayıyor ve nabzım hızla yükseliyor.

"Lütfen de," diyorum.

Sesim nefes nefese bile çıkmıyor. Başardım.

Onun hızlı, alaycı bakışı beni sırtıtmaya zorlar ve ben de bekleyerek kaşlarımı kaldırıyorum. Bu meydan okuma beni heyecanlandırır. Biz hiç böyle konuşmayız, hiç. Sosyal etkinliklerdeki birkaç kısa ve yapmacık etkileşim dışında, o hep kendi koltuğunda, ben de kendi koltuğumda otururuz.

Sadist azarlandığında nasıl davranır?

Jasper, hala sakın bir şekilde yola dönmeden önce bir an yüzümü inceledi. Hala sorumlu.

Hayal kırıklığı, heyecanımın bir kısmını söndürüyor.

Sonra, gözlerini yoldan ayırmadan, yavaşça eğilir, benim kişisel alanıma girer ve torpido gözünü açar. Nefesim göğsümde durur. Sıcaklığı yakıcıdır, sadece birkaç santim uzaktadır. Kirpikleri gizemli bir peçe gibidir ve üst dudağında emmem gereken kötücül bir çukur vardır.

Jasper siyah saten bir çanta çıkarır.

Başını bana doğru hafifçe eğiyor. Güven verici bir şekilde. "Yaramazlık yapmayı bırak Lucien ve sana söyleneni yap."

Çantayı kucağıma bırakıyor — lanet olası ereksiyonumun üzerine o kadar düzgün bir şekilde ki, şaşkın ve aşağılanmış bir kızarıklık yanaklarımı yakıyor — ve gözleri benimkilere bakıyor.

Gözleri, uzun zamandır gömülü olan meşe ağacının derin, imkansız kahverengisi. Ve sessiz bir alaycılıkla dolu.

"*Lütfen*," diye mırıldanır, keskin, yıkıcı bir nezaketle.

O koltuğuna geri çekilir ve ben titrek bir kahkaha atarak nefesimi tutarım.

Tamam o

zaman.

Sadist, bir.

Şanslı, büyük bir "O"ya gerçekten çok yakın.

Jasper tamamen sakın bir şekilde rahatça köşeyi döner. Yutkunarak, bir elimle çantayı kaldırır, diğer elimle kırbacı tutarım.

"Gevşek bir şekilde sar, bükme. Asacağım... " Kaşlarını çatıyor, dudaklarını kısa bir süre büzüyor. "Yapabildiğim zaman, sanırım."

Vücudum hala karıncalanıyor, bu yüzden bunu boşvermeye karar veriyorum. Hiçbirimiz birkaç saat sonra nerede olacağımızı bilmiyoruz.

"Kırbaçla ne yapılacağını biliyorum, Jasper," diye alay ediyorum, kıvrımları kontrol edip çantaya koyarken.

Gerginleşir, sonra bana uzun, araştırmacı bir bakış atar. Yola geri döndüğünde, elleri direksiyonu daha sıkı kavrar.

"Gerçekten."

Bunu burada bırakmalıyım. Biliyorum, bırakmalıyım. Ama onu böyle görmek çok keyifli. Çok nadir ve büyüleyici, durdurmak imkansız. Operasyonların değerlendirmesini yapmıyor ya da "görevini yerine getirmeye uygun davranmadığım" için terfi alamadığım için beni suçlamıyor - ikimiz de bunun çok küstah davrandığım için olduğunu biliyorduk.

"Bu senin için önemli, Lucien," diye azarladı Jasper, ben on beş dakika boyunca bu konuda şikayet ettikten sonra, olması gerekenden çok daha fazla rahatsız olmuşum.

"Tabii, olur. Bu hoş olur. Ama neden yeterince somurtmadığımı umursadıklarını anlamıyorum. İşimi yapabiliyorum. Sadece bunu yapmak için dünyanın yükü üzerimdeymiş gibi davranmam gerekmiyor."

"Şu anda yine aynı şeyi yapıyorsun. Bu başa çıkma mekanizması bir sorun."

"Bu bir..."

"Lucien, ne kadar değer verdiğini göstermenin ne zararı var? Hayal kırıklığına uğradığında daha çok acı çekeceğini mi düşünüyorsun? Her şey bir şakaysa, en azından sen de şakanın içindesin, öyle mi?" O karanlık, ciddi gözler. "Aptal rolünü oynamaya bu kadar istekli biri olarak, gerçekten aptal gibi hissetmekten çok korkuyorsun. Ama bir şeye ciddi yaklaşmak, bir şeyi istemek ve onun peşinden gitmek... bu aptalca değil, Lucien. Kazan ya da kaybet, utanç verici bir şey değil. Cesurca bir şey."

Neden bunu düşündüğümü bilmiyorum — ve neden şimdi düşündüğümü.

Psikoloğum asla küstahça davranmayı hayal bile etmezdi. Bilge, kadim, bilge. Düşünceli ve düşünceli doğmuş. Her zaman ciddidir.

Sahnedeyken, altlarını mutluluğa sürüklerken hariç. Şu an hariç.

Neden şimdi benimle oynuyor? Bu benim oynamak istediğim bir oyun mu? Onu izlemek başka bir şey. Onunla şakalaşmak başka bir şey. Hatta uyluklarımda onun spermiyle ve kafamda onun gözleriyle uyanmak başka bir şey. Onunla dokunacak kadar yakın olmak, onunla evlenmek bambaşka bir şey. Jasper'a karşı ciddi olamam. Yapamam.

Bu, sadece kaybedebileceğim bir oyun.

"Bana velet dememelisin," diyorum sessizce. "Profesyonelce değil."

Yüzü kararır.

"Ben emekli oldum. Artık senin terapistin değilim," diye sertçe hatırlatır. Sonra bana keskin bir bakış atar. "Ve bir veledi gördüğümde tanırım,

Lucien."

Kahretsin.

Gözlerimi ondan ayırıyorum, garip bir şekilde panik içindeyim. Hayır, garip değil. Nedenini biliyorum. Bu tehlikeli ve bir şekilde bana gerçekten zarar verebilir. Çünkü *emekli* gibi şeyler söylediğinde, sanki bir şeylerin elinden alındığını hissediyorum. Sanki aramızdaki duvarlar tuğla tuğla yıkılıyor ve aptalca bir şey yapmamak için her bir tuğlanın sağlam kalmasına ihtiyacım var.

Medeniyete yaklaştıkça kasabalar yavaş yavaş geride kalmaya başlıyor. Yollar, telaşla eşyalarını toplayan insanlarla ve aynı yere giden arabalarla dolup taşıyor. Herkes üsse ulaşmak zorunda.

Ama *bunu*, ölmekte olan dünyaları ve ölmekte olan insanları düşünmem gerektiğini bilsem de, yapamıyorum. Henüz gerçek bir sorun değil. Yapabileceğim hiçbir şey yok.

Ve Jasper burada, tüm düşüncelerimi meşgul ediyor.

Lanet olsun, neden emekli *oldu* ki?

O otuz sekiz yaşında. Ailesinin parası olduğunu biliyorum, ama herkes onun alanında en iyilerden biri olduğunu biliyor. Bunun için çalıştı ve bu işte çok *iyi*.

Peki neden *taşıınıyor*?

Bu araba yüklü. Hafta sonu ya da birkaç haftalık bir seyahate çıkmıyor.

Şehirden ayrılıyor.

Onu ve Soomin'i bir keresinde, yaralı gaziler için düzenlenen bir bağış etkinliğinde Bristlebrook hakkında konuşurken duymuştum. Yazları gittikleri, ıssız bir yerde bulunan eski bir kulübe. Muhtemelen eski, küflü çarşaflar ve toz akarlarıyla dolu.

Bu mantıklı değil.

Jasper bir ev kedisi, bunu herkes görebilir. Neyden kaçıyor bu adam?

Ve neden *benden* bu kadar uzak bir yere gitmek zorunda?

Aptal Volvo birdenbire çok küçük geldi. Bisikletime ve etrafımı saran açık, *yalnız* havaya ihtiyacım var. Onunla burada kapalı kalamam, beni parçalayabilecek kara yılanlarla birlikte. Onun acımasız elleri direksiyonu çekiştirirken olmaz. Emekli olup taşınırken ve benim olmamam gereken tüm bu paniği yaratırken olmaz.

Bana *velet* dediği için.

Ama durmamız mümkün değil. Birdenbire kendimi güvensiz hissetmeme rağmen, güvenli bir yere ulaşması gereken sivillerden oluşan bir konvoyun içindeyiz. Sakinleşmem lazım. Bu flrtleşme kontrolden çıkıyor. İhtiyacım olan şey...

Bakışlarım onun sol eline kayıyor, alyansını arıyorum.

O yüzük beni her zaman yıkıyor. Beni sakinleştiriyor. Onun markası. Onun yakası. Beni her zaman kendimden kurtaran şey. Çünkü o *benim değil*. O Soomin'e ait. Başarılı kurumsal etkinlik işiyle ve mkemmел stil anlayışıyla sevimli, zarif Soomin'e.

Onunla tam olarak iki kez konuştum ve bu, onun onu çok seven iyi bir insan olduğunu anlamam için yeterliydi.

Ve belki, içimden, birlikte olduklarında aralarında her zaman bir adım mesafe varken, gerçekten birbirlerine uygun olup olmadıklarını hala merak edebilirim. Birbirlerine gülümsemeleri kibar ve sevgi dolu, ama uzun zamandır görmediğim eski bir arkadaşıma gülümsediğim gibi. Belki merak edebilirim.

Ama hepsi bu kadar.

Onları tanımıyorum. Gerçekten tanımıyorum. Gördüğüm her ilişki bir diğerinden çok farklı. Kapılar kapalıyken nasıl olduklarını kesinlikle bilemem. O onu seti. nemli olan tek şey bu.

Yani, sadece yüzüğü görmem gerekiyor — *tamamen* hayal gördüğümü hatırlatan, küçücük, manşet gibi bir şey — ve kendimi toparlayabileceğim.

Muhtemelen.

Umarım.

Ama baktığımda... orada yok.

Jasper'ın uzun, ince parmakları direksiyon simidini sıkıca kavramış ve hepsi ıplak.

Sarsılmış bir şekilde

ne doğru eğildim.

O yüzüğe *ihtiyacı*

var.

"Jasper, yüzüğün," kendimi durduramadan söylüyorum. "Kulüpte bırakmadın, değil mi?"

Belki sahne sırasında takmıyordur. Kırbalar yüzüklere srtnebilir, bunu daha önce görmüştüm.

Ama... Jasper sağlak. Jasper'ın

Çenesi gerilir.

"Endişelenme," diyor keskin bir sesle.

Endişelenmem mi?

"Hayır, gerçekten, geri dönmeliyiz. Onu kaybedemezsin," diye kekeleyorum, şok olmuş bir halde.

Nasıl böyle kolayca unutabilir? Bu onun *evlilik yüzüğü*. Şimdi bunu öylece unutamaz.

Tanrım. Korku içime işliyor, daha önceki konuşmamızı hatırladıkça beni kara, suçlu küçük ısırıklarla dolduruyor. Beau ile olan her şeyden sonra, düşünemiyordum, ama... Soomin.

Şu anda yüzüğünü gerçekten kaybedemez. Eğer o... öldüyse.

"Lucien, ciddiym. Onu rahat bırak," diyor Jasper, o kadar soğuk ve ölümcül bir uyarıyla ki, koltuğuma geri çekiliyorum.

Gömleğinin saten parlaklığı cildini ışılatıyor, onu başka bir dünyadanmış gibi gösteriyor. Ama yüzü caydırıcı; keskin elmacık kemikleri ve keskin bir ifadeyle sıkı bir ağız.

Tabii ki bu konu hakkında konuşmak istemiyor.

Suçluluk duygusu beni boğuyor. Neyim var benim? Karısı daha *birkaç* saat önce ölmüşken, ben onu kesip, flört ediyorum.

Onun profiline bakıyorum, şimdi onun soğukkanlılığını farklı görüyorum. Eminim ki bunu çalışmıştır. Nasıl soğukkanlı ve ifadesiz kalınır, nasıl tepki verilmemesi gerekir. Beau acı ve kederle dolu açık bir yara, Thomas şakalar yapıyor ve endişeleniyor, Jayk normalde olduğu halinden farklı olarak resmen bedava sarılmalar dağıtıyor ve Dom bile Beau için parçalanıyor.

Ama Jasper kendini toparlamış.

Beau'yu yakaladı. Dom'a yardım etti. Oradaydı, öne çıktı. Her zaman, arka planda, bizim sorunlarımızı çözüyor.

Benim şakalarımın hiçbir önemi yok. Jasper, bizi bir arada tutan yapıştırıcı.

Kendisinde ne olursa olsun, bizim bir arada kalmamızı sağlıyor.

Yutkunurken boğazının çalıştığını, tüm vücudunun gergin olduğunu görüyorum. Onda keder sessizdir. Derin ve içseldir. Ve önümüzde sadece kırmızı arka lambaların ışığıyla aydınlanan derin gecede, onun acısı güzeldir.

Kalbim göğsümde çarpıyor. Tanrım, o beni rahatsız ediyor.

Her gece yatağa girdiğimde. Düşüncelerim kaybolduğunda, boş zamanlarımda. Buna bir son vermeliyim. Bu böyle olamaz. O tuğlalar hâlâ orada, değil mi? Aramızdaki duvar? O benim... Tamam. Tamam, peki. O benim

psikoloğum. Bu konuda haklı, emekli oldu falan. Yani bir tuğla gitti.

Ama o evli.

Ya da... Yani. Elini, çıplak parmağına bakıyorum. Evliydi.

Soomin öldüyse, bu durumda o artık bekâr sayılır, değil mi?

Bu kabus gibi berbat düşünce aklıma gelir gelmez, iki elimle yüzümü ovuşturup, itiraf etmeliyim ki oldukça rahat olan koltuğuma geri çekiliyorum.

Tanrım, Lucky. Senin için bile bu çok kötü.

"Lucien?" Jasper keskin bir sesle soruyor.

Evet. Sanki *bunu* dile getiriyormuşum gibi... "*Hey Jaz, karının ölmesi harika, değil mi? Sarılmak falan ister misin?*"

"Hayır. Biz iyiyiz. Cehenneme gidiyoruz. Sabırsızlanıyorum. Çok sıcak olur herhalde," diye inlerim.

"Dindar olduğumu bilmiyordum."

"Sanırım başlamam lazım," diye mırıldanırım.

Bana utandığım için kabul edemediğim meraklı bir bakış atar. Seanslarında haklı olabilir. Belki de ben gerçekten de başa çıkma mekanizması olarak küstahlığı kullanıyorum.

Ama herkes bununla başa çıkmak zorunda, değil mi? Kesinlikle daha kötü yollar da var. Beau'ya sor.

Evet. Kesinlikle cehenneme doğru.

Tamam, tamam. Yani bu bir sorun. Ama kimse tüm bunlarla nasıl başa çıkabilir ki? Dışarıya bakıyorum, çalkantılı, kül rengi gökyüzüne ve ters yönde hızla geçen arabalara. Korku dolu yüzlerin arka arkaya flaşları.

Bunun ne anlama geldiğini nasıl düşünmeye başlayabilirsin ki?

"Neredeyse vardık," diye mırıldanıyor Jasper ve ben pencereden çok uzun süre dışarı baktığımı fark ediyorum.

Dünyanın büyük bir kısmı, yedi saat önce buraya geldiğimde olduğu gibi aynı görünüyor. Sadece insanlar farklı görünüyor.

Ve o gökyüzü.

Cildim kaşınmaya başlar ve telefonumu tekrar çıkararak, ezberlediğim mesajlara bakarım.

■

MOMMIKINS: Geri mi döndün?! Hemen buraya gel bebeğim! O muhteşem yüzünü özledim.

POPSICLE: Annen sarhoş

POPSICLE: teşekkürler

POPSICLE: SARHOŞ

POPSICLE: Telefon berbat. Arayacak mısın?

MOMMIKINS: O sarhoş, ben iyiyim.

MOMMIKINS: HAYIR! BEKLE! Buraya gelme! Vegas'a gidelim! Cha-CHING!

MOMMIKINS: Birinin vajinasından ping pong topu çıkmasını görmek istiyorum!

POPSICLE: Benim sadece 2 dinkim vardı.

POPSICLE: İÇKİLER

MOMMIKINS video gönderdi

MOMMIKINS: Ben yapabilirim. Sence ders veriyorlar mı?

POPSICLE: onu izleme

POPSICLE: Tanrım

POPSICLE: Bir içki daha lazım

BEN: Bekle! Bu sefer gerçek mi? Vegas'a gelebilirim. Beni de yaz!

BEN: Ve annemin hayallerini yıkmayı bırak, baba ayı - o istediği her ping pongu oynayabilir

MOMMIKINS: teşekkürler tatlım

POPSICLE: O zaman onu derslere götürmen gerek

MOMMIKINS: Vegas! Yolculuk! Bu gece gidelim!

Ve sonra dün:

BEN: Sanırım bu sabah su ve Tylenol ile idare ediyorsunuz — oteli ben mi ayırtayım?

MOMMIKINS: Neyi ayarlayayım?

POPSICLE: Sonra konuşuruz. Başım ağrıyor.

Bir dakika boyunca bunlara baktım, sonra aşağı kaydırdım. Son mesajlar bugünden. Ve sadece tek yönlü.

BEN: Sizler çoktan çıktınız, değil mi?

Mesaj gönderilemedi

Arama başarısız

BEN: Bana gelin. Ben üstünde olacağım. Devam edin, benzin almak dışında hiçbir şey için durmayın.

Mesaj gönderilemedi

Sorun değil.

Benim rezervasyon yapmama gerek yoktu, çünkü çoktan yola çıkmışlardı. Ailem pervasızdır. Düşüncesizdir. Çok seyahat etmemiş olabilirler, ama kalplerinde maceracılar vardır. Onları tanıyorsam, muhtemelen yolun yarısını otostopla gitmişler, sonra çölün ortasında bir cam üfleyiciler kongresine dalmışlardır. Onlarla her konuştuğumda, yeni bir hikayeleri vardır.

Bu... bu da güzel bir hikaye olacak. Onlar iyiler.

Jasper bana bakıyor, gözleri telefonumla yüzüm arasında gidip geliyor, konvoy yavaşlamaya başlıyor. Çok uzak olmayan bir yerden kısa aralıklarla patlayan sesler havayı deliyor.

Silah sesleri.

Birisi ateş ediyor. Daha patlama patlama daha daha hızlı ve daha hızlı, ve adrenalin dolu bir heyecan mideyi doldurmaya başlar.

Tamam o zaman. Belki birkaç kişi.

Tüfeğimi alıyorum.

Jasper arabayı durdurur ve ben arabanın kapısını açarım. Önümüzde, Franklin kasabası yanıyor, eğimli yol terk edilmiş bir araba ve canlı tellerle kıvılcımlar saçan devrilmiş bir elektrik direği tarafından kapatılmış.

Ve kasaba merkezinde, büyük bir eczanenin önünde şiddetli bir çatışma var.

Gözlerimi kısıyorum, ama buradan iyi bir açığı yakalayamıyorum. Hızla hareket ederek Volvo'nun kaputuna tırmanıyorum ve kasabaya bakıyorum.

"Ben söyleyene kadar lanet arabalarınıza geri dönün. Hemen!" Dom, insanlar kapıları açmaya başlarken konvoyun önünden geçerek bağıırıyor.

"Lucky, gözlerin var mı?" Thomas birkaç araba ileriden seslenir, Jayk ise kendi gözleriyle görmek için kamyonetinin arkasına tırmanır.

"Sivillere benziyorlar. Yeşil giysili kimseyi görmüyorum." Gökyüzünü hızla tarıyorum, ama kalın, morarmış bulut örtüsünün içinden bir şey görmek zor. "Havada kimse yok. Ama belirgin bir hareket de yok."

"Anlaşıldı." Dom tüfeğini omzundan indirir ve kasabada bir araba kornası çalmaya başlayınca irkilirim. Ateş cepleri, hayalet ışıkları gibi parıldamaktadır.

Bu doğru değil. Üssümüzden sadece otuz mil uzaktayız ve Howards Evac Center kasabanın diğer tarafında, durumun kızışmaya başladığı on yıl önce yeni inşa edilmiş. Burada insanları güvenli bir yere götürmek için çalışan polis ve tahliye ekipleri olmalı. Belki bizimkiler bile, ama Albay'ın askerleri üssünde tutmak isteyeceğini tahmin edebiliyorum.

Ama bu kasaba güvenli olmalıydı.

Savaş alanı olmamalıydı.

Sokaktan bir kadın tüyler ürpertici bir çığlık atıyor ve bir anda tüm Rangers'ların başları kavgaya doğru dönüyor. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Sivillerin karıştığı durumlardan nefret ediyorum.

Süpermarket penceresinden bir ateş patlaması olur ve yarım düzine insan dağılıp kaçar.

Ve çığlıklar kesilir.

Aniden, Beau konvoyun başından ayrılır ve kasabaya doğru koşmaya başlar. Tıbbi çantası sırtına bağlıdır ve biri ona lanet olası tüfeğini vermiştir.

"Dom! Beau!" Jayk bağırır ve Dom arkasını döner, Beau'yu koşarken görünce küfürler savurur.

"Thomas, sen ve Lucky konvoyu koruyun," diye bağırır Dom, Beau'nun peşinden koşarken. "Jayk, benimle gel. Gidelim!"

"Dom!" Silahımı elime alıp arabadan atlarım, onun peşinden koşmaya hazırım. "Geliyorum."

"Burada kal, Lucky!"

Arkasını bile dönmez. Jayk ile birlikte Beau'ya yaklaşırlar.

Endişeli bir öfke içimi kaplar, dönüp Jasper'ın arabasının tekerleğine tekme atarım. "Siktir!"

Geri dönüp saçımı sertçe kavradım. Yolun eğimi ve virajı nedeniyle onları yerden göremiyorum. Ama görmem gerekiyor.

Jasper'ın arabasına tırmanıyorum, botlarım berbat boyayı çiziyor.

"Lucien, belki de arabada beklemeliyiz," diyor Jasper dikkatlice.

"Belki de değil," diye mırıldanıyorum, gözden kaybolan adamları ararken.

Thomas da Jayk'in kamyonunda aynı şeyi yapıyor.

Anladığım kadarıyla iki grup var. Biri eczanenin içinde, diğeri dışarıda, ikisi de birbirlerine ateş ediyor. Aralarında, en az iki kişi sokakta sıkışmış durumda, mermiyi bırakın şarapnel parçalarını bile durduramayacak birkaç çöp tenekesinin arkasına saklanıyorlar.

Kahretsin.

"Bence..."

Sabırsızlıkla ona bakıyorum. "Jasper, gerçekten pislik olmak istemiyorum, ama sen ne dediğini bilmiyorsun. Lastik izleri için üzgünüm, ama senin arabanın içinden kimseyi güvende tutamam."

"Araba umurumda değil," diye mırıldanır Jasper.

Tam zamanında başımı kaldırıp eczanenin dışındaki grubun etrafında pozisyon alan üç cesedi gördüm. Onlara çatal saldırı yapacaklar. Tam olarak kaç kişiyi alt etmeleri gerektiğini bilemiyorum, ama ölümcül güç kullanmadan bunu yapmak kolay olmayacak.

Sivillere karşı ölümcül güç. Tanrım.

Ağrı kesiciler için mi? Antibiyotikler için mi?

Birkaç inhaler için mi?

Ama cidden, isyan nasıl bu kadar çabuk başladı? Bu işe başlayalı sadece birkaç saat oldu. Bunun için prosedürlerimiz olmalı, bu tür olayların yaşanmasını önlemek için sahada çalışan insanlar olmalı. İnsanlar kafayı yiyorsa, nasıl bir müdahale organize edebiliriz?

Çöp kutularından biri patlayarak çöp yığınının dönüşür ve başka bir kan donduran çığlık havayı yırtar. Vurulmuş biri var.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar domlardan biri arabasından.

"Sorun yok mu, Phill?" diye bir kadın sesi korku içinde cevap verir.

"Sorun yok millet, biz hallederiz. Yere yatın," diye Thomas güçlü ve sakin bir sesle. O genelde bu tür durumlarda oldukça iyidir. Genelde ben de öyleyimdir. "Silahınız varsa, emniyetini açık tutun ama elinizin altında bulundurun, tamam mı?"

Alnımı ovuşturuyorum, gölgelerin arasından daha iyi görebilecekmişim gibi parmak uçlarımda dans ediyorum. Tüm sokak lambaları sönmüş. Sadece öfkeli kırmızı ateşler ve silahların namlu ateşleri geceyi aydınlatıyor.

Ama ateş edenlerden birinin gölgesinin yere düştüğünü görüyorum ve umutlanıyorum.

Onlar halleder. Adamlar işin peşinde. Bunu düzelteceğiz, bu insanları merkeze güvenli bir şekilde ulaştıracamız ve kasabayı yeniden düzene sokacağız. Belki yardım için bazı ekip üyelerini üstten geri getirmemiz gerekecek, ama biz birlikteyiz.

Hâlâ düzeltebiliriz.

Silah sesleri biraz azalıyor ve elim tüfeğimde gevşiyor.

En çok da bebek bakıcılığı görevinde olmam canımı sıkıyor. Bu *stresi* atmak için iyi bir çatışma iyi gelirdi.

Sonunda, Jasper'ın arabasının kaputuna yaslanıp beni izlediğini fark ettim.

Ona soru dolu bir bakışla kaşlarımı kaldırıyorum ve ona bağırdığım için özür dilercesine gülümsüyorum... içimden ne kadar başımın belada olduğunu merak etsem de.

"Telefonunu görebilir miyim?" diye soruyor.

Kasabaya bir başka şiddetli silah ateşi yağarken, şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. Cep telefonumu cebimden çıkarıyorum ve o başını sallıyor.

Omuz silkerek telefonu ona atıyorum. "Eğer ihtiyacın olan buysa, telefonumda sinyal yok. Uydu telefonu sadece Dom'da var."

"Şifre?" diye soruyor.

"Altı dokuz altı dokuz," diye yavaşça cevap veriyorum ve gözleri kısa bir süre kuru bir küçümsemeyle kalkıyor, sonra tekrar telefona dönüyor.

Huzursuzca kasabaya bakıyorum. Savaş uçakları birbiri ardına gözden kayboluyor, ama o zavallı kadının acı dolu çığlıkları hala geceyi yırtıyor. Başka bir yerde bir adam yardım için bağılıyor, başka bir yerde bir pencere kırılıyor.

Kaos.

Tam bir kaos.

Şu anda her yer böyle mi?

"Lucien... neden ailenin güvende olduğunu düşünüyorsun?"

Jasper'ın sorusu, hiçbir merminin yapamayacağı kadar keskin bir şekilde havayı yırtıyor. Yavaşça, çok yavaşça, buz gibi bir korku damarlarımdan süzölmeye başlıyor.

Ekranım, elinde parıldıyor, anne babamın mesajları açık.

Telefonumu kendisi için istememişti.

"Onlar... okudun. Vegas'a gitmek istiyorlardı. Yolculuk. Yani onlar... yoldalar." Dudaklarım garip bir şekilde uyuşmuş gibi hissediyorum ve bu sefer, o kadının çığlıkları beni irkiltiyor.

Jasper iç geçirip kendi kendine başını sallar. Sonra telefonu kapatır ve bana bakar.

"Öyle mi?" diye sorar
yumuşak bir sesle. Ona
bakarım.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye sorarım, kalbim kulaklarımda düzensizce çarparken, gözleri yumuşar, tıpkı Beau'nun *aynı şeyi yaşadığımızı* söylediği zamanki gibi.

Kadın çığlık atar, ben de kasabaya, sonra Jasper'a bakarım, boğazım kurur. O mantıksız öfkeli panik, göğsümün derinliklerinde yeniden alevlenir.

Korku bulaşıcıdır.

Çılgınca gülerim, sonra cevap vermediğinde başımı sallarım. "Hayır, cidden, bunu neden yapıyorsun? Bu yardımcı oluyor mu? Bu şu anda kimseye yardımcı oluyor mu? Bunun *bana* yardımcı olacağını mı düşünüyorsun?"

Jasper elini ağzına götürür, sonra kelimelerini dikkatlice seçer gibi görünür. "Durumun ciddiyetini kavrayamıyor gibisin. Kavradağında endişeleniyorum... Burada olmak istiyorum, Lucien. Hepiniz için, elbette. Ama... Ben buradayım."

"Artık benim psikoloğum değilsin, değil mi?" diye bağırırım, istemediğim kadar sert bir sesle. Yüzüme tekrar gülümsemeyi zorlamaya çalışırım, ama garip geliyor. Yanlış. İçimde çok fazla pervasız bir gerginlik var. Savaş çok kızışıyor. "Emekli oldun. Hatırladın mı?" Zorlukla yutkunurum. "*Gittin.*"

Jasper başını geriye eğdi, çenesini gererek arkasını döndü. "Seninle tartışmak istemiyorum."

Çok yazık. Kavga etmek istiyorum.

"Yani benim karışıklığım konusunda bana baskı yapabilirsin, ama ben sana baskı yapamam mı? Neyden kaçıyordun, Jasper? Neden öylece gittin? *Hiçbir şey* söylemedin."

Kendimi bu kadar açığa vurduğuma göre, çıplak kalmam da fark etmez, ama neden olmasın? Zaten *biliyor*. Boğazım yanıyor, sıcak ve aşağılanmış hissediyorum.

Uzaklarda sokak savaşı gürültüsü duyuluyor.

Sonra Jasper geri dönüyor, gözleri gümüş yıldız ışığını yakalıyor, yoğun ve aşırı parlak. Kızgın.

"Gitmek zorundaydım, Lucien," diye tıslar ve öfkesi dudaklarını bembeyaz yapar. "Burası benim için *bir kabustu* ve sen bunu asla anlayamayacaksın. Gitmem gerekiyordu. O berbat iş ve bu korkunç kasaba. Hepsi yanıp kül olsun! *Benden bu kadar.*"

Bu sözler, tam da canımın yandığı yeri bıçaklıyor. Hepimizle işi bitti. Benimle de işi bitti.

Boynumun arkasını tutuyorum, sert, acı bir ses boğazımdan çıkıyor. "Lanet olsun, Jasper. Üzgünüm. Senin için bu kadar berbat olduğumuzu fark etmemiştim."

Jasper, yüzü alev alev yanarken elini arabasının kaputuna vurur. "Bunun bana neye mal olduğunu bilmiyorsun. Seni her gün görmek. Orada olmak, öylece, sen..."

"Ne?" Gözlerim yaşlarla doldu ve ona sert bir bakış attım. Her kelime kalbimi parçalıyordu. "Sana neye mal olduk? Hadi ama, bu kadar yol geldin. Artık..."

"Hayatımı mahvettin," diye bağırır ve tüm sözler ağzımda kalır. Gözleri parıldadığında, kendimin bir parçası da öldüğünü hissedirim.

Kırık bir sesle fısıldar, "Keşke seninle hiç tanışmasaydım."

Bir yerlerde, bir binayı yerle bir edecek kadar güçlü bir patlama duyulur ve dünya etrafımızda çöküp giderken birbirimize bakarız.

Dudaklarımı ne kadar sıkıştırırsam sıkıştırıyım titriyorlar. Onunkiler de öyle.

Bir iş. Ben onun için sadece bir işim. *Nefret ettiği* bir iş. Ona *zarar veren* bir iş. Elimin tersiyle ağzımı ovuşturuyorum, ondan uzaklaşıyorum. İçim boşalmış. Sanırım bunu ifade eden kelime bu. Sanki içim keskin, kazıyıcı bir bıçakla oyulmuş gibi, çıkarken tek bir siniri bile es geçmemiş bir bıçakla.

Jasper cep telefonumu ayağımın yanına çok nazıkçe bırakıyor.

Sonra arabasının kaputuna yaslanıp, yavaş ve acı dolu bir nefes verir.

Başım hafiflemeye başlar, nefesim de sığlaşır. Aklıma tek bir şaka bile gelmez. Pis rahip şakası bile. "Beau ne halt ediyor?"

Thomas'ın bağırması beni irkiltti, sonra bakışlarımı tekrar kasabaya çevirdim.

Eczaneye ateş eden grup, Dom, Jayk ve Beau tarafından ortadan kaldırılmış gibi görünüyor, ama içeriden hala silah sesleri geliyor ve bir düzineden fazla gölge caddeden eczaneye doğru sürünüyor.

O eczane tam bir felaket.

Çok fazla açıdan açıktaki, tam bir felaket sahnesi. Adamlarımız kaçmalı, burayı güvence altına almak için daha fazla adam lazım.

Ancak Beau geri çekilmek yerine, etrafındaki mermiler havayı parçalarken çöp tenekelerine doğru kayıyor. Yan binadaki yangın onu aydınlatırken, sanki beyzbol sahasındaki ana kaleye kayıyormuş gibi kadının yanındaki kaldırıma düşüyor.

Kanayan kalbim boğazıma kadar çıkıyor. Vurulan kadın çığlık atıyor, Beau onu kurtarmaya çalışıyor.

Mermiler metale çarparak çöp tenekeleri çınıyor. Kahretsin.

O bir kahramanlık yapıyor.

Sözlerini anlayamıyorum ama Jayk'in bağırdığını duyuyorum. Dom, Beau'yu korumak için sokağın ortasına fırlıyor ve cesurca bir uyarı olarak eczanenin pencere çizgisinin üzerine kurşun yağdırıyor. Tamamen açıktaki, içerideki sivillere bile doğrudan ateş etmiyor — silahı ve en ufak bir eğitimi olan herhangi biri onu hiç tereddüt etmeden öldürebilir.

Ama onlar eğitilmiş değiller.

Korkmuş, öfkeli insanlar ve ne yaptıklarının farkında değiller.

Dom'un saçtığı kurşunlarla eczane sessizleşir ve Dom'un bağırdığını duyarım, muhtemelen Beau'ya. Bir an için, durumu kontrol altına aldığını düşünürüm.

Ama sonra caddenin aşağısındaki gölgelerden biri ateş eder.

Berbat bir atış ve Dom keskin bir şekilde geri adım atarken, Jayk sokağa doğru geri çekilir ve atışın geldiği yöne bir dizi mermi sıkar. O da sessizleşir, ancak başka bir açıdan başka bir atış başlar, ta ki Dom ve Jayk sırt sırta sokakta durup birbirlerini koruyana kadar.

Beau'yu ve yol kenarında kan kaybeden kişiyi koruyorlar.

Bu açıdan, eczaneden yaklaşık on beş metre ileride bir yan servis yolu görüyorum. Bu kasabayı tanıyorum, iyi içkisi ve iyi bir mizah anlayışı var. Bu sokaklarda gurur duyduğumdan daha fazla kez tökezledim ve o ara sokağın, en sevdiğim kirli dart barı *Give It Your Best Shot*'ın yanında açıldığını *yemin edebilirim*. Ara sokağa ulaşabilirlerse, sorun olmaz. Orada siper alabilirler, Beau işini halledebilir, sonra diğer uçtan çıkabilirler. Belki de zahmetleri için bir Jägermeister çalabilirler.

Sonuçta kimse *onları* istemiyor. Sadece ilacı istiyorlar.

Ama Dom ve Jayk'in onu görmek için yanlış açıdan baktıklarını ve sivillerle uğraşmakla meşgul oldukları için bakamadıklarını bir saniyede anlıyorum.

Arabadan atlayıp kasabaya doğru koşuyorum.

"Lucien? Ne yapıyorsun?" Jasper keskin bir sesle bağırır.

Adrenalin damarlarımdan akmaya başlar ve gülümsemek için yeterince uzun süre arkama dönerim.

"Kahramanlık!"

İşte bu.

Tekrar dönüp Thomas'ın yanından geçiyorum ve o bana şaşkın bir bakış atıyor. "Lucky? Kahretsin. *Dur*, bizim görevimiz onları korumak..."

"Sen onları koru. Ben bizimkileri alacağım," diye bağırırım.

Botlarım asfaltta gürültüyle yankılanıyor ve tüfeğimin emniyetini açıyorum. Yolun çoğunu kapatan devrilmiş elektrik direğini geçiyorum, kıvılcım saçan tellerden kaçınmak için diğer şeritteki terk edilmiş arabanın üzerinden atlıyorum. Aksiyon, heyecan ve korku damarlarımdan akıyor, beni panikten kurtarıyor. O boş, acı veren boşluğu dolduruyor.

Ben kenarda oturmak için

yaratılmadım. Düşünmek. *Hissetmek*.

Başarısız olduğumu bilmek.

Bunları sonra yapabilirim. Şu anda arkadaşlarıma yardım etmem gerekiyor. Sadece *yapabilmenin* verdiği bir özgürlük var.

Kasabaya yaklaşıırken, tüm şiddetli, çarpışan sesler kulakları sağır edecek kadar yüksek oluyor. Çürümüş, kükürtlü çöp ve dumanlı yangın burnumu yakıyor ve ben yavaşlıyorum. Eğitim devreye giriyor ve yaklaşımımı belirlerken bu bulmaca neredeyse tekrar eğlenceli hale geliyor.

Yanlışlıkla ölmeden sokağa nasıl ulaşabilirim? Kulağa iyi bir masa oyunu gibi geliyor.

Kurşunlarla dolu sokaklara, hayranlık uyandıran yaratıcılıkla küfreden Jayk'e ve dinlemeyen sivillere emirler yağdıran Dom'a göz gezdiriyorum. Yanan binaların ve yolun ortasına panik içinde terk edilmiş arabaların yanından geçip, her şeyi zihnimde bir araya getirene kadar hepsini içime çekiyorum.

Geniş bir alana yayılmam, diğer taraftan sokağa çıkmam gerekiyor ki diğerlerine nereye gideceklerini gösterebileyim.

Dart barının önünden sessizce geçiyorum ve Rescue Alley'in diğer ucuna neredeyse varmışken arkamda keskin bir *çatlak sesi* duyuyorum.

Hızla dönüp dizimin üzerine çöküyorum ve tüfeğimi yerine yerleştiriyorum. Jasper bana doğru sendeleyerek yaklaşıırken, parmağım tetikte.

Silahımı düşürdüğümde kulaklarımda kan uğultusu duyuyorum.

"Ne halt ediyorsun?" diye fısıldayarak bağıriyorum.

Jasper, sanki kişisel olarak hakarete uğramış gibi gömleğini sertçe düzeltir ve bana öfkeyle bakar.

"Eminim ki, sahip olduğun iki akıl parçasını bir araya getirip bir kez olsun birbirine sürtersen, seni *takip* ettiğimi anlayabilirsin."

Yakındaki caddeye bir başka çılgın silah ateşi yağar ve ben karanlık sokağa bir bakış atarım. Sokak kirli ve kırık bira şişeleriyle doludur.

Üzerimde, Jasper silahsız. Mükemmel dikilmiş pantolonu, ağzı açık bir öpücük gibi kıcını sarar ve Manolo loaferları tozla lekelidir. Yüzünü buruşturarak, olukta kurumuş kusmuk lekelerine bakar.

"Neden böyle bir şey yaptın!" diye bağıriyorum. Diz çöktüğüm su birikintisinden kalkıyorum.

Yarısı sidik olduğundan eminim.

Sokaktan Dom'un Beau'ya acele etmesini söyleyen sesini duyarım ve tereddüt içinde dururum.

Jasper, sanki görmemiş gibi işeme su birikintisinin içinden geçerek bana doğru yürüdü. "Seni tek başına, hazırlıksız bir şekilde kaçmana izin vermeyeceğim. Kendini öldüreceksin."

Ugh! Siviller. Tanrı adına yemin ederim. Bir James Bond filmi izliyorlar...

Tüm vücudum hareket etme ihtiyacı ile dans ediyor. Onunla tartışacak vaktim yok. O burada. Beni başına gelen en kötü şey olarak gören, güzel ama acı verici bir yük.

On dakika boyunca beni iş başında görsün.

Onu, şişkin koltuğundan onunla flört eden bebekten daha fazlasını görsün.

"Kimse ölmeyecek." Hayal kırıklığımı bastırarak tüfeğimi kontrol ediyorum, emniyet kilidini açıyorum ve ona sıkı, sinirli bir sırtış atıyorum. "Ve ben her zaman tam gazım, bebeğim."

Jasper bana uzun, kesinlikle etkilenmemiş bir yüz ifadesi attı, ama ben çoktan savaş alanına doğru koşmaya başlamıştım. Savaş alanının ağzına ulaştığımda, omzumu tuğlanın etrafına çevirip Jasper arkamdan gelirken dışarıya baktım.

Bunu yapar yapmaz, köşede biri patlar ve sokağın karşı tarafındaki duvara çarpar. İri yapılı bir adam tuğlaya tutunur, kendini toparlamak için sendeler, sonra kirli, korkmuş bir yüzle bize bakar. Silahımı görür.

"Lütfen, hayır, özür dilerim." Ben bir şey söylemeden geri çekilir ve ayaklarımızın dibine tıkırdayan bir çanta atar. Ellerini yalvarırcasına kaldırır, sesinde hıçkırık vardır. "İsteyerek yapmadım. Alın gitsin! Alın! Ateş etmeyin!"

Eğilip, çeşitli haplarla dolu çantayı aldım. Kahretsin. Beau'nun buna ihtiyacı olacak.

Jasper öne çıkar. "Sizi temin ederim ki, efendim, bizim niyetimiz..."

Adam, arkamızda silah sesleri yükselirken, teneke kutuları yola saçarak, sokağın aşağısına doğru koşmaya başladı.

"Beau, onları kaldır! *Çabuk!*" diye bağırır Dom.

Onları

mi?

Siktir.

Sokağın dışına çıkıp kargaşayı görüyorum. Arabaların arkasında siviller var, bazıları caddede sürünüyor. Saklanan insanlar, ateş eden insanlar, tabancasını doldurmaya çalışan biri, kendi koluna turnike yapmaya çalışan biri var.

Buradan, İsviçre peyniri gibi delik deşik çöp tenekelerinin arkasında Beau'yu görebiliyorum, bir kadının uyluk kısmına kanlı bandajı bağlamayı bitiriyor, kadın ise hıçkırıklarını tutmaya çalışıyor. Üç ya da dört yaşlarında bir kız çocuğu, kadının göğsüne kıvrılmış, doldurulmuş bir ayıyı sıkıca tutuyor.

Jayk, onlara doğru gelen iki adama iki el ateş ediyor ve onlar da kötü bir şekilde karşılık veriyor.

İnsan tankı gibi birkaç tehditkar adım atıyor, kafatası dövmeleleri pazılarının üzerinde kıvrılıyor.

"Burada lanet olası bir çocuk var!" diye bağırır. Ayaklarına iki kez daha ateş eder, sonra silahı kaldırıp kafalarına nişan alır. "Geri çekilin *lanet olası*calar."

İçlerinden biri geri çekilir, sonra diğerinin kollarını çekerek ikisi de kaçarlar.

Onlar da çocuktan farksızdır.

Eczanenin içinden bir şey kırılır, küçük kız çığlık atar ve annesine sarılır, bu kadarı yeter.

Parmaklarım dudaklarıma götürür ve keskin bir ısıklık çalarım.

"Hey! Biri tur rehberini çağırmış mı?" diye seslenirim ve Jayk dönerek gözlerini hızla bana diker. Kafamla sokağı işaret ederim. "Çıkış bu tarafta, tatlım."

Jayk bana orta parmak gösterir, ama Dom'un sırtına vurur ve Dom bizim tarafımıza bakar. Yüzünde rahatlatma belirir.

Birkaç saniye içinde Beau'nun yanına kayar ve kadını ve çocuğunu kaldırmaya başlarlar, ama ateş etmeyi bırakır bırakmaz, fırsatı koklayan cesetler gölgelerden çıkmaya başlar.

Jayk ile aynı anda ateş etmeye başlıyorum, Beau küçük kızı annesinin kollarından çekip onu sakinleştirmeye çalışırken, Dom onu tutuyor. Beau kadının kolunu boynuna doluyor ve kadın ona ağır bir şekilde yaslanıyor, dudağını acı verecek kadar sert ısırıyor, yüzü acıdan buruşuyor. Beau kadını ileri doğru çekmeye başlıyor, ama küçük kız aniden ayıcığını bırakıp Dom'dan kurtulmaya çalışıyor. Küçük, çaresiz elleriyle annesinin elbisesini tutuyor.

"Hayır! Anne. Gitme! Anne!"

Dom tüfeğini omzuna asar ve ağlayan, kıvranan kızı kucaklar, onu göğsüne korur.

Sonra koşmaya başlar.

Silahsızdır. O ve Beau ikisi de. Ve onlar kaçarken, gölgeli figürler eczaneye yaklaşır.

Bu da içeriden acımasız bir karşılık ateşi başlatır. "Oh tanrım," diye nefes alır Jasper.

Daha da ileri çıkıp, yaklaşan kalabalığı korkutmak için düzensiz bir şekilde ateş etmeye başlarım. Jayk, daha yavaş bir şekilde onların arkasında, sokağa doğru geri çekilmeye başlar.

Boşuna ateş eder ve küfür eder.

Biri çöp tenekelerine yaklaşır, silahını ona doğrultur ve ben tenekelere ateş ederim, eski Çin yemeği kutusu kaldırıma sıçrar. Onlar tekrar geri çekilir ve Jayk dönüp bana doğru koşar.

Beau şimdi sokağa yaklaşıyor, ama Dom, panik içinde çırpınan kızla boğuşuyor.

"Ayıcığım! Hayır, anne! Ayıcığımı istiyorum!"

Dom onu sokağa götürdüğünde kalbim parçalanır. Dünyası yıkılmış gibi ağlıyor. Sanki ondan asla geri alamayacağı bir şey alınmış gibi. Bildiği en önemli şey.

Bir çocuğun ayıcığını elinden alamazsın. O, ailesi gibidir.

Diğerleri uzaklaşır uzaklaşmaz, tüfeğimi omzumdan indirip Jasper'ın kollarına uzatıyorum.

"Lucien, ne yapıyorsun?" Jasper'ın sesi arkamda bir kırbaç gibi çınlıyor.

"Sadece kısa bir yolculuk. İki saniye sürer," diye onu temin ediyorum.

"Beni beni!"

Jasper'ın gözleri büyüdü, solgun yüzünde koyu bir panik havuzu vardı. tüfeğe bakar, onu çevirirken elinde tutmakta zorlanır. "Dur. Lucien, bunu nasıl kullanacağımı bilmiyorum. *Dur!*"

Ama ben çoktan çöp tenekelerine doğru geri çekiliyorum. Ayıya doğru.

"Emniyet açık, sadece nişan al ve ateş et." Bunu düşünürüm, sonra sırtırım. "Beni özlemeye çalış beni iskalamaya çalış, tamam mı?"

"Lucien! Hayır!" Jasper'ın çığlığı kulaklarımı sağır ederken, ben

Heyecan damarlarımdan akıyor, bir amaç beni *dolduruyor*. Kız her şeyi anlıyor. Sevdiği herkesle güvende olmak. Annesi.

Ve lanet olası ayısı.

Yırtık pırtık şey, çöp kutularından birinin yanında oturuyor, kürküne biraz chow mein yapışmış.

Bingo.

Solumdan kurşunlar yağarken bir arabanın etrafında kayıyorum, biri yanağımın hemen yanından geçip gidiyor. Bir saniye sonra sağımdaki eczane penceresinin son yarısı parçalanarak açılıyor ve ben yere atlıyorum, keskin, şekerli parçalar üzerimde çıtırdayarak gülerek.

Bu gidişle, "kazara ölmeme" oyununu kaybedebilirim.

Başımı çevirip Jasper'ı kontrol ediyorum, on metre uzakta kontrolsüz bir şekilde ateş ediyor ve bu onu geriye doğru sendeletiyor, ben de yere doğru homurdanıyorum.

Eh, denedi en azından.

Çöp tenekelerine doğru bakıyorum ve birkaç metre uzakta, yamalı gözüyle bana göz kırpan ayıyı görüyorum. Bu adam. Bu çirkin tatlıyı geride bırakmak imkansız.

İnsanlar şimdi eczaneye koşuyor ve en az bir kişi beni unutmuş olarak kışıma basıyor. Birkaç uzak atış daha duyuluyor, ama bunlar hızla güreşme ve rafların devrilme sesleriyle bastırılıyor.

Askeri sürünmeyle ilerliyorum, ta ki sonunda ayı ellerime düşene kadar. Küçük adam bana sırtıyor.

Otururken tekrar gülüyorum, saf, parlak bir zafer beni kaplıyor. Başardım lan. Tabii, Beau bir anneyi, Dom bir çocuğu ve Jayk hepsini kurtardı, ama ben? *Ben* Patchy'yi kurtardım. Ayıların Kralı.

Artık o kız sadece sonsuza kadar mutlu olmakla kalmayacak, aynı zamanda mutlu olacak

Sokağa tekrar bakıyorum, ama kimseyi göremiyorum, çünkü Bu önemli anı kaçırmış olan öfkeli insan kalabalığı etrafımı sarmış durumda.

Dizlerimin üzerine çöküp üzerimdeki tozu silkelerken, düşük ve yankılı bir tıklama sesi duydum.

Bir emniyet kilidi.

Şakaklarımdaki soğuk metalin metalik dokunuşu, zafer coşkumu anında yok ediyor.

Cildime çarpan çılgın, titrek ses, onları toprağa gömüyor. kırıyor.

Korkmuş insanlar tehlikeli şeyler yapar.

"Çantayı ver!" diye bağırıyor adam, sesinde korku var.

Çanta mı? Bir an için zihnim boşalır, sonra adamın bana sokakta attığı ilaç çantasını hatırlarım.

Ohhh, lanet olsun.

"Hey, dostum, sorun yok. Biz iyiyiz. Ben sadece..." Elimi omzumdaki askıya doğru kaldırıyorum ve içgüdülerim, o ateş etmeden önce kendimi geriye atmam gerektiğini söylüyor.

Namlu parlar ve parlak ışık neredeyse gözlerimi kör eder. Hızla gözlerimi kırıştırırım, kalbim deli gibi çarpar, başım döner, kulaklarım sağır olur, bir elimde ayı tutarak yerde yatarım.

Üzerimde, bulutlar yıldızların parıldadığını görebilecek kadar açıldı. Bana ateş etti.

O şimdi...

Silah tekrar ateşlenir, bu sefer mermi başımın birkaç santim yukarısına isabet eder ve ben geri çekilirken adam bana sertçe tekme atar. Nefesi düzensiz ve çılgındır, korku boğazımı sıkar.

"Çanta!" diye bağırır ve tekrar ateş eder.

Yerdeki patlamayla birlikte yana yuvarlanıyorum, tekme atıyorum ve adam sendeliyor ama silahı düşürmüyor. Silahı tekrar bana doğrultuyor ve tek görebildiğim namlu.

Oh, lanet olsun.

Belki de Beau'dan daha iyi başa çıkamıyorum.

Gerçeklik beni keskin ve tatlı bir şekilde vurur ve son nefesimi alırken tüm bağırışlar ve savaş sesleri yok olur.

Öleceğim. Bu

ayı ile birlikte.

Ailemle birlikte.

Adamın ağzının hareket ettiğini, tekrar çantayı isteyerek bağırırken dudaklarından tükürüğün sıçradığını görüyorum, ama duymuyorum. Silahının namlusunun gölgeli kısmı gözümle aynı hizada, ama görmüyorum.

Sadece Jasper'ın torpido gözüne doğru eğildiğini görüyorum, dudakları benimkilerden bir nefes uzaklıkta.

Sonra adamın yüzü patlar.

Yanağı parçalanıyor, kafatası parçalanıyor ve kan, Patchy ve benim üzerime lanetli bir çeşme gibi fışkırıyor.

Bir saniye sonra, yere düşer.

Şaşkınlıkla yukarı bakıyorum ve Jasper hala tüfeği beyaz parmaklarıyla sıkıca tutuyor, yüzü ölümcül bir beyazlıkta ve cesede bakarken sarsılmış durumda.

Beni korumuştı.

Ayaklarım titreyerek ayağa kalkarım.

"Jasper?" diye soruyorum, sesim şoktan dolayı kısık çıkıyor.

Yavaşça gözlerini bana kaldırır. Titriyor. Tüfeği ondan alırım — onun yaptığı, benim yaptığım, içime işliyor.

"Tanrım," diye fısıldadı.

Birini öldürmüştü.

Benim için birini öldürmüştü.

Benim için birini öldürdü çünkü doldurulmuş bir *ayıyı* kurtarmanın eğlenceli olacağını düşündüm.

İnsanlar etrafımızda öfkeyle bağırırken gözlerim yaşlarla doluyor ve nefesim kesiliyor. "Bunu yapmamalıydın. Jasper, lanet olsun, ben... Ben yapmamalıydım... Özür dilerim."

Otomatik pilotta hareket ederek onu sürüklerim ve o da kamyonun yarı örtüsünün altına gelene kadar donuk bir şekilde beni takip eder.

"Seni korudum," diye fısıldıyor. Elini ağzına bastırıyor, sonra boğazına indiriyor. Bana bakıyor, gözleri yüzümün her santimini tarıyor ve orada gördüğü çıplak korku karşısında kendimi tutamıyorum — onu yakalayıp kucaklayarak çekiyorum.

Donup kalır.

Kalbim güm güm atıyor, onunki de aynı şekilde, ama birkaç saniye içinde ritimlerini buluyorlar. Hayattayız. O iyi.

Benim dikkatli, güvenlik bilincine sahip ev kedim. Bizi bir arada tutan, tüm bu boktan durum onu parçalamakla tehdit ettiğinde bizi bir arada tutan kişi. İyi, saf ve güvende kalması gereken kişi.

Onu bir katil yaptım.

Yavaşça, tereddütle, kolları beni sarıyor ve sonra sanki hiç durmak istemiyormuş gibi bana sarılıyor. Yakın, şiddetli. Yüzünü boynuma gömüyor ve vücudunun sıcaklığını tüm vücudumda hissediyorum.

"Seni korudum. Lanet olsun, Lucien, yapamayacağımı sanmıştım. Ben izlerken öleceğini sanmıştım, ama başardım. Seni korudum." Sözler mırıldanarak ve çılgınca söyleniyor ve ben gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Sıcak, utanç verici gözyaşları onun saten gömleğine dökülüyor.

Benim yüzümden öldürdü. Her konuda haklıydı, ama ben dinlemedim.

Ve şimdi gömleğini mahvediyorum.

Boynuma sert, boğuk bir ses çıkarır ve onu bu hale getirdiğim için solup ölmek isterim.

Beni hiç tanımamış olmayı dilemesine şaşmamalı.

"Lucky, kışını kaldır da konvoyla dön. Thomas'ın arabalar için yol açmak için yardıma ihtiyacı var!" Dom bir yerlerden bağıyor.

Ama Jasper'ı bırakamam.

"Sen beni korudun. Ben iyiyim," diyorum ona.

Yine boğuk bir ses çıkarır ve ben kaşlarımı çatarak geri çekilirim. Omuzlarından tutup yüzünü görmeye çalışırım, panik atak geçiriyor mu diye merak ederim.

Jasper bir elini kaldırıp burnunun köprüsünü sıkıştırıyor ve burnunu çekerek yüzünü çeviriyor. Dudaklarını sıkıca kapatınca ağızım açık kalıyor, ama sonra yine çılgınca, patlayan bir kahkaha atıyor.

"Özür dilerim," diye nefes nefese, elini ağızına kapatır. Sonra tekrar burnunu çeker, belinden eğilir, saçları her zamanki düzeninden çıkıp dağınık bir hal alır. Omuzları titremeye başlar. "Ben..."

Gözlerimi kırıştırp, başımın arkasını ovuşturuyorum. Doldurulmuş ayı da aynı şekilde şaşkın bir şekilde bana bakıyor.

İnsanlar ilk avlarına karşı her türlü tepkiyi gösterirler. Ama daha önce hiç kıkırdayan birini görmemiştim.

Ve bana ilk avından sonra kim kahkaha krizine girerdi diye sorsaydınız, Jasper bu listenin en sonunda yer alırdı.

"Um. Bir şey mi kaçırdım?" diye soruyorum, Jasper'ın gözlerini silerek kendini toparlamaya çalışırken, onu yine kontrolsüz bir kahkaha krizine kapılınca gülümsemeye çalışıyorum.

Bana elini salladı ve gülümsemesi, şimdiye kadar gördüğüm en güzel, lanetli şeydi.

"Seni *korudum*," diye tekrarlar. Gözleri saçlarımdan yüzüme, sonra giysilerime kayar ve ben aşağıya bakarım, o anda kan ve beyin parçalarıyla ne kadar ıslandığımı fark ederim.

Ooh, *hiç de*

hoş *değil*.

Sonra

anlıyorum.

"Sen beni korudun," diyorum kuru bir şekilde ve bu sefer ikimiz de gülmeye başlıyoruz. Gülme, nefes nefese, hırıltılı dalgalar halinde devam ediyor, ta ki gözyaşlarım yanaklarımdan akmaya başlayana kadar ve o bana doğru adım atıp beni arabaya doğru bastırıyor.

Sonunda kahkahalar kesilir ve o sadece bana bakar.

Bir süre sonra, cebinden güzel mendilini çıkarır ve yanaklarımı silmeye başlar, kanı, utancı ve tüm gözyaşlarını temizler.

"Seni sefil, güzel, aptal çocuk," diye mırıldanır.

Parmağımın arkasıyla saçlarını geriye doğru tarıyorum.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldarım. "Onlar gitmiş olsalar bile. Üsse geri döneceğiz. Güvende olacaksın."

Yavaşça, karanlık yüzünden kaybolmaya başlar ve gözlerinde bir ışıık parlar. Ne kadar güzel olduğunu, ne kadar güzel olduğunu görünce kalbim sevinir, ama bir an sonra bu durumun tuhaflığı farkına varırım.

Jasper'ın gözleri omzumun üzerinden kayar ve dikleşir, dudakları aralanır.

Bu kadar parlak olmamalı.

Tam zamanında dönüp tüm dünyanın beyaza büründüğünü gördüm.

Beşinci Bölüm

Jasper

Dünya beyaz.

Bu görüntü retinama kazınır, o kadar parlak ki etrafımızdaki tüm yabancıların iskeletleri derilerinin içinden parıldıyor. Nefesim kesilir ve Lucien'i göğsüme sıkıca sararım.

Ölüm bizi almadan önceki bu anda, korktuğum şey ölmek değil. Sadece onsuz sonsuzluk.

Sıcak hava şiddetli bir güçle üzerimize geliyor, pencereleri parçalıyor ve gürültülü bir uğultuyla şarapnel parçaları savuruyor, biz de fırtınaya karşı birbirimize tutunarak sendeliyoruz.

İşte bu. Eğer bu benim son anımsa, eğer yıldız tozu ve bir rüya olacaksam, o zaman onunla birlikte olsun. Tozlarımız birlikte savrulsun. O, her galakside benim rüyam olacak.

Kalplerimiz son kez bir olarak atacak.

Yanağı yanağıma değiyor, sakalları beni küçük ısırıklarla deliyor. Dudakları kulağımın altındaki çukurda dinleniyor, sıcak, acil nefesler cinsel bir senfoni gibi tenim üzerinde hâlâ. Sanki onu bu şekilde sikiyormuşum gibi, o çaresizce altımda sıkışmış, tüm o muhteşem kasları arzusu yüzünden işe yaramaz hale gelmiş gibi.

Eğer öleceksem, bunun nasıl bir his olduğunu bilmeden öleceğim. O dudakların tadı nasıl olurdu acaba?

Her gece yanımda ne kadar tatlı uyuyabilir.

Ama bunu anlıyorum. Cildimin yanmaya başladığını hissetsem bile, onu kollarımda tutuyorum.

Ama... o beyazlık bizi kül bulutlarına dönüştürmüyor. Rüzgâr derimizi kemiklerimizden koparmıyor. Yukarı bakınca gök gürültülü alevlerden oluşan bir dağ görüyorum.

Bu, Rangers'ın üssü olmalı. Patlama kilometrelerce uzakta, ama ateşli bir tanrı gibi gökyüzünü kaplıyor, yıldızları yutuyor. Mantar başı

bulutlara duman püskürtüyor ve erimiş parıltı gözlerimi yakacak kadar güçlü.

Ses geliyor.

Lucien ve ben birbirimizden ayrılırız ve gök gürültüsü patladığında ellerimi kulaklarıma kapatırım, çevremizde onlarca kişi de aynısını yapar. Savaş çekici gibi kulak zarlarıma baskı yapar ve o turuncu ve siyah ölüm sütunu öfkeli bir nefes alır.

Dizginlenemez.

İğrenç, yıkıcı ve saf, grotesk gücüyle korkunç.

Sıcak rüzgâr dalgası üzerimizden geçer, tüm sesleri emip, kemiklerimi donduran sağır edici bir boşluk bırakır.

Yine de, o devasa, kargaşalı ateş fırtınası yükseliyor... ve toprak botlarımızın altında titriyor.

Yavaşça, insanlar eczaneden dışarı dökülür, ilaçlarını unutmuş, sokakları korku dolu bir hayranlıkla sıralanan sivillerle dolana kadar bakmaya gelirler. Silahlar ve derme çatma sopalar parmak uçlarından sarkar.

Beaumont şok içinde bir adım, sonra bir adım daha atar, ta ki o da yanımıza gelene kadar.

Sonra Jaykob.

Sonra

Dominic.

"Üssümüz." Dominic'in gözleri alevleri yansıtıyor. "Albay..."

Bir an için gözlerimi sıkıca kapatıyorum, kalbim boğazımda çarpıyor. Şimdi bile. Şimdi bile ona *baba* diyemiyorum.

Aniden Dominic, sanki aynı fikirde değilmiş gibi başını sallar. Sanki bu mantıklı değilmiş gibi. Lucien'in neredeyse hayatını kaybettiği, perişan, tozlu doldurulmuş ayının üzerinden tekrar öne doğru adım atar, gözleri parlak ışığı arar.

"Dom," der Beaumont ağır bir sesle, omzunu tutarak, Dominic ise onu eliyle uzaklaştırır. "Hayır, Dom, konuş benimle, biz..."

Küçük bir teslimat kamyonu köşeyi döner, sonra eczanenin dışındaki çöp tenekelerine çarpar. Kamyon durur, kornası çalar ve Beaumont küfür eder, tıbbi çantasını kapar. Ama koşarak oraya ulaşmadan, sürücü kamyonundan düşer. Ufuktaki şiddetli ateş topuna bir bakış atar ve kaçır.

Ama ben kaptanı izlemeye devam ediyorum.

Dominic yavaşça dönerek çenesini eliyle okşadı, parçalanmış pencereleri, hasar görmüş duvarları, kurşun izlerini, cesetleri ve

etrafımızdaki tüm kırık dökük dağınıklığı gözden geçirir. Korkmuş sivillerden korkmuş sivillere bakar, onlar da geceye yayılan yanan ateş topuna bakmaktadır. Devrilmiş elektrik direği kıvılcımlar saçmaktadır, telleri kıvrılmakta ve cadde üzerinde kopmaktadır.

Bu kadar kısa sürede bu kadar çok hasar.

Saldırıya karşı savunmasız pek çok insan. Bakışları durur.

Kurtardıkları yaralı kadın, bir dükkanın duvarına yaslanmış, sessizce ağlıyor. Bandajlı bacağı kanlar içinde, ama beyaz parmaklarıyla mücadele eden küçük kızını sıkıca tutuyor ve ona yatıştırıcı sözler fısıldıyor.

Dominic onlara korkuyla bakıyor, sonra bakışları patlamaya, yükselen, yükselen bulut sütununa dönüyor... Ta ki onun patlamaya bakmadığını fark edene kadar.

Yukarıda, o kararmış bulutlar bize doğru sürünerek ilerliyor, gökyüzünü kaplıyor...

Dehşet verici bir farkındalık yüzüne yansıyor ve kızına bakıyor. donmuş bir korkuyla. Ve ancak bir başka rüzgâr esintisi beni sarsınca, ben de nihayet anlıyorum — o bulutların ve o şiddetli, acil esintinin neden bu kadar korkunç olduğunu.

Rüzgârın aşağısındayız.

Devasa, radyasyona maruz kalmış bir yangın fırtınasının rüzgâr altında kalmış durumdayız.

Gözlerim, uzaktaki yangına hayretle bakan Lucien'i bulur.

Turuncu ve kırmızı renkler, kanla lekelenmiş muhteşem yüzünde parıldıyor.

Hayır.

Yıllar boyunca pek çok şeyde başarısız olmuş olabilirim. Evliliğimde, mesleki yeminlerimde, kendi doğru ve yanlış anlayışında. Ona asla parmağımı bile sürmeyeceğime, değer verdiğim her şey üzerine yemin etmiş olabilirim. Ama bu gece Lucien'in ölmesi için öldürmedim. Bugün onun için başka bir insanı, kendi *ruhumu* feda ettim. Yeminlerimi bozmaması için başka bir ülkede yaşaması gerekebilir, ama yaşayacak.

Lucien'in hayatı satın alındı ve bedeli ödendi.

Ama yaşayacaksa, emirlere ihtiyacımız var ve Dominic'in nefesi zayıfladı, gözleri görmüyor, benim ulaştığım aynı anlayış onu da ele geçiriyor. Üs yok. Destek yok. Bizi kurtaracak ordu, istihbarat veya albaylar yok.

Sadece o var.

Dominic ve ekibi, kaptanları isterse onu o cehenneme kadar takip edecekler.

Bir de ben varım.

Silah kullanamıyorum ya da uçaktan atlayamıyorum. İşim hayatımı tehlikeye atmamı gerektirmiyor, ama aklımı başımda tutmamı gerektiriyor. Ne görürsem ya da duyarsam duyayım, ne hissedersen hissedeyim, sakın kalmam ve *düşünmem* gerekiyor.

Onların işlerini yapabilmeleri için benim işimi yapmam gerekiyor.

"Emirleriniz nedir, Yüzbaşı?" diye soruyorum ona, soğukkanlı ve profesyonel bir şekilde.

"Ona bir dakika ver, Jasper. Ailesi oradaydı," diye bağıyor Beaumont, beni Dominic'ten uzaklaştırarak. Korku, öfke ve adrenalinle dolu, bugün kaybettiği her şeyin gölgesi, her zamanki cazibesini gölgeliyor.

Ama boğazımın arkasında metal tadı hissediyorum. Hava yanmaya başlıyor, keskin ve elektrikli hale geliyor.

Nabzım ölümün tadı karşısında titriyor, ama çenemi kaldırıp Beaumont'a dik dik bakıyorum.

Bir dakika bile *vaktimiz* yok.

Dominic'in bakışları kadın ve çocuğundan ayrılır. Beaumont'u görmezden gelerek bana sertçe bakar ve sonunda başını geriye doğru eğirir. Kaptanın görevi omuzlarına ağır bir yük olarak çöktüğü anı neredeyse görebiliyorum.

İşte bu.

"Ranger'ın hedefine ulaşmak ve görevi tamamlamak için gereken cesareti göstermeye hazırım..." diye mırıldanıyorum.

"...tek hayatta kalan ben olsam bile." Ranger'ın Yemini'ni alçak, kararlı bir sesle bitirir.

"Rangerlar öncüdür," diyorum yumuşak bir sesle ve o da gözlerime bakıyor. Sonunda başını eğiyor.

Bu onun sözüdür. Ruhudur. Babasının onu yatırıırken söylediği tek duadır.

Rahatlamış bir şekilde başımı sallarım. "Bu insanlar güvenli bir yere götürülmeli, Yüzbaşı

—ve buradaki en yüksek rütbeli subay sensin. Emirlerinize ihtiyacımız var."

"Dom..." Beaumont başlar, ama Dominic omuzlarını dikleştirir ve eğilerek kızın ayaklarının altından kirli ayısını alır.

"Albay işi biliyordu, Beau." O, dikleşerek, keçeleşmiş kulağındaki kiri silkeledi. "Ben de biliyorum."

Arkadaşının yanıtını beklemeden, kadın ve çocuğunun yanına doğru büyük adımlarla yürüdü, sonra yanlarına diz çöktü.

Ayıyı kaldırdı.

Kızın gözyaşlı gözleri, gökyüzünü aydınlatacak kadar parlar ve kirli yüzündeki sümüğü siler. "Bak anne, ayıcığım! Adam ayıcığımı aldı!"

Annesi yarı baygın haldeydi ve acı dolu yüzündeki tozun üzerinden gözyaşları akıyordu, ama kızı için zoraki, titrek bir gülümseme zorladı.

"Teşekkür ederim." Dominic'e söylediği sözler boğuk bir fısıltıdır.

Çenesini sıkarak Dominic kıza ayıyı uzatır... ve kız gülümser.

Dünyanın yakında hastalanıp öleceğini anlamamış gibi gülümser. Küçük kız, daha fazla bomba geleceğini bilmiyor. Askerlerin şu anda bile kasabalarımızı parçaladığını, erkeklerimizi öldürdüğünü ve kaynaklarımızı yağmaladığını bilmiyor. Belki de evine daha yakın olan insanlar da kendileri bir şeyler parçalıyor olabilir. Bu kız için umut, sadece annesine ve o ayıya kadar uzanıyor.

Ama anne biliyor.

Kızı parmak uçlarında dans ederken, o sessiz, umutsuz gözyaşları yanaklarından süzülüyor, o doldurulmuş yaratığı, benim birkaç dakika önce Lucien'i kendime sarıldığım gibi sarılıyor.

Dominic, çocuğu endişeyle izliyor. Ama annesine bakan kaptan.

"Bugün başka kimse ölmeyecek," diye söz verir ve kadın yutkunur.

Dominic'in yüzünü umutsuzca inceler ve orada gördüğü şey, umutsuz ifadesini değiştirir. Hıçkırarak gözlerini sıkıca kapatır ve başını sallar.

Dominic ayağa kalkarken yüzünde sert bir kararlılık belirir. "Jayk, Lucky. Harekete geçmeliyiz!"

Jaykob, Lucien'in omzuna vurarak onu hayranlık dolu bakışlarından sıyrılırken, Dominic büyük adımlarla yanlarına yaklaşır.

"Ben... Evet... haklısın." Yukarı bakar, yaklaşan bulutların arasından çıkan şimşeklere kaşlarını çatarak bakar. Hava inler ve Lucien'in yüzü solgunlaşır. "Siktir. O düşene kadar ne kadar vaktimiz var?"

"Ben lanet olası bir Geiger sayacı mı gibiyim?" Jaykob ters bir şekilde sorar ve birkaç kişi dönüp ona korku dolu gözlerle baktığında, onlara kaşlarını çatarak bakar. "Üzerimize bir şeyler uçuyor ve otuz mil ötede pencereler parçalanıyor... Zaten çok yakınız."

Sanki cevap vermek istercesine, öfkeli cehennem tekrar inler ve gökyüzüne daha fazla bulut kusar.

Etrafımızdaki düşük sesli mırıldanmalar panik dolu sorulara dönüşür ve siviller her yöne dağılmaya çalışırken birbirlerini itmeye başlarlar. Eczanenin içinde bir şey kırılır ve ben yüzümü buruştururum.

Burası da Darkside'da olduğu gibi parçalanıyor.

"Tahliye merkezi şehrin güney tarafında," diyor Dominic, acil bir sesle, ama etrafımızdaki sivillerin duymayacağı kadar alçak bir sesle. "FEMA tarafından son birkaç yıl içinde inşa edildi, bu yüzden herkesin ihtiyaçlarını karşılayacak kadar büyük ve stoklu olmalı. Yürüyerek belki otuz dakika sürer."

Beaumont gökyüzüne bakar. "Bunun için vaktimiz var mı?"

"Etrafına bir bak. Bu binaların herhangi birinin radyoaktif serpintiye karşı güvenli olduğunu mu düşünüyorsun? Patlama bu kasabayı mahvetti," diye sabırsızca cevaplar Dominic. "Başka seçeneğimiz yok. Bu insanlar buradan gitmek zorundalar."

"Anlaşıldı," diye mırıldanır Jaykob.

Saniyeler içinde çevredeki insanlara doğru koşar, botları kırık camların üzerinde çitirdar. "Herkes hareket etsin! Kasabanın güney tarafına." Yolun ortasında duran bir adamı ileri iter. "*Gidin!*"

Birkaç kişi şaşkınlıkla harekete geçer. Birkaç kişi daha, şiddetli, titrek ışıkla aydınlatılmış olarak ona göz kırpar ve Jaykob, insan buldozer gibi aralarında ilerler.

"Kıcını sığınağa götür yoksa kan kusarak ölürsün," diye bastonlu yaşlı bir adama bağırır.

Bunun üzerine birkaç kişi bağırır, ama kalabalık hareket etmeye başlar ve aceleyle tahliye merkezine doğru ilerler.

"Kendi kusmuğunda boğulmak mı istiyorsunuz? Hareket edin!" diye bağırır. "Çok nazik bir dokunuşu var," der Lucien sevgiyle.

"Thomas nerede?" diye sorar Beaumont, onu görmezden gelerek, ben de görevini yerine getiren Jaykob'un korkunç manzarasından gözlerimi ayırırım. "Burada yaralılar var, yürüyemiyorlar ve onları taşımak çok uzun sürer."

"O zaman tekerlekli bir araca ihtiyacımız var." Dominic onaylayarak başını sallar.

"Orada." Lucien çenesini arkamızdaki yola doğru çevirir, devrilmiş elektrik direği hala yolun yarısını kapatmaktadır ve diğer yarısını da iri bir sedan kapatmaktadır. Kıvrımlı, kıvılcım saçan teller asfaltın üzerinde kıvrılmaktadır.

Konvoy, dolambaçlı yolda durmuş, yolun açılmasını bekliyor.

Thomas ve diğer iki Darkside üyesi, sedanı yan çevirmeye çalışıyorlar — ta ki elektrik kablolarından biri kopup onları geriye savurana kadar. Kalbim deli gibi atıyor. Tek bir yanlış hareket ve yanacaklar.

Başka bir kötü kokulu rüzgar esiyor ve Beaumont gözlerime bakıyor. Onun korkusu benimkiyle aynı.

"Kasabaya giden başka yollar da var, değil mi?" Lucien endişeyle soruyor. "Onlar dolaşmalı mı? Orada buluşalım mı?"

"O zaman yaralıları kaybederiz," diye karşı çıkar Beaumont, sesini alçaltarak. "Burada yürüyemeyen bir düzineden fazla kişi görüyorum. Onları burada bırakmayacağım."

"Kimseyi bırakmıyoruz. Lucky, Thomas'a yardım et. Onları hareket ettir," diye bağıır Dominic. "Daha hızlı gitmeleri lazım. Vaktimiz yok."

Lucien alışılmadık bir ciddiyetle başını sallar ve ben yardım teklif etmeden koşarak uzaklaşır, insanları yolundan iter ve konvoyu keskin bir ısıklık çalar.

"Beau, yaralıları tek bir yere topla. Arabalar geldiğinde onları sıraya sokabiliriz." Dominic gözlerini bana çevirir. "Ona yardım et."

"Tabii," diye mırıldanırım, ama bakışlarım hala Lucien'in üzerinde, o da kıvılcım saçan tellere yaklaşmaya çalışıyor.

O çocuk, sağduyusu kadar tedbirli de. Yani,
hiç.

Ama bu durumda ona güvenmem gerekiyor.

Dominic diğer yöne doğru koşar, Jaykob'a yardım ederek insanları caddeden aşağı doğru iter, kırbaç şakırtısı gibi emirlerle onları yağmaladıkları yerlerden uzaklaştırır, ta ki siviller tahliye merkezine doğru koşmaya başlayana kadar. Sonunda caddeyi sadece kaza yapmış kamyonun çığlık çığlığa korna sesi doldurur.

Gökyüzü kararır ve Beaumont ile ben, yaralı sivilleri birer birer yardım etmek için elimizden geldiğince hızlı çalışırız, onları kadın ve kızının yanına oturturuz, böylece en ağır yaralıları elimizden geldiğince tedavi edebiliriz. Kırık kemikler, yanıklar, hasarlı binalardan kaynaklanan ezilme yaraları ve kırık camlardan kaynaklanan derin kesikler var. Patlamadan kör olanlar, silah ateşinden parçalananlar ve Beaumont'un ciddi bir hüznle örttüğü ve sonra yanından ayrıldığı cesetlerin başında ağlayan birkaç kişi var.

Ve tüm bu sırada, o kalın, yağlı bulutlar kömürleşmiş parmaklarını uzatıyor.

"Çok uzun sürüyor," diye mırıldanıyorum.

"Lanet olsun," diye küfrediyor Beaumont, son kişiyi duvara doğru iterek. Gömleği ter lekeleriyle kaplı.

Lucien, Thomas ve diğer iki adam, tellerden kaçınmak için başka bir açığa geçtiler, ancak arabayı yuvarlamak için yeterli kaldıraç gücü bulamıyorlar gibi görünüyor.

"Anne, yağmur yağıyor!"

"Eleanor, *hemen* buraya gel!" diye bağırır annesi.

Bir şey yanağıma değiyor, ona dokunuyorum ve yukarı bakıyorum. Kar taneleri gibi enkaz parçaları düşüyor. Beaumont'un koluna narin bir gümüş tozu yaprağı konuyor ve o ona dokunuyor. Parmak ucu ona değdiği anda, toz parçalanıyor.

Yüzü soluyor, bana sert gözlerle bakıyor ve midemde bir korku hissediyorum.

İnsanlar acı içinde inliyor, ağlıyor ve radyoaktif serpintiden uzaklaşmaya çalışıyor... Lucien ise hala caddenin ortasında duruyor, saçlarına toz yerleşiyor.

Ben irkiliyorum.

O araba *hemen* kaldırılmalı.

İleri adım atarak, kafamı yoruyorum — açılar yanlış, Beaumont ve benim yardımımıla bile oradan kaldıramazlar. Altına giremezler. Ama elektrik direği hareket ettirilemeyecek kadar büyük, kablolar da çok tehlikeli. Mesafeye ihtiyacımız var. Kaldıraç gücüne. İhtiyacımız olan şey...

Gözlerim kaza yapmış teslimat kamyonuna takılır, kornası hala yolun ortasından dikkat çekmek istercesine çalıyor.

Bir kamyonete ihtiyacımız var.

Dominic ve Jaykob arkamızdan koşarak geliyorlar. "Yol hala açılmadı mı?"

"Ne halt ediyorlar?"

Koşuyorum.

"Jasper!" Dominic bağırır.

Saniyeler içinde kamyonete ulaşıyorum ve kapıyı açıyorum. Ön koltuğa kayarken, anahtarların hala kontakta olduğunu görünce rahatlamış, belki biraz da histerik bir kahkaha atıyorum.

O berbat sürücü, bir anda en sevdiğim insan oldu.

Anahtarı çevirirken ellerim titriyor — kısmen umutla, ama çoğunlukla korkuyla. Ben klimalı ofisler ve satranç oyunları için yaratılmışım. Bu tür şeyler aptalca. Hatta pervasızca. Ve o teller yolun üzerinde cızırdayarak dururken? Kesinlikle tehlikeli.

Lucien'in yapabileceği bir şey.

İnanılmaz bir şekilde, şu anda bu düşünce garip bir şekilde heyecan verici.

Nabzım boğazımda atarken, kamyoneti hızla geriye çekiyorum, caddeden dönüyor ve arabayı yan çevirmeye çalışan adamların yanına gıcırdayarak duruyor.

Pis pencereden eğilip, küçümseyen bir şekilde kaşımı kaldırıyorum. "Bu olağanüstü testosteron gösterisi ne kadar etkileyici olsa da... belki de alternatif bir çözüm düşünebilirsiniz?"

Araba yere çakıldı.

Nefes nefese kalan Lucien, alındaki teri siler ve bana bakar. Etrafına ölümcül küller düşüyor, ama o buna aldırmış etmiyor.

Bunun yerine, bana gülümser.

Kötü dudakları yavaşça, yıkıcı bir şekilde kıvrılır ve o günahkar, yaramaz gamzeler beni mahveder, dizlerimin üzerine çöker, tıpkı o ilk kez ofisime girdiğinde olduğu gibi.

"Şimdi kim kendini beğenmiş?" diye alay eder ve ben de yumuşak bir gülümsemeyle karşılık veririm.

Sonra Thomas zincirleri arıyor ve adamlar bunları mümkün olduğunca çok yere sabitliyorlar, kamyoneti sedana bağlayarak geçici bir çekici oluşturuyorlar. Bu işe yararsa, telleri tamamen önleyebiliriz.

Bu işe yararsa, hepimiz kurtuluruz.

Aniden, caddenin aşağısında bir bina gürültülü *bir çöküşle* yıkılır ve yer sarsılır.

Herkes bir an durup toz bulutunun dağılmasını izliyor, sonra Thomas bağırıyor, "Git, Jasper! Hareket et!"

Ellerim direksiyonu sıkıca kavrar ve ayağımı gaz pedalına hafifçe basarım.

Lütfen, lütfen, lütfen.

Kamyon gürültüyle çalışır, tekerlekler kayar ve gergin, nefes kesici bir an için bunun işe yarayacağını düşünürüm. Yolu açabileceğimizi. Kurtarılmayı bekleyen yaralıların hava yerine zehirli gazı solumak zorunda kalmayacağını. Darkside'daki arkadaşlarımin, zehirli yağmur etraflarındaki metali aşındırırken arabalarında sıkışıp kalmayacağını.

Lucien'in cildi, yağmurun asit damlalarıyla cızırdamayacak ve soyulmayacak.

Zincirlerden biri kamyonetten yüksek bir *sesle* fırlayıp Thomas onu önlemek için eğilir, ama ben tüm bunları görmezden gelirim, sadece ayağıma ve gaz pedalına odaklanırım.

Çünkü bir an için umudum var.

Kamyon, parçalanıyormuş gibi metalik bir gıcırtı çıkarır ve saç çizgimde ter damlaları belirir, çaresizlik beni yakar.

Lütfen.

"Dur! Dur!" diye bağırır biri. "Şanzımanı yakacaksın!" Umut söner.

Ayağımı gaz pedalından çekip direksiyona tutunuyorum, başarısızlığımızın farkına varınca nefesim hızlanıyor ve paniğe kapılıyorum.

"Yaralıları konvoyla götürebilir miyiz?" Lucien çaresizce cevaplar.

"Onları başka bir yoldan götürebilir miyiz?"

"Tellerin etrafından mı? O yokuş yukarı mı?" Thomas derin bir nefes aldı. "Hepimiz yardım edersek belki birkaç tane olabilir. Ama zaman..."

"Zamanı boş ver. Yapacağız. Başaracağız."

Dışarıda enkaz daha hızlı düşmeye başlar ve ben gözlerimi kapatırım. Bittik. Artık çok geç.

Öleceğiz.

Belki bugün, belki birkaç hafta ya da ay sonra hastalık bizi ele geçirdiğinde, ama bu düzeyde bir radyasyona uzun süre dayanamayız. Zamanımız yok.

Ama Rangers'ın kimseyi geride bırakmayacağını biliyorum... ve ben de onları bırakmayacağım.

Teslim olmak, Rangers'ın sözlüğünde yok.

Konvoyla mümkün olduğunca çok kişiyi ulaştıracacağız. Derimiz kabarcıklar oluşana ve boğazlarımız şişene kadar onları taşıyacağız.

"Geri çekilin. Aranızda arabalardan anlayan var mı?"

Jaykob'un sinirli sesi umutsuzluğumdan beni uyandırır ve gözlerim dikiz aynasına kayar. Sabırsız bir ifadeyle içeri girer ve Thomas'ı kenara iterek arabaya bakar.

"Keçi beyinli aptallar." Dişlerini sıkarak, "Böyle bir şeyle hiçbir şey çekemezsin. Park konumunda duruyor, sizi aptal salaklar."

"Dostum, anahtar yok," diye karşılık verir Lucien.

Jaykob gözlerini devirir, tabancasını kılıfından çıkarır ve sürücü tarafındaki camı vurur. Alarm çalmaya başlar, ama o sadece elini uzatıp kapıyı açar ve Lucien'e sert ve keskin bir bakış atar. Silahını kılıfına koyar ve çıkısını çıkarır, sonra arabaya biner.

Jaykob tekrar dışarı çıktığında kapıyı çarpar. "Bir dahaki sefere lanet şeyi boşa al."

Lucien ona geniş, inanılmaz gözlerle bakar. "Tamam, Grand Theft Auto."
"Anladın mı?" diye bağırır Dom. Bu bir sorudan çok bir emirdir.
"Anladım!" diye cevaplar Thomas.

Araba birkaç santim ilerler ve Lucien donakalır, yüzünde heyecan belirir.
"Hayır, tamam, aldın! Vay canına, bu harikaydı! Nasıl yapıldığını gösterir misin? Jayk? Lütfen? Nasıl yapıldığını bilmem lazım." Sonra durur ve Jaykob'a yan gözle bakar. "Bunu nasıl yapıldığını nereden biliyorsun?"

Jaykob kafasındaki kar tanesini silip mırıldanır, "Bazılarımız gençken taytları kıçımıza sokarken, bazılarımız arabalarla uğraştı."

"Çalışmak derken," diye başlar Lucien, ama Jaykob arabanın tavanına vurur ve bana döner.

"Çekil, Jasper. Gidecek."

Göğsümde umut belirir.

Dominic ve Beaumont'un yanında, siviller kamyoneti tekrar sürmeye başladığımda korkuyla bizi izliyorlar.

Lütfen.

Bu sefer, ayağımı gaz pedalına bastığımda, araba parçalanıyormuş gibi çığlık atmıyor. Metal zincirler gıcırıyor, silecekler parçalanmış enkazın üzerinden kayıyor ve tekerlekler kayıyor, tıslıyor, sonra...

Tutunur.

Aniden kamyon yavaşça ilerlemeye başladı ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. İşe yaradı.

İşe yaradı!

Direnç var ve yavaş ilerliyor, ama adım adım arabayı yoldan çekiyorum. Yol açılana ve bir sonraki sağır edici gürültü nükleer bombanın şiddetli artçı sarsıntılarından gelene kadar çekiyorum.

Sivil halktan geliyor.

Konvoydan gelen korna sesleri coşkulu bir tezahüratla yükselir ve bekleyen grup, gözyaşları içinde birbirlerine sarılırken mutluluklarını haykırır.

Sokakta, Dominic ve Beaumont, arkalarında bomba bulutu varken sevinç çığlıkları atıyorlar. Jaykob iki parmağını ağzına sokup zafer çığlığı atarken, Thomas gülerek omzuna vuruyor.

Gözlerim rahatlamadan dolayı yaşarır.

Penceremden Lucien sadece bana bakıyor, sevinçle parıldıyor.

Yaşayacağız.

Diğerlerinin kamyonundan zincirleri çözmelerine izin verdikten sonra, sıranın başında duran yaralı sivillerin yanına yanaşıyorum. Arkamda, konvoy kasabaya doğru ilerlemeye başlıyor.

Ondan sonra her şey çok hızlı geliyor.

Jaykob'un kamyonunda Thomas konvoyun başına geçerken, biz sivilleri araçlara bindirmeye çalışıyoruz. Kalabalık koltuklara çok fazla insan sıkışırken, birbirlerine yardım ediyor, destekleyici kollarını uzatıyor ve yaralıları sabitliyorlar. Beaumont sonunda iki yaralıyla birlikte kamyonunun kasasına tırmanıyor ve Dom onları dışarı çıkarıyor.

Sonra sadece ben ve Jaykob sokakta kalıyoruz, arabalardan aldığımız battaniyeleri başımıza ve ağzımıza örtüyoruz. Gökyüzü etrafımızda siyah ve griye bürünüyor.

Lucien'i beklerken, Jaykob üsse bakıyor. Hayatımın geri kalanında zihnimde kazınacak bulutlara.

"Bugün fena değildin," diye mırıldanır sonunda. Jaykob mu?

Şaşırtıcı bir sessiz gurur beni kaplar ve ona yumuşak, eğlenceli bir bakış atarım. "Bana bimbo demiştin, değil mi?"

Jaykob burun kıvrır. Bir an sonra omuz silker. "Neyse. O anın heyecanıydı. Doğru olduğu da yok." Volvo'm yanımıza yanaşır ve onun sert yüzü, mermer büstümün yanına sıkışırken sırtımaya başlar. "Aptallar seksidir."

Gözlerimi devirerek arabaya biniyorum, başımdan battaniyeyi çıkarıyorum ve Lucien yüzümü inceliyor. "Sen... İyi misin?"

O mavi gözler parlak, en koyu sarı tonunda kirpiklerle çevrili. Uzaklaşmalıyım - bu düşünce zihnimin derinliklerinde belirir - ama mavi dalganın altında anında kaybolur. Sinirlerimi titreten, sevinçli bir rahatlamanın altında.

"İyiyim Lucien, ben... Harikayım."

Yanaklarında hafif bir kızarıklık belirir, ama gülümsemesi yükselir, kendini beğenmiş ve sıcak. "Evet. Öylesin."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırıyorum, nabzım aniden hızlanırken onu inceliyorum. Kendinden emin. Sanki hakkı varmış gibi, utanmadan, açıkça benimle flört ediyor. Sanki *benimmiş gibi*.

Onu elde edemem, hiçbir dünyada, ama... Henüz her şeyi mahvetmek istemiyorum. Gözleri parıldarken ve zafer damarlarımı ateşlerken değil.

ön kolunu esnetirken, dövmeli, kaslı ve benim arabamın güvenli öngörülebilirliğinde tamamen tehlikeli.

Sadece bir anlığına, buna kendimi kaptırabilirim. Sadece bir kez.

"Sen de harikaydın, biliyorsun," diye mırıldanıyorum. Ve sonunda gözlerimiz buluşuyor.

"Ben neyim? Köpek boku mu?" Jaykob arka koltuktan mırıldanıyor.

"Ben de iyiyim. Sorduğun için teşekkürler."

Yolcu koltuğuna geri geçip nefesimi çekiyorum.

Soğukkanlılık.

Eminim bir yerlerde bulabilirim.

Lucien aynaya bakarak boğuk bir kahkaha atar. "Senin de güvende olduğuna sevindim dostum."

Sefil velet sırtıyor ve parmakları direksiyonumda dans ediyor. "Şimdi, lütfen kemerini bağla ve tarihin en yavaş kaçışına hazır ol. Kollarını ve bacaklarını araç içinde tut ve panik yapmamaya *çalış*," diye alay ediyor, ben titizlikle kemerimi bağlarken. "Bu şey zaten temelde mekanik bir balonlu naylon rulosu."

"Gerçekten kendini tutamıyorsun, değil mi?" diye mırıldanırım.

Sırtışı genişler ve bana düşünceli bir bakış atar. "Bu büyükannemi hiç açıp neler yapabileceğini gördün mü?"

Donup kalırım. "*Hayır*, Lucien." Haydut göz kırpar.

Bir saniye sonra, gaza basar ve caddeden hızla uzaklaşır, hız göstergesindeki ok gittikçe yükselir. *Yükselir. Yükselir.*

Arabanın yan tarafına tutunuyorum, o kayarken, virajı gıcırdayarak dönerken, aklını kaçırmış gibi gülerek, tutunacak bir yer arıyorum.

"Lucien! *Dur!*"

Arka koltukta Jaykob burun kıvrıyor. "80'e bile zor ulaşıyoruz."

Bir sonraki uzun yolda hızla ilerliyoruz, gittikçe hızlanıyoruz, ta ki Beaumont'un kırmızı kamyoneti önümüzde görünene kadar. Beaumont kamyonetin kasasında, battaniyelere sarılmış durumda.

Lucien keskin bir dönüşle yan şeride geçer, kamyonetin yanına yaklaşır ve Dominic bana endişeli bir bakış atar. Ben de ona öfkeyle bakarım.

Sanki bu *benim* hatamış gibi.

"Hey, belki de bu şeyle sokak yarışı yapabilirsin. Onları orada geçebilir miyiz sence?" Lucien, çoktan öne geçerek sorar.

Dominic, geçerken bana inanamayan bir bakış attı.

"Dom seninle yarışmayacak, gerizekalı," diyor Jaykob.

Lucien ise kaderci bir şekilde omuz silkiyor. "O zaman pek yarış olmaz."

"Lucien! Nükleer patlamadan sağ kurtulmamın sebebi, bizi bir duvara sürmen değildi!"

duvara sürmek için hayatta kalmadım!" diye bağırırım, o da düşen

enkazların etrafında çılgınca manevra yaparken. "Jasper,

Jasper, Jasper. Biraz inançlı ol!"

O çok fazla neşeli.

Yağmur daha da şiddetini artırırken caddede hızla ilerliyoruz ve ben, onu yalnız yakalarsam ona nasıl ö alacağımı hayal ediyorum. Ayak tabanlarına kaynar sıcak balmumu dökmek. Cildini hafifçe keserek kanlar içinde kalmasını sağlamak. Testislerini mengeneye sıkıştırarak, o kendini beğenmiş tavrını, bu gece benim şovumu izlerken olduğu gibi, muhtaç ve titrek bir hale getirmek.

Lucien hepsini kabul ederdi.

Sırf beni yatıştırmak için, benim sikimi yalardı, o mükemmel ağzına gömülmeme izin verirdi.

O...

Sokağın sonunda ortaya çıkan ağır metal kapı nefes kesici bir şekilde ani.

"Lucien, kapı açılmıyor. Lucien, yavaşla," diye bağırırım.

Zaten çok yaklaştık. Zamanında yavaşlayamaz. Kalın metal duvar çok büyük, çok yakın görünürken kendimi kıvrılıyorum. Biz...

Lucien arabamı yana çevirir, frenlere basar ve kayarak dururuz... Volvo kapıya hafifçe çarpar.

Aslında bağırsaklarımı boşaltmadığımı anlamam tam bir dakika sürer.

Lucien sürücü koltuğundan kahkahalar atıyor ve Jaykob kafamın arkasına vuruyor.

"Sızlanmayı kes. Geldik."

Titreyerek, yapmacık bir şekilde, kendimi koruyucu kıvrımımдан kurtarıyorum ve Lucien'in saygısız sırtışı beni karşılıyor.

"İyi misin?" diye sorar şefkatle.

Derin bir nefes alıp, kıyafetlerimi düzeltiyorum. "Hak ettiğın ceza..."

Sert ve şiddetli tehdide rağmen, Lucien'in sırtışı

genişliyor. Belki de tam da bu yüzden.

Ama başımı kaldırdığımda, hala aynı derecede korkutucu olan geniş kapıyı görüyorum. Üstünde "HOWARDS TAHLİYE MERKEZİ" yazıyor. Battaniye

başının üstüne örtüyle, Jaykob metale vuruyor.

"Diğer arabalar burada değil," diyorum.

"Sorun değil. Burada daha az sıra var. Sadece..."

Yüksek, elektrikli bir tıslama sesiyle kapı açılır ve Jaykob içeri girerken içimi rahatlık kaplar.

"Arka kapı." Lucien kapısını açarken bana bir kez daha göz kırptıyor. "En sevdiğim kapıdır."

Durmak bilmeyen velet.

Onu takip ederek kapıdan geçip tahliye merkezine girerim.

Kapılar arkamızdan kapanır ve geniş, beton bir avlu ile karşılarız. Göz kamaştırıcı floresan ışıklar altında, tam koruyucu giysiler giymiş birçok kişi bize giysilerimizi çıkarıp atmamızı söyler.

Sadece iç çamaşırlarımızla, bizi Jaykob'un çıplak olarak dar bir sabunla kendini ovuşturduğu duş odasına yönlendirirler.

"Ooh, arkadaşlar duş alıyor. Ne sevimli," diyor Lucien ve o kadar hızlı soyunuyor ki, istesem de onun tonlu, bronzlaşmış kıcını görmemek imkansız.

İşte önümüzdeki on yılın uykusu da gitti.

Bakma dürtüsüne direnerek, dönüp odanın diğer ucuna doğru yürüyerek duşa giriyorum. Su üzerime çarptığında, gözlerimi kapatıp korkunç cehennem anılarını zihnime geri çağırıyorum. O mükemmel kalçanın ve omurgasının dibindeki acımasız, yalanabilir gamzelerin izini silmek için her şeyi yaparım.

Arkadaşlarımın önünde ereksiyon olmayı reddediyorum.

Birkaç dakika sonra bize havlu ve temiz giysiler verilir ve temizlenmiş eşyalarımızı geri alırız. Kısa bir muayene için sağlık odasına götürülürüz, ekşi süt tadı olan ilaçlar verilir ve kendi güvenliğimiz için en az kırk sekiz saat kalmamız gerektiği söylenir... ve sonra genel sığınağa inmemize izin verilir.

Bu sığınak, yerin derinliklerinde, yüzlerce insanı kalın, geçilmez betonla çevreleyen devasa bir yapı. Ana odadan nehirler gibi dallanan tüneller var, ancak sivillerin çoğu bir araya toplanmış, arkadaşlarını kontrol ediyor ve sevdiklerini kucaklıyor. Bazıları tek başına oturmuş ağlıyor, ancak çok geçmeden yiyecek ikram ediliyor ya da yanlarına biri oturuyor.

Hareketlilik var ve mağara gibi oda, harika, samimi sohbetlerle dolup taşıyor. Çok sayıda insan güvenli bir yere ulaşmış. Hepsi *hayatta*, üstte ise sadece ölüm var.

Yine de bu yeterli değil.

Bu oda üç yüz kişi daha alabilir ve hiç zorlanmaz. Bugün, sadece bu eyalette kaç kişinin öldüğünü aklım almıyor. şu anda, bu büyüklük karşısında sadece sıkıcı, yorgun bir dehşet hissedebiliyorum ya da daha hızlı, daha akıllı ya da daha iyi hazırlanmış olsaydık kaç kişiyi daha kurtarabileceğimizi düşünemiyorum. İşler farklı olsaydı, şu anda bu odayı kaç kişi daha doldurabilirdi? Bu yeterli değil.

Ama yine de bir şey.

Darkside üyeleri odanın en solundaki sahnede oturmuş, parlak altın ışıklar altında paketli erzaklarını yiyorlar. Kurtardığımız yaralılar, en azından şimdilik, onlara yardım edecek imkan ve beceriye sahip insanlar tarafından tedavi edilmek üzere sağlık bölümünde güvende.

Ve yıpranmış yüzlü bir adamın kollarında anne ve kızını gördüğümde, bugün *bir şey* yapmış gibi hissetmiyorum.

Her şeyi yapmışız gibi hissediyorum.

Yoğun, sıcak bir duygu boğazımı dolduruyor, gerginliğin azalması neredeyse beni dizlerimin üzerine çökertmeye yetiyor ve sonra... sağlam bir el benim elime giriyor.

Lucien'in parmakları avucumun üzerinde gezerken, sonra benim parmaklarımin arasına dolanırken aşağıya bakıyorum. Gözlerim onun yüzüne kayıyor ve o, beni öyle bir arayış içinde, açık bir kırılganlıkla bakıyor ki, utanç verici bir sıcaklık yanaklarımdan geçiyor.

Bu bakış rahatsız edici derecede şeffaf, sorgulayıcı ve yoğundu, ben de gözlerimi ondan ayırdım... benim de aynı şeyi görmesin diye.

Çünkü eğer gerçekten ölmüyorlarsa, ayrılık çok gerekli.

Burada olmamın tek nedeni bu, boşanmış ve işsiz, eşyalarımı toplayıp mümkün olduğunca çabuk yazlık evim Bristlebrook'a çekilip, tüm haysiyetimi çoktan terk etmiş olmam.

Öte yandan, bu imkansız, güzel yirmi dört yaşındaki *çocuktan* bu kadar çaresizce kaçmaya çalışmasaydım, muhtemelen şu anda gökyüzünü kaplayan o üssün yatak odasında derin bir uykuda olurdum.

Bunun yerine, nazik, sevimli eski karım muhtemelen Houston'daki yeni sevgilisinin evinde ölmüştür.

Onun kaybı için kalbim acı bir şekilde sızlıyor. Soomin bana çok anlayışlı davrandı — sadizmime ve içimde filizlenen lanet olası aşka

. Beni anladı, kendisi için daha iyisini hak ettiğine karar verse bile.

O haklıydı.

Soomin benden daha iyisini hak ediyordu.

Sonunda onu harika bir kadın olarak takdir edebilecek birini bulduktan bir yıl sonra ölmekten daha iyisini hak ediyordu.

Ve Lucien, psikoloğunun, ondan on dört yaş büyük bir adamın avı olmaktan daha iyisini hak ediyor.

Bu yüzden, onu umutsuzca yakalamak istediğim halde...

Onu bırakıyorum.

Geri adım atarak, yanan elimi arkama sakladım ve Thomas ile diğer Darkside üyelerinin oturduğu sahneye baktım.

"Thomas'a bir bakmalıyız," diyorum yumuşak bir sesle.

"Haklısın," diyor Lucien, benden gözlerini ayırarak. Yutkunuyor, parmakları kıvrılıyor.

"Doğru," diye tekrarlar, daha yumuşak bir sesle.

Acının her türünü bilirim. Her akorunu. Bu yüzden, onda kaç tane teli kopardığımı tam olarak biliyorum. O kelimedeki sonatın çaldığını duyabiliyorum. Beni kesip, zaferimin parıltısını parçalayacak kadar keskin bir ses.

Ama bu en iyisi.

Bizim aşkımız rüyalar ve yıldız tozu içindir. Rüzgarda sonsuzluk içindir. Yaşayanlara ait değildir.

Onu burada incitebileceğim çok fazla yol var.

Jaykob yanımıza gelir, pantolonunu çekiştirir. "Bu giysiler kıcıma giriyor. Bu boku kim atlatabilir sanıyorlar? Tinkerbelle mi?"

Lucien gülerek nefes alır, ama sesi doğru gelmez. Çok fazla acı vardır.

Thomas'a doğru yürürken, ben de kendimi toparlamaya çalışarak daha yavaşça arkasından giderim.

En iyisi bu. Serbest bırakılır bırakılmaz Bristlebrook'a gideceğim. Birbirimizden sonsuza kadar kurtulacağız.

Bu beni daha iyi hissettirmiyor.

"Ne? Onlar da onun peşinde mi?" Jaykob mırıldanır.

Dudaklarımı sıkıp bunu görmezden gelmeyi tercih ediyorum ve sahneye çıkan merdivenleri tırmanıyorum. Darkside üyeleri yorgun olsalar da bizi sıcak bir şekilde karşılıyorlar, yiyeceklerini paylaşıyor ve sıradan nezaket sözleri söylüyorlar. Phill'in alt uzuvları görünüşe göre hala sağlam ve kendi silahıyla vurulmamış. Hallie, gömleğinin altında cildi hala hassas ve yaralı olan Katie'nin yanında sessizce dinleniyor.

Odayı taradım, Dominic veya Beaumont'u göremedim.

"Diğer giriş. Solunda," diyor Lucien sessizce ve ona keskin bir bakış atmamak için kendimi zor tutuyorum, beni izleyişi kalbimi çarpıtıyor.

Bunun yerine, soluma bakıyorum ve Beaumont'u görüyorum, uzun boylu, bitkin ve bizimkiyle aynı mide bulandırıcı yeşil eşofman giymiş. Jaykob ısıklık çalıyor ve bizi fark ediyor, yüzü gevşiyor.

O yaklaşırken, Dominic onun arkasından kapıdan içeri girer... ve elinde bir elmalı turta tutmaktadır.

Her şeyim ağrıyor. Beaumont'un annesi, üssün her yerinde elmalı turtalarıyla ünlüydü. Albay bile tek bir dilim için Amerika'nın sırlarını teslim ederdi diye yarı yarıya eminim.

Ve şimdi dünyada sadece bir tane kaldı.

Onlar hiç gürültü patırtı yapmadan yanımıza otururlar ve ben sahnenin duvarına yaslanarak sırayla her birine bakarım.

Hayattayız. Hayattayız.

Hepimiz sessiziz. Yorgunluk, rahatlama ve ağır düşünceler küçük sohbetlere pek uygun değil, ama rahatlamayı görüyorum. Korkuyu. Kurtardığımız tüm sivilleri ve kendilerini kurtaranları odada gördüklerinde hissettikleri dehşeti ve hayreti.

Dominic sonunda uzun ve derin bir nefes alır, başını bir eline dayar. "Bütün bu insanlar. Hiçbir şeyimiz yok. Korunmamız yok. Ateş gücümüz yok. İstihbaratımız yok. Eğer savaş çıkarsa..." Başını sallar. "Zaten kaybettik."

Odayı ezip geçen, ağır, tarif edilemez bir fil.

"Onları güvende tutacağız," diyor Thomas, Dominic'i çemberimizin karşısından izleyerek. "Tıpkı bu gece yaptığımız gibi. Biz bunun için yaratıldık. Biz sadece... bir şey yapacaksak, bunu yaparız." Thomas ona paketlenmiş bir erzak paketini atıyor ve acı bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Ben de senin arkamı kolluyorum, Kaptan. Ne olursa olsun."

Jaykob pantolonunu çekmeyi bırakır ve gözleri şiddetle parlar. "Başka cephanelikler de var. Eğitim kampındaki silah deposu. Gezi alanı. Onların vurulduğunu sanmıyorum. İçine girmek zor olacak, ama orada bir sürü şey var."

"Ooh, beni de hırsızlığa dahil et." Lucien sırtıyor, yüzündeki gölgelerin bir kısmı çekiliyor ve ben bu taze güneş ışığını görünce içim acıyor.

Sığınakta, havada dolaşan düzinelerce ses duyuyorum. Alçak sesli müzik. Ağlama ve korku, ama aynı zamanda uyumsuz kahkahalar. Bir karmaşa. Güzel, sevimli bir karmaşa.

Beaumont da neredeyse gülümsüyor. "Burada ilaç var ve benim de bazı malzemelerim var. Hastaneleri ve eczaneleri vurabiliriz. Muhtemelen bu geceki kadar zorlu bir mücadele olacak, ama başa çıkamayacağımız bir şey değil."

"Elimizden geleni yapacağız." Dominic diğerlerini somurtkan bir ifadeyle süzer. "Ama bir üs olmadan bunların hiçbir anlamı yok."

Beaumont omzuna hafifçe vurarak ona azarlayıcı bir bakış attı. "Bir çaresini buluruz."

Biz. Bu kelime aklımda kalır. Biz, yani onlar ve ben. Biz, yani Lucien, ben ve diğerleri.

Planım sadece beni, Volvo'mu ve Bristlebrook'taki yalnız kefaretimi içeriyor. Lucien'i oraya götüremem, *yapamam*. Orası benim tek ve son sığınağım.

Ona asla karşı koyamam. Sadece o ve ben, dünyanın sonunda baş başa kaldığımızda.

Hayır, onu Dominic'e vermeliyim. Lucien'i son dört yıldır yaptığı gibi güvende tutmasına izin vermeliyim.

"Onlara umut veriyoruz," diyor Lucien yumuşak bir sesle, Dominic'e bakarak. Mavi gözleri parlıyor. "Durum ne kadar kötü olursa olsun, insanlar umuda ihtiyaç duyar. Bir üs bulacağız, Cap. Bunu başaracağız ve yol boyunca kurtarabileceğimiz herkesi kurtaracağız. Onlar için her şeyi düzeltereğiz."

Yapamam.

Duygularım boğazımı sıkarken başımı geriye yaslıyorum. O, bu işin nasıl biteceği konusunda çok umutlu, sonsuz bir iyimserlik içinde. Yapamam... tüm yarınları ve bunların umutsuz kaçınılmazlığını düşünmeyi.

"Yarın," diyorum sessizce, başımı kaldırarak. "Yarın planlar, endişeler ve bundan sonra olacaklar için zamanınız olacak. Bugün, şu anda, kurtaracak başka kimse yok. Dinlenmekten başka yapacak bir şey yok. Ve yas tutmaktan." Her birine sırayla bakıyorum ve tek tek ciddiye biniyorlar. Lucien bana hiç bakamıyor ve bu kalbimi parçalıyor. "Bugün hepimiz çok şey kaybettik ve bize... bize biraz zamana ihtiyacımız var." Sözlerim havada kalır. "Bir daha böyle bir fırsatımız olacak mı, bilmiyorum."

Beaumont sert bir nefes alır, başını eğirir ve Dominic elini sırtına koyar. Jaykob çenesini sıkar, bakışlarını başka yöne çevirir ve

kendine çöktü.

Beaumont tekrar başını kaldırdığında yüzü kızarmış ve gözyaşları akıyordu. Hoş bir ağlama değildi. Islak bir şekilde burnunu çekti ama gözyaşlarını silmedi.

Pastayı alır, ambalajını açar. Kokulu, parlak tarçın grubumuzun üzerine dökülür ve o zoraki bir gülümseme takınır.

"Annem paylaşmamı istedi," der, sonra yukarı bakar ve gözlerini kırpar. "Bıçağım yok."

Aniden ben de gözlerimi kırıştırıyorum.

Ağlıyorum — annesi için ve dünyanın öbür ucunda, Seul'de olan benim annem için. Ya babamla birlikte, çılgınca bana ulaşmaya çalışıyor ya da kendisi tehlikede.

Jaykob, yanından hiç ayırmadığı çakısını çıkarır... ve Beaumont'a uzatır. Beaumont çakıyı alır ve ben yüzümü buruştururum.

"Yıkayabilirsin..."

"Kapa çeneni," diye homurdanır Jaykob ve ben iç geçiririm.

Peki. Caveman'ın bıçak gibi sopasıyla yiyelim. Ne hoş.

Beaumont altı dilim kesip bize dağıtır, nefesi titriyor.

Mükemmel altın üçgen ellerime ulaştığında, hayal kırıklığım kaybolur. Bize evinden bir parça, *son* parçaları vermiştir. Bu pastanın onun için ne kadar önemli olduğunu ve bize vermesinin ne kadar anlamlı olduğunu hayal bile edemiyorum.

Jaykob pastadan köpekbalığı gibi bir ısırık alır ve ben elimi onun koluna koyarım. O durur, sonra ona öfkeyle bakar.

"Beaumont'un annesine ve ailesine," diyorum, pastayı kaldırarak. "Tanrı ruhlarını şad etsin."

Jaykob'un somurtkanlığı kaybolur. Bir süre sonra başını sallar. Beaumont bir dakika daha aşağıya bakar, sonra minnetle gözlerime bakar. Gözleri kızarmıştır. Pastayı kaldırıp bir ısırık alır, Dominic omzunu sıkar.

"Albay'a," diyor yüzbaşı. "Anneme. Ve üssündeki tüm askerlere ve onların sevdiklerine. Hepimizi kurtarmak için hayatlarını kaybettiler. Tanrı ruhlarını şad etsin."

Herkes bir ısırık alır.

Elma tatlı ve biraz ekşidir, hamuru tereyağlı ve şekerlidir. Sevgiyle yapılmış ve dilimin üzerinde tatlı bir veda gibi eriyip gider.

Her yerim ağrıyor.

Yanımda Lucien de çok sessizce ağlıyor.

Yüzündeki ipeksi, gümüş rengi çizgileri izliyorum. Onları beynime kazıyorum. Şu anda onu kucaklamak, o acıyı dindirmek için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum, ama yapmayacağım.

Bu, Lucien'in acı çekmesini izlemek, benim kefaretimin bir parçası olmalı.

"Aileme," diyor Lucien, dudağını sertçe ısırarak. Isırığını bıraktığında, boğuk bir kahkaha atıyor. "Annem hiç o ping pong topunu vajinasından çıkaramadı."

Beaumont şaşkınlıkla burnunu çeker, sonra güler ve Thomas ensesini ovuşturur.

"Şimdi bir görüntü var."

Onun mesajlarını hatırlayarak, kuru ve hüzünlü bir gülümsemeyle iç çekiyorum. Lucien göz kırpmıyor, ama kirpikleri birbirine dolanmış ve ıslak.

Herkes acı verici bir ısırik daha alır.

"Kurtaramadığımız tüm ailelere," diyor Thomas.

"Ve gelecekte onları kurtaracak kimsesi olmayan tüm insanlara," diye ekler Jaykob acı bir şekilde ve hava ağır ve kasvetli hale gelir.

Bir sonraki ısırik tatlıdan çok ekşi. Ve sonra sıra bana gelir.

Elimdeki pastaya bakıyorum, tüm eğitim yıllarım boyunca, incinmenin mümkün olduğunu düşündüğümünden çok daha fazla inciniyorum.

"Aileme. Umarım güvendeler ve tüm dünya bizimki kadar çıldırmamıştır." Lucien'in onunla baş başa kaldığımız birkaç saniye içinde fark ettiği, parmağımdaki yüzük yokluğu bana haykırıyor. Onun küçük umut kıvılcımını ateşleyen şey. Şimdi onun gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum ve utanç içimi kaplıyor. "Ve Soomin'e, ona karşı başarısız olduğum her şey için."

Pastanın son lokmasını yediğimde, tadı acı tuz gibi.

Lucien yanıma yaklaşınca omzunun omzuma yaslandığını hissediyorum. Birkaç dakika önce onu reddetmeme rağmen, hala beni teselli ediyor. Başka bir şey yapmıyor, sadece orada oturup pastasını yiyor ve varlığıyla tüm dünyanın acılarını dindiriyor.

Ve ben ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Bu sığınağa adımımı attığım anda biliyordum.

Artık Lucien'den kaçış yok. Artık kaçmak yok, en azından fiziksel anlamda. Bristlebrook'a tek başıma gidip, onların benim için dünyanın savaşlarını vermelerine izin veremem. Lucien'in başka bir yerde, tehlikede olduğunu bilerek yaşayamam.

Hepimizin güvende olması gerekiyor. Eğer bundan kurtulacaksak, eğer bir şansımız varsa, o zaman hepimiz şimdiye kadar hiç olmadığı kadar gücümüzü toplamamız gerekecek.

Yavaşça, cepimden alyansımı çıkarıyorum. Ondan, gümüşe yapışan korku ve utançtan ayrılamadım.

Darkside'dan biri gülüyor ve ben başımı kaldırıyorum. Hallie, Katie'nin burnunu öpüyor ve Katie tekrar gülüyor, yanakları kızarıyor. Odada insanlar nefes alıyor, konuşuyor, yaşıyor. Yemek, rahatlık ve sevgiyi paylaşıyorlar.

Bugün karanlık bir gündü. Şiddet, terör ve olabileceğinden çok daha fazla ölümle lekелendi.

Ama iyi şeyler de oldu.

Dominic hala kolunu Beaumont'un omzuna atmış durumda, Thomas ve Jaykob ise pervasızca sırtarak birbirlerini itip kakıyorlar. Lucien hala sıkı sıkıya yanımda ve umutsuzluğum yavaş yavaş yok olmaya başlıyor.

Bugün halkımızda cesaret ve güç vardı. Bugün *bende* cesaret ve güç vardı.

Ve bu onların sayesinde.

Lucien haklı. Umut var ve ben buna inanmam gerekiyor. Dünyamızdaki iyiliğin galip geleceğine inanmam gerekiyor. Birlikte, tek başımıza olduğumuzdan daha fazlası olabileceğimize inanmam gerekiyor.

Çünkü dünyamızdaki iyilik galip gelirse, belki benim içimdeki iyilik de galip gelebilir. Belki arkadaşlarımdan bana güç verdikleriyle, her zaman olmam gereken adam olabilirim. Doğru olanı yapan adam. Halkı için, *Lucien* için, sadece yardım eden ve zarar vermeyen bir şekilde orada olan adam.

"Gidebileceğimiz güvenli bir yer biliyorum," diyorum ve beş kişi bana dönünce, evlilik yüzüğümü parmağıma takıyorum.

Kırık sözlerimin ve bunların tüm nedenlerinin bir hatırlatıcısı. Ama aynı zamanda... bugünün bir hatırlatıcısı. İçimdeki iyiliğin galip geldiğinin. Yumuşak bir gülümsemeyle bu düşüncenin tadını çıkarırım.

"Orası benim sığınağım, huzur ve sükunet kaynağım. Benim cennetim." Her birine tek tek bakıyorum. Dominic ve Beaumont, Thomas ve Jaykob... ve Lucien.

Sakinlik beni kaplar.

Her şeyin sonu olabilir, ama en azından şimdi, arkadaşlarımla birlikte son vereceğim.

"Bristlebrook'a gidiyoruz."

Altıncı Bölüm

Eden

Rüyaların içinde ve dışında.

Tüy kadar yumuşak yataklara kıvrılıyorum. Büyük kütüphanelerde dolaşıyorum. Haylaz krallarla dövüşüyorum. Her değiştiğinde, büyülü bir yere gizleniyorum. Güvenli bir yere. Diğer dünyalar sıcak. Sisli peri diyarları arasında dolaşıp, sessiz, taşlı nehir yataklarında dinleniyorum. Anlamsız, pembe ve sıcak renklerle boyanmışlar, ama yine de beni sakinleştiriyorlar.

Ama her zaman bir şey beni uzaklaştırıyor.

Rüyalarımın kenarları bulanık, geçici. Sıcak, güzel anları iki elimle kavramak istiyorum, ama uzandığımda, onları sadece döndürüyorum.

Dönüşürken değişiyorlar.

Korkunç. Karanlık. Rüyalarım bükülür, dönüp dururken kabus gibi parlamalar ve çılgınlıklarla gelir.

Dönüş durur.

Keskin bir parıltıyla, huzurlu nehir yatağım kırmızıya boyanır ve Henry, ağzı kırmızıya boyanmış, gözleri boş bakışlarla bir domuzun kesik kafasının üzerinde durur. Domuzun yırtık, açık boğazından kan suya sızar. Yavaşça damlayan kırmızı yağmur damlaları.

Ve

damlar.

Ve

damlıyor.

Beyaz yüzüm, kanla kaplı yüzeyin üzerinde dalgalanıyor.

Damlar.

Yansımam dalgalanır ve aniden şişmiş domuz cesetleri su altından bana dehşetle bakıyor, gözleri yardım için çılgık atıyor.

Damla.

Nehir tekrar dalgalanır ve domuzların gözlükleri olur. Gözlükleri ve kanlı dalgaların altında sallanan uzun, koyu renkli saçları vardır. Onlar

domuz değiller. Onlar... *Tanrım*. Onlar...

Eski kocamın boş, ölü bakışları bana doğru dönüyor.

Göz yaşları burnumdan süzülür. Şafak vakti, emici bir dehşet beni olduğum yerde tutar. Artık çok geç.

Henry ağzını açar ve içi boş bir mağara gibi görünür. Siyah ve sonsuz bir uçurum. Gözleri sert ve geniştir, ölümcül bir nefes alır, çığlık atmaya hazırlanır ve nehir yatağını da içine çeker. Dünya eğilir, *ben* eğilirim —ve her şey o ağza doğru kayar. O açık, sonsuz hiçliğe doğru.

Kendi yansımamın içinden düşüyorum.

Çamurlu nehir suyu damarlarıma doluyor. Boğazıma fışkırıyor ve burnumdan akıyor. Gözlerimden sızıyor, görmemizi engelliyor. Nefes alamıyorum. Batıyorum, boğuluyorum ve karanlığa sürüklenirken ölüyorum.

Henry beni yutarken ağlıyor. Ağlıyor, ağlıyor ve...

Boğazımı sıkıyorum, otururken çığlık atmamak için nefesimi tutuyorum.

Gözlerimi açtığımda her şey o kadar karanlık, o kadar imkansız bir şekilde karanlık ki, ilk düşüncem onun beni tamamen yuttuğu. Hiçbir yere çekildiğim.

Kabuslarda kayboluyorum.

Ama sonra gözlerimi kırpiyorum, sonra tekrar kırpiyorum, zaman ve mekanda yönümü kaybetmişim. Yavaşça, çığlıklar değişiyor, insani ve sıradan bir şeye dönüşüyor. Bir siren, sonra bir tane daha, geceye haykırıyor. İnsanlar sanki sorunlarının çözümü buymuş gibi kornalarına basıyorlar.

Bir sonraki nefesim titrek ve sakinleştirici. Keskin, korku dolu terin parlaklığı cildimde soğuyor. Nehir suyunun topraksı kokusu yok olmuş, tatlı hava beni sabit, özgürleştirici bir ritimle dolduruyor.

Ben iyiyim.

Siren tekrar çalmaya başlar ve ben yastığıma gömülürüm, sesi bastırmaya çalışırım, ama teneke kadar ince duvarlar sesi dışarıda tutmak için yapılmamıştır. Ya da soğuğu. Ya da nemi, mutfağında filizlenen küf bir gösterge ise.

Kapımın dışında bir gürültü, aceleci bir bot sesi duyulur. Daha fazla tartışma ve bağırış. Komşularımın her zamanki karmaşası, ama onlar için bile geç saatte. Elimi kumlu gözlerimin üzerinde gezdiririm.

Uykulu bir an için, neler olduğunu öğrenmek için neredeyse büyükanneme seslenmek üzereydim — o çok meraklıdır, muhtemelen pencerenin perdesini aralayıp, pazar günü kiliseden sonra yapılacak brunch'ta anlatacağı dedikodular için notlar almaya başlamıştır

—ama uykulu bir şekilde oturunca, karavanımızda olmadığımı fark ettim.

Gölgeler yatağıma doğru uzanıyor.

Nabzım tekrar hızlanmaya başlıyor ve yastığımdan bir kitap kayıyor, net bir *şaplak* sesiyle kapanıyor. Gözlerimi kırıştıtararak ona bakıyorum.

Kanlı bir domuzun parçalanmış kafası suçlayıcı bir şekilde bana bakıyor. Irkılıyorum.

Kalbim rahatsız edici bir şekilde çarparken, resimlere bakıyorum, deniz kabuklarını, ateşleri ve ormanlık alanları hatırlıyorum. Kelimeler. Onlar sadece sayfadaki kelimeler. Elbette, değişime ya da kabuslara ilham verebilirler, ama bana zarar veremezler. Şimdi değil. Doğrudan değil.

Ama derin, ilkel bir korku hala bana yapışmış, her zamanki mantığımı örümcek ağıyla kaplamış. Uyanmak için çok geç. Odanın gölgeleri çarpıyor ve her ses bir tehdit gibi geliyor.

Karanlıkta yalnız kaldığınızda hiçbir şey güvenli gelmiyor.

Kitabı elime almam uzun ve yavaş bir an sürer. İkinci el *Lord of the Flies* kitabı yıpranmış ve eskimiştir, kapağı rüyama korkunç bir saygı duruşu gibidir.

Midemdeki tedirginlik artarken, kitabı yüzüstü yatak üzerine atıyorum.

Eden, saçmalıyorsun.

Bu sadece bir oda ve sadece bir kitap.

Bir şey kapıma çarptı ve ben çılgık attım. O sadece bir kitap değildi.

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Bu gece olmaz.

Yan masamda el yordamıyla gözlüğümü bulup takıyorum. Korkunç, uzayan gölgeler keskinleşiyor, gerçek oluyor ve yavaş yavaş çarşafı tutan ellerim gevşiyor.

Burada ölümcül bir şey yok, değil mi? Bu, uykuya daldığım aynı yıpranmış, boş stüdyo. Burası güvenli. Her şey yolunda. Her şey tahmin edilebilir şekilde sıradan.

Yorganımı çeneme kadar çekiyorum.

Sıradan avukat faturalarım hala masanın üzerinde dağınık duruyor. Sıradan boşanma belgem ortada duruyor, böylece sıradan isim değişikliği başvurumu doldurabilirim. Sıradan çalışma programım buzdolabımın üzerinde asılı, kirayı ödemek için çalışmam gereken sıradan vardiyaların sadece yarısı var. Büyükanнемin sıradan fotoğrafı yatağımanın yanında duruyor, en sevdiği haç kolyesi çerçevesinden sarkıyor. Ve ona dedikodu sormak için seslenmenin bir anlamı yok, çünkü o iki yıl önce, çok sıradan bir şekilde öldü.

Beni almaya gelen doğaüstü bir şey yok.

Koridorda bir başka gürültü yankılanıyor, ardından merdiven boşluğunda bir tıkırtı... ve midem mide bulandırıcı bir şekilde ters dönüyor.

Sıradan *değil*. Bu sıradan *değildi*.

Yorganımı geri çekip yataktan kalkıyorum ve kapıma bakıyorum.

"Merhaba?" diye sesleniyorum ve sesimdeki titremeye hemen irkiliyorum.

Harika. Muhteşem. Bir dahaki sefere av olduğunu neden açıkça söylemiyorsun?

"Girin içeri, Bay Katil. Hayır, tamamen yalnızım ve sosyal hayatım da yok. Kimsenin soğuk, parçalanmış cesedimi aramayı akıl etmesi günler sürer."

Ama kimse benim çekingen soruma cevap vermez.

Ne yapacağımı bilemeden ayağımdan ayağıma ağırlığımı veriyorum. Kısa bir süre polisi aramam gerekip gerekmediğini düşünüyorum, ama bu fikir aklımdan geçer geçmez hemen reddediyorum. Eski karavanımdan çok fazla kez polisi aramıştım — komşularımın kavgalarını dinledikten sonra, beni iliklerime kadar ürperten sarhoş vahşeti — ama kimse gelmemişti. Artık o karavan parkında yaşamadığım için burada durum farklı olabilir... ama yine de mahallem hızlı adalet için yeterince zengin değil bence.

Sokaktan araba kornaları çalıyor ve ben de onlara irkiliyorum, sonunda uykulu beynim bir şeylerin *olduğunu* fark ediyor. Bu kadar gürültülü olmamalı. Gecenin bu saatinde olmamalı. Burada olmamalı.

Kapım yine çalıyor ve ben eğilip yatağımın altına sakladığım beyzbol sopasını alıyorum. Titreyen ellerim lastik sapı terletiyor, ama kapıya doğru sürünürken ona canım pahasına tutunuyorum.

Bir baskın mı? Birisi yapmaması gereken bir şey mi yapıyor? Ya da belki de benim bilmediğim bir etkinlik var. Gecenin bir vakti. Kasabanın kenarında.

Hayır, aptal olma Eden. Bu saçmalık.

Kesinlikle bir iblis.

Oh hayır, beyzbol için asla derinlik algım olmadı. Bu sopayı kullanmayı, bazuka yüklemeyi bildiğim kadar iyi biliyorum.

Nefesimi tutarak, gözetleme deliğinden bakıyorum, karşımda bir gözün bana baktığını göreceğime yarı yarıya eminim.

Öyle bir şey görmedim, ama gördüğüm şey de en az onun kadar endişe vericiydi.

Kaşlarımı çatarak kapıyı açtım. "Bay Flores? Her şey yolunda mı?"

Çok karanlık merdivenlerde dönüyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, kocaman valizi korkuluğa çarpıyor. "Bayan Hargreaves? Hala burada ne

burada ne yapıyorsunuz?"

"Oh, artık Bayan Anderson oldum. Size sorabilir miyim, ne yapıyorsunuz..."

"Gitmelisin. Hemen!" Terli, ağır ağır nefes alan komşum bana bakıyor, paniklemiş gibi görünüyor. "Yayını duymadın mı?"

Tedirginliğim intikamla geri döner. "Ne yayını?"

"Ne?!" Keskin, ani ses tonu beni irkiltti ve o, nereden başlayacağını bilmiyormuş gibi başını sallayarak durdu. Yutkundu. "Saldırıya uğradık. Nükleer saldırı. Şehirler, Eden. Birçok şehir. Ben..."

."

"Julian?" Bir kadın aşağıdan endişeli bir sesle bağırır ve Bay Flores merdiven boşluğuna acil bir şekilde bakar.

Midem boğazıma kadar yükselir, yumrulu ve safra doludur. Düşüncelerim yavaş ve yararsızdır. "Affedersiniz, ne demek istiyorsunuz...?" Ona bakarım. Kafam karışık, elimi dağınık, uykudan karışmış saçlarıma götürürüm — ta ki hala sopayı tuttuğumu hatırlayana kadar. Sopayı indiririm. "*Hangi şehirler? Kim tarafından? Neden...?*"

"Julian, *gitmeliyiz!* Yollara barikat kuruyorlar."

Gölgeli merdiven boşluğuna bakıyorum, nefesim panik içinde kesik kesik olmaya başlıyor. Nadine. Bayan Flores. Kurabiye karşılığında ön kapımın önüne empanada bırakır. Genelde çok yumuşak konuşur, ama bu...

Sopayı uyuşmuş ellerimden düşürüyorum.

Bay Flores koyu renkli, kıvrıcık saçlı başını sallar ve geriye doğru çekilir. "Harlow olmasın."

Henüz değil. Üzgünüm, yapamam..." "Julian!"

O, sert ve sarsılmış bir şekilde iç çeker. Bakışlarım onunla merdiven boşluğu arasında çılgınca gidip gelir. Dışarıdaki sesler giderek artar, ıssız bir korku ve öfkeli çaresizlik denizinde çarpışır.

"Gitmelisin. Halkının, ailenin yanında ol. Bir radyo bul."

Şehirleri dinle, ben..."

"Ama ben... Ben... Benim kimsem yok," diye kekeliyorum, şaşkın bir şekilde. "Julian, *hemen!*"

Bay Flores yutkundu, sonra bana yalvarır gibi baktı. "Üzgünüm. Üzgünüm." Bavulunu sürükleyerek merdivenlerden aşağı indi. Her basamakta bavul yere çarpıyordu.

Üzgün mü?

Korku içimi kaplar ve merdivenlere doğru koşarım, eğilip ona yalvarırım. "Hayır, dur. Lütfen. Lütfen dur. Beni bırakma. Lütfen, dur."

Ama o durmuyor. Her çarpma sesi alarmımı tetikliyor. Düşüncelerim başımı döndürüyor, panik içinde dönüyor.

Saldırı. Nükleer.

Korkuluklara tutunuyorum ve dehşetim serbest kalıyor. "Ne yapmam gerekiyor?" Bağırışım boş koridorlarda yankılanıyor.

Sonunda merdiven boşluğunda durur, yarısı gölgelere kaybolmuş, yüzü buruşur.

Sonunda bana baktığında, karanlık, suçlu gözlerinde beni iliklerime kadar ürperten ıslak bir parıltı var.

"Sana yardım edemem, üzgünüm."

Karanlıkta kaybolur. Ve beni yalnız bırakır.

Daireme geri sendeleyerek giriyorum, yarasa üzerinde tökezliyorum. İçeri girerken onu yakalıyorum ve ışık olmayan koridora kapıyı çarpıyorum.

Saldırı. Nükleer.

O olamaz... Bu olamaz...

Penceremin dışında başka bir araba çığlık atıyor ve hava çok *karanlık*. Dairemin ışığını açıyorum ama ampul çalışmıyor. Daha acil bir şekilde tekrar yukarı aşağı çeviriyorum ama en ufak bir titreme bile yok ve titrek elimle ampule vuruyorum.

Hayır.

Pencereye koşarak perdeleri açtım.

Gördüğüm kadarıyla, caddenin yukarısında ve aşağısında, arka lambalar cehennem gibi turuncu ve kırmızı renkte parlıyor, farlar ise tıbbi beyaz renkte parıldıyor. Arabalar birbirine çarpıyor, tampon tampona, her iki şeridi de dolduruyor, buz gibi bir hızla ilerliyor.

İstemedi de olsa bakışlarım uzun, uzayıp giden araba kuyruğunu takip ediyor. Devam ediyor, devam ediyor, devam ediyor.

Şehirden kaçıyorlar.

Araba kornalarının sesleri beni boğarken, nefes almaya çalışarak eğildim. İnsanlar bağılıyor. Kapılar çarpıyor.

Saldırı. Nükleer.

Korku beni boğuyor. Burnuma doluyor ve kabuslar ve nehir suyu gibi boğazımı tıkıyor. Radyo al, dedi, ama benim radyom *yok*. Bu gerçek olamaz. Bu başka bir şey, başka bir şey... *sıradan* bir şey.

Yatağımın başına koşarak telefonumu kapıyorum. Arayacak kimsem yok — telefonumda tam olarak üç kişi var ve avukatımın, kütüphanedeki yöneticimin veya eski üniversite çalışma grubumun organizatörünün şu anda bana cevap vereceğini sanmıyorum — ama eğer *arama yapip* biraz bilgi edinebilirim, o zaman belki...

Telefonumda tek bir okunmamış mesaj var.

Terli, titrek parmağımla iki denemede açabiliyorum.

■

Bu, Federal Acil Durum Yönetim Ajansı'ndan bir mesaj: Ülkenin birçok yerinde nükleer patlamalar meydana geldi. Kendinizi ve ailenizi korumak için içeri girin, içeride kalın ve daha fazla bilgi için bizi izlemeye devam edin. Mümkünse binanın en alt katına ve en iç kısmına geçin. Yetkililerin talimatlarını izleyin, bu hayatınızı kurtarabilir. Sıkıyönetim ilan edildi.

Donup kalıyorum.

Mesajı tekrar okudum. Mesaj değişmedi, ama yine de iki kez daha denedim. Sessizce inkar etmenin ekrandaki kelimeleri değiştireceğini umarak başımı hafifçe salladım.

Hayır. Hayır, bu kötü bir şaka. AI saçmalığı, ya da bir tür dolandırıcılık ya da trol ya da... ya da

bir şey.

Midem titriyor, kaynıyor. Bu doğru değil.

Sosyal medyayı açıp "*nükleer saldırı ABD*" diye aratıyorum, ama feed'im yüklenmiyor ve sinyalim olmadığını anlamam sadece bir saniye sürüyor.

Hiç Wi-Fi yok. Elektrik yok. Cep telefonu hizmeti yok. Haber yok.

Görüşüm bulanıklaşıyor. Ne... yapacağım? Şehirden ayrılısam bile, *gidecek* hiçbir yerim yok. Yazlık evi olan uzun zamandır görmediğim teyzelerim ya da beni kabul edecek sadık arkadaşlarım yok.

Boş, ıssız stüdyom benimle alay ediyor. Boşanma belgelerim. Bayan Flores'in empanadaları.

Yastığıma hala yapışmış, kurumuş, yalnız gözyaşları.

Ben... Benim *kimsem* yok.

Hepsi beni terk etti.

Tanrım, nasıl yapacağım...? Ne yapmam gerekiyor...?

Penceremin dışında keskin ve hızlı bir silah sesi duyulur ve ben hiperventilasyona girmeye çalışmadan geriye atlarım.

Panik boğazımı sıkarken, bir sırt çantası kapıp içine giysilerimi tıkıştırmaya başlıyorum. Sadece gerekli olanları. Sıcak tutan giysiler. Hareket etmemi engellemeyen giysiler.

Korku düşüncelerimi bulanıklaştırıyor ama düşünmem gerekiyor. *Nükleer* ve *saldırı* şu anda benim için çok büyük konular, bu yüzden daha küçük bir şey deniyorum. Acil sorun. Acil çözümler.

Neye ihtiyacım var? En son nerede gördüm? Çantama sığar mı?

Çamaşırların yanına erzakları da sırt çantasına koyuyorum. Konserve kutuları. Poşetler. Barlar. Uzun süre dayanabilen yiyecekler. *Çok* ağır olmayan şeyler. Çakmak. Su şişesi. İlk yardım çantası. El feneri. Boş dairem, silah ve tuvalet kağıdı eksikliğiyle bana alay ediyor.

Kıyamet için yeterli tuvalet kağıdım yok. Yine de birkaç rulo sıkıştırıyorum.

Her acil çözüm, bir nefes daha. Ham, zonklayan paniğime karşı bir başka merhem. Ama bir soru, sakinleşmeye yönelik tüm çabalarımı boşa çıkarıyor.

Nereye gideceğim? Nereye gideceğim? Nereye gideceğim?

Dışarıda bir başka silah sesi patlar ve ben sıçrayarak gözlüklerim kayar. Bir hıçkırık kaçır ağzımdan, ama pijamalarımı çıkarıp giyinirim. Yıpranmış botlarımın tabanlarının ne kadar aşınmış olduğunu bilerek görmezden gelirim ve onları giyerim. Sahip olduğum en rahat ayakkabılar bunlar ve başka seçeneğim yok.

Nereye gideceğim?

Ayağa fırlıyorum. Şu anda nereye gittiğim önemli değil, yeter ki burası olmasın.

Sadece bir sonraki güvenli yeri bulmam gerekiyor.

Cam kırılır, çok yakındır ve dururum, ağır sırt çantamı omuzlarıma yüklerken tereddüt ederim.

Aşağıdaki dükkân mıydı?

Panikle birlikte korku da içime yerleşiyor. Daha önce yağmalamalar gördüm ve bu sıcak, sinir bozucu huzursuzluk bana çok tanıdık geliyor. Kontrol den çıkmadan önce buradan çıkmam lazım.

Küçük, daracık stüdyomu, paketlerken unuttuğum bir şey var mı diye tarıyorum ve bunun onu son görüşüm olabileceği aklıma geliyor. Fazla bir şey yok

ama Henry'nin anlattığı kadar kötü değildi. Yeterince güvenliydi. Rahattı. Kütüphaneden çok uzak değildi. Yaşanacak yerler arasında, kesinlikle daha kötülerinde de yaşamıştım.

O izin verseydi, burası bir yuva olabilirdi.

Göğsüm ağrıyor.

Duygusal olarak eşya toplamadım. Duygusal *değer verdiğim* çok fazla eşyam yok, ama yine de bakışlarım büyükannemin fotoğrafında duruyor.

Lise mezuniyetimde, askeri tarzda sıkı bir topuz ve en güzel pazar kıyafeti ile yanımda duruyor, bakışları hafifçe merkezden sapmış. Koyu kırmızı taşlı haç kolyesi boynunda düzgünce duruyor.

Aynı kolye fotoğraf çerçevesinden sarkıyor.

Dışarıda başka bir silah ateşleniyor ve geciktiğim için kendime kızıyorum. Çerçeve pratik olamayacak kadar büyük, ama...

İçgüdüsel olarak kolyeyi alıyorum ve zincir halkaları parmaklarımın arasından kayarken kolyeyi başımdan geçirip gömleğimin altına saklıyorum.

Neden yaptığımı tam olarak bilmiyorum. Taş kırık. Ucuz. Büyükannemin inandığı gibi, İsa'nın gücüyle veya koruyucu kuvvetle dolu olduğu pek söylenemez.

Ama şu anda, yalnız kalmak birdenbire korkutucu gelmeye başladığında... Onu yanımda istiyorum.

Sahip olduğum tek ailemi hatırlatan, göğsüme sıkıca bastırdığım bir şey.

Soğuk, korkudan uyuşmuş bir halde beyzbol sopasını alıyorum.

Ve arkamda silah sesleri ve katliamlar devam ederken, geçmişimi geride bırakıyorum.

Beton merdivenlerden aşağı uçar gibi inerim ve kaldırıma fırlarım.

Ve anarşiye.

İnsanlar arabalardan dökülüp yola çıkıyor. Ebeveynler çocuklarını kucaklarına alıp, küçük çantalarını da yanlarına alarak silah seslerinden uzaklaşmak için koşuyorlar. Genç sarışın bir kadın araba kapısının yanında çömelmiş, çantasının içindekileri telaşla sırt çantasına yeniden koyuyor. Zayıf bir adam, treylerinde şişelenmiş su ve ağır gaz

kanisterlerin arasında duruyor ve silahını yaklaşan küçük bir grup adama doğrultuyor. Arkasında bir kamyonun arkasında Amerikan bayrağı dalgalanıyor.

Oto yedek parça mağazası soyulmuş ve Arnie'nin yeni boyadığı pencere binlerce parça halinde kaldırımında yatıyor. Oradan uzaklaşıyorum, bu manzara boğazımı düğümliyor.

Bunun önemi olmamalı. Şimdi değil.

Ama o pencereden çok gurur duyuyordu.

"Çekil lan! Önümü kapatıyorsun, sola git!" diye bağılıyor biri ve ben onları gözden kaybetmemek için dönünce, arkamda bir küfür seli patlıyor. Bir silah sesi.

Sesler çok yüksek ve her taraftan geliyor. Kornalar, silah sesleri ve bağırılar.

Arnie'nin dükkanından, bir kolunda araba aküsü, diğer kolunda yağ olan, bulanık, hantal bir figür çıkıyor. Üstümüzde sokak lambaları olmadığı için, bana döndüğünde yüz hatlarını seçemiyorum.

Sadece gözleri karanlıkta parlıyor.

Güvenli değil, güvenli değil, güvenli değil.

Koşarak bir yan sokağa giriyorum. Sırt çantam omuzlarımı zorluyor ve koşarken belime çarpıyor, ama umurumda değil. Sokakları ve caddeleri dönüp, gördüğüm her bağırıştan, silah namlusundan ve paniklemiş yüzden uzaklaşıyorum.

Şuraya gitmem lazım... şuraya...

Kasaba meydanındaki başka bir sokağa sendeleyerek çıkıyorum ve tamamen farklı bir nedenden dolayı nefes nefese kalarak eğiliyorum.

Olamaz. Hiç iyi değil. Kıyameti atlatacak kadar kardiyo egzersizi yapmadım.

Gözlüklerim yüzümden düşüyor ve ben somurtarak onları tekrar takıyorum, nefes nefese kalarak dikleşiyorum.

Bir beden büyük olan ucuz yedek gözlükler de ideal değil. Not edildi. Harika.

Belki bir kitap yazarım: *Nükleer Savaşın Nasıl Kurtulurum: Bir Kütüphanecinin Yararsız Bir Patates Çuvalı Olmamak İçin Rehberi*. Bu noktada, başarısızlıklarımın ders alıyorum. Eğer hayatta kalırsam, gerçekten iyi bir içeriğim olabilir.

Gölgelerin arasında saklanarak, bir elimi tuğlaya dayayıp kasaba meydanını seyrediyorum.

Burası daha sessiz ve... farklı görünüyor.

İnsanlar hareket ediyor, hızlı hareket ediyor, ama bu sefer hepsi tek bir yöne gidiyor ve bu yön kasabanın dışına değil. Bir fener gibi parlayan bir el feneri tutan bir şerif yardımcısı, insanları çağırarak ve kuzeyi işaret ederek sıra halinde yürüyor.

Kaşlarımı çatarak kuzeyde ne olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Kütüphane, tabii ki. Banka. İki blokluk bir alanı kaplayan bir süpermarket var ve onun arkasında lise bulunuyor. Hastane kuzeybatıda... O olabilir mi?

Bir aile, yardımcının koruyucu halesinden geçiyor. Yaşlı bir çift. Yardımcı, tekerlekli sandalyedeki bir adama birkaç basamak inmesine yardım etmek için el fenerini kısa bir süre yere bırakıyor, sonra tekrar alıyor.

Bunu izlerken tereddüt ediyorum, endişe hala gözeneklerimden dışarı çıkıyor.

Hayır, histerik davranmayı bırak Eden.

Bu mantıklı. Kolluk kuvvetleri bunun için var. İlçe şerifleri ve polis memurları, bu tür şeyler için el kitapları alırlar, değil mi? Eğitim? Muhtemelen kuralları, kaynakları ve bilgileri vardır. Bilgi olmadan iyi kararlar veremem, değil mi?

Kimin ve nedenin önemli olup olmadığını sorgulayan içimdeki sesi görmezden geliyorum. Daha fazla bilgi edinmenin bana gerçekten bir faydası olup olmayacağını. *Nükleer savaşa* karşı gerçekten yeterli *bir* yanıt olup olmadığını veya yerel kolluk kuvvetlerinin bu tür bir saldırıdan bizi korumak için ne yapabileceğini.

Bizi kim öldürmeye çalışıyor, benim için önemli değil.

Tek umursadığım şey, beni hayatta tutma olasılığı en yüksek olanın kim olduğu.

Yani, mantıklı. Sürüye uymalıyım. Sürülerde yanlış *bir şey* yok. Hayvanlar böyle güvende kalıyorlar, değil mi? Birçok göz ve kulak, çoğunluğu güvende tutuyor.

Sadece... bu *benim* sürüm değil.

Bir adam bir kadını durdurur. Şerif yardımcısının ışığına yakalanan adam, eğilip kadının ayakkabı bağcıklarını bağlar ve kadın, beni göğsümden vuran öfkeli, duygusal bir kahkaha atarak gözlerini devirir. Adam ayağa kalktığı anda, kadın onun yanına yapışır ve ikisi geceye doğru aceleyle uzaklaşır.

Gölgeler etrafımı sararken yutkunuyorum.

Yalnızlık boğazımı doldururken alt dudakım titremeye başlar. Aşağıya bakıp ayakkabı bağcıklarımı kontrol ederim ve nemli bir bulanıklığın içinden bir tarafının çözülmüş olduğunu görürüm. Çözülmüşler ve ben tökezleyip düşeceğim ve kimse bana yardım etmeyecek. Tehlike varsa kimse beni kollamayacak

Kimse yaşıyıp yaşamadığımı ya da başka bir adamın savaşında yem olup olmadığını umursamıyor.

Daha fazlasını istemek çok mu fazla? *Kibar* birini istemek...

Büyükannemin kolyesi tenime sürtünüyor ve ben onu gömleğimin altından tutuyorum. Soğuk ve sakinleştirici, korkumu mantıkla bastırıyor.

Sadece adrenalin. Sen iyisin. Her şey yoluna girecek. Sadece... sadece bir sonraki sorunu çöz.

Diz çöküp titreyen ellerimle ayakkabı bağcıklarını bağlarım. Mükemmel bir fiyonk olur.

Tamam. Kendi sürüm yok, ne olmuş yani? Gözlerim var. Biraz etkisiz, doğru, ama iş görüyorlar. Ben... Ben kendime dikkat ederim. Başkasını düşünmemek daha kolay bile olabilir.

Bunu yapabilirim. Mantıklı olabilirim.

Yetkililer bu yoldan gitmemizi söylüyorsa, onların tavsiyesine uymalıyım.

Omuzlarımı dikleştirip, yardımcının yanına doğru büyük adımlarla yürüdüm ve kasvetli sokaklarda ilerleyen diğer insanların arasına karıştım. Yanından geçerken bana gülümsedi ve beni rahatlatması gerekmeyen küçük bir baş sallama yaptı.

"Lise futbol sahasına, hanımefendi. Orada bir tahliye noktası kuruyoruz," diyor bana, sesi el fenerinin ışığı kadar yatıştırıcı, sakin ve rahat. El fenerini rahatça çeviriyor.

Göğsüm sıkışır, zehirli, acı tatlı bir umutla dolar. Belki de her şey yoluna girecektir.

O parlak, yüz hatları belirsiz ve melek gibi, ben de gülümsüyorum. Garip bir şekilde, sopamı arkama saklıyorum.

Bunun için başım belaya girebilir mi? "Teşekkürler, memur bey."

Onlar bu işi halleder.

Beklenmedik bir şey oldu ve insanlar doğal olarak korkudan tepki gösteriyorlar, ama onlar bu işi *halledebilirler*. Eğitimli, hazır ve yetenekliler ve geçmişimin eylemlerimi belirlemesine izin vermeyi bırakmalıyım, çünkü bu beni öldürecek.

Onlara güvenebilirim.

Beni güvende tutacaklarına güvenebilirim.

Hâlâ uzaktan gelen tekerleklerin gıcirtısını ve silah seslerini duyabiliyorum, ama şimdi çok uzak geliyor ve liseye doğru yürümek tuhaf bir şekilde

tanıdık geliyor. Çoğu gün işe giderken aynı yolu kullanıyorum. Bu basamakları geçip postaneye girip mektuplarımı gönderiyorum. Ama bataklık gibi nemli bir gecede durum farklı, ayak sesleri gürültülü ve yoğun geliyor, endişeli ter kokusu sokakların havasını ekşitiriyor.

Sanki avcılardan kaçmak için ormanda fısıldayarak yürümek gibi.

Sadece ağaçlar binalar ve dolaşan avcılar garip ve bilinmez. Yarım dünya ötedeki tetiklere ellerini koymuş yüz­süz yaratıklar.

Şerif yardımcısının ışığı sonunda binalar ve bedenler tarafından engellenerek gözden kaybolur ve ben başka bir ışığın görünmesini, bizi yolcu edecek başka bir görevlinin gelmesini beklerim... ama kimse gelmez.

Sorun değil, diye düşünüyorum. Sorun olmaktan da öte. Biz sadece orta büyüklükte bir kasabayız. İlçemiz küçük, ama şerif departmanımızın ilgilenmesi gereken başka yerler de var. Kaynakları paylaşacağı başka kasabalar. Dışarıda çok fazla memur olmaması mantıklı. Muhtemelen tahliye noktasında, bizim gelişimiz için hazırlık yapan daha fazla memur vardır. Hepsi bu.

Yıldızların ve ay ışığının parlamasını umarak yukarıya bakıyorum, ama kalın, dumanlı bulutlar ilerliyor ve ışığı acımasızca boğuyor.

Sırt çantam omuzlarımı kesiyor, sırtım ağrımaya başlıyor ve bu kadar çok eşya aldığım için pişman oluyorum. Alarmist ve muhtemelen gereksizdi, eminim. Bay Flores beni sadece korkuttu. Nükleer saldırı korkunç bir şey, ama dünyanın en büyük ordularından birine sahibiz — biri bir veya iki şehrimizi bombalarsa, hükümetimizin tepkisi muazzam olacaktır.

Önümüzdeki birkaç yıl içinde işlerin daha zor olacağına eminim, ama bunun için sistemler var. Muhtemelen eve döneceğim ve bir süre Harlow'da bekleyip gelişmeleri izleyeceğim.

Bankayı geçiyoruz, sonra da büyüleyici çift kapılı kütüphanemi, ve omuzlar benim omuzlarıma çarpmaya başlıyor. Kalabalık, sanki gerçekten bir sürüymüşüz gibi, baskıcı karanlığa karşı bir araya toplanıyor ve birlikte güvenli bir yere doğru ilerliyor.

İleride, sesler tekrar daha yüksek, daha kaotik hale geliyor ve bu beni gerginleştiriyor. Etrafımdaki insanlar mırıldanmaya başlıyor, sığır gibi endişeyle arkadaşlarına ve aile üyelerine inliyorlar.

Sessiz kalıyorum... ama dikkatlice, sopamı tekrar kaldırıyorum ve gözlerimi etrafımızdaki loş sokakları taramaya devam ediyorum.

Bir köşeyi dönüyoruz ve süpermarket önümüzde beliriyor, önünde kalabalık bir insan topluluğu var. İtiliyorlar, bağırıyorlar ve elektrik enerjisiyle uğultu yapıyorlar.

Arabalar otoparkta, caddede, bakımlı bahçelerin üzerinde, özen gösterilmeden terk edilmiş bir şekilde gelişigüzel park edilmiş. Işıklar da var, ama bu sefer el fenerlerinin parlak halesi değil. Renkler, bir uyarı ve bir vaat gibi kalabalığın üzerinde dönüyor, sırayla uğursuz ve umut verici.

Kırmızı, mavi,
kırmızı, mavi. Polis.

Çevremdeki birkaç yaşlı kadın rahatladıklarını mırıldanıyor olsa da, benim ihtiyatım değişmiyor ve adımlarımı yavaşlatıyorum. Süpermarketin etrafında dolaşan, kapılarına baskı yapan insanlarda beni sırt çantamı düzeltip durmaya iten bir şey var.

O kalabalık... katılmak isteyeceğim bir kalabalık gibi görünmüyor.

Yeni bir ses — sanırım bir megafon — alçak gürültünün üzerinde cızırtılı bir şekilde duyuluyor.

"Harlow'dan ayrılmak güvenli değildir. Tekrar ediyorum, Harlow'dan ayrılmak güvenli *değildir*. Araçlarınıza dönün. Lütfen sakın olun. Yerel güvenlik güçleri şu anda trafiği yönlendirmek için çalışıyor. Kamu güvenliği için yol engelleri kuruluyor. En kısa zamanda araçlarınızla evlerinize dönün, ardından futbol sahasındaki tahliye noktasına giderek daha fazla talimat alın. Yağma yapılmasına müsamaha gösterilmeyecektir. Bu talimatlara uymayanlar cezai kovuşturmayla maruz kalabilir." Kısa bir sessizlik olur, ardından "Harlow'dan ayrılmak güvenli değildir. Tekrar ediyorum, Harlow'dan ayrılmak güvenli *değildir*. Araçlarınıza dönün. Lütfen sakın olun. Yerel güvenlik güçleri şu anda..."

Yüksek sesli anons devam ederken, içimde iki farklı içgüdü savaşı ve boğazım düğümlenir.

Hukukun üstünlüğüne uymak gerektiğini anlıyorum. Genel olarak kuralları *severim*. Kaostan düzen yaratırlar. Her şey öngörülemez hale geldiğinde istikrar ve *öngörülebilirlik* sağlarlar. İnsanların kaçarak yolları tıkamalarının ve potansiyel olarak ölümcül durumlara kendilerini atmalarının tehlikeli olduğunu bile anlıyorum. Ve yardımcısı nazikti. Yardımcı oluyordu ve sakindi.

Durumu kontrol *altındaydı*.

Belki de sorun yoktur. Yine aşırı tepki veriyorum.

Yani, hayır, *cezai suçlamalar* ve *yol engelleri* hakkında konuşmak, gergin sinirlerimi tam olarak yatıştırmıyor. Ve evet, kapana kısılmış hissetmek, kafesimden kaçmak istememe neden oluyor, ama bu hayvanlar için *doğal bir şey*. Ben de öyle olmak istiyorum. Güvende. Bir grup içinde. Hiçbir bilgi, beceri veya gidecek yerim olmadan tek başıma gitmeye çalışmaktan çok daha iyi.

Gerçekten, buna canlı hayvan demeliler.

Gerçekten, polisler tıpkı... çobanlar gibi... sürüyü güdüyorlar.

Çiftçiler, sürüyü yönlendiriyorlar.

Midem bulanırken, kalabalığın önümden geçmesine izin verdim.

Peki neden ayak bileklerimizi ısırarak kurtların görüntüsünü kafamdan atamıyorum? Görünüşe göre, tek ben değilim.

"Siktir git, suçlamaların da siktir git!" diye bağıyor bir adam. "Sen de nereden çıktın lan?"

Arkadan bir adam beni sertçe itiyor ve gözlüklerim yine düşüyor.

"Burası Amerika!"

Çılgınca eğilip, ağır bir bot gözlüğümü ezmeden hemen önce onu yakalıyorum.

Megafonun sesi yükselir, ışıklar göz kamaştırıcı hale gelir. *Kırmızı, mavi, kırmızı, mavi.* "Araçlarınıza dönün. Sakin olun. Yağma hoş görülmecektir..."

Bir süpermarketin camı kırılır, ardından zafer dolu, kaotik bir uğultu duyulur ve biri beni çömeldiğim yerden iterek ellerimin ve dizlerimin üzerine düşürür ve ileriye doğru koşmaya başlar.

Düşündüm de, hayvanlar genellikle kesilir. Ya da bu hızla giderse, ezilir.

İtiliyorum, itiliyorum ve kendimi ayağa kaldırıp kalabalığın içinden kurtulmak için tüm gücümü kullanıyorum. Duvara yapışıyorum, inleyerek gömleğimi kaldırıyorum. Yumuşak karnımda ağırlı morluklar oluşmaya başlamış bile ve sol uyluğum, birinin diz attığı yerden uyuşmuş durumda. Parmaklarımı büküyorum — yarı ezilmişler ama hala işlevsel.

"*Araçlarınıza dönün,*" diye bağıyor dışarıdaki memur megafona. Artık metni okumadığı için ne kadar *genç* olduğunu fark ediyorum. "Hayır, yağmalama yok!"

Başka bir pencere kırılır, bu sefer daha yakın—başka bir dükkân—ve bir an bile durduğum için kendime kızarım.

Koş. Hareket et.

Kalabalığın içinden geçmeye çalışırken uyluklarım yanıyor. Tahliye noktası süpermarketin ötesinde olabilir, ama süpermarket yanmaya başlayan bir barut fıçısı ve patladığında orada olmak *istemiyorum*.

İri bir adam bana tokat atıyor ve ben yüzümü tutarak başka bir duvara doğru sendeleyerek geriye düşüyorum. Şaşkınlık ve acıdan gözlerimden ani, acı dolu gözyaşları akıyor.

Yanak kemiğimde şiddetli bir ağrı hissettim. O, durmadan başka bir kadını itip geçti.

"Sessizlik! Herkes *sakin* olsun!" megafondan bir ses bağıyor. "Hayır, *durun...*"

Otoparktan silah sesleri duyulur. Kısa, şiddetli bir patlama, bir dizi bağıriş ve çığlık dalgası yaratır. "*Düzeni* sağlayın demiştim!"

Titreyerek, hassas yanağımı parmaklarımla okşuyorum, kafam karışık, korku dolu gözyaşları akıyor.

Ben hiçbir şey

yapmadım.

Neden bana vurdu?

Ben hiçbir şey

yapmadım.

Megafonda bir anlık sessizlik olur, ardından boğuk bir gürültü duyulur. Bir çığlık.

Sonra megafona yeni bir ses homurdanır. "Siktir git ve geber, domuzcuk."

Bang.

Tek bir patlama kulakları sağır ediyor. İğrenç.

Elim yanağımı okşamayı bırakır ve göğsümde ağır bir düşüşün sarsıntısını hissederim.

Onlar...

Yoksa onlar...

Cevap olarak çığlık atan, öfkeli bir kükreme duyulur ve tek hayal edebildiğim, kitap kapağımdaki korkunç domuz kafasının yatağıma kan akıtmasıdır. Genç çocuklar pagan ateşinin etrafında dans ediyorlar.

Onu öldürdüler. Piggy'yi öldürdüler.

Etrafımdaki çığlıklar belirsiz ve sinirli hale gelir. Bulutlar, binalara ve dolambaçlı sokaklara gümüş rengi, başka bir dünyaya ait bir parıltı verecek kadar açılır. Yanımdan koşarak geçen, çığlık atan insanların korkmuş yüzlerine.

Onu öldürdüler.

Öldürüyorlar.

Süpermarketten uzaklaşıyorum, süpermarkete akın eden ve polis arabasını bir dalga gibi yutan kalabalıktan uzaklaşıyorum. Çılgınlıktan ve cinayetlerden uzaklaşmak için şehre geri dönüyorum, virajları kayarak, çaresiz bir hızla dönerek.

Binalar, dev ağaçlar gibi yanımdan hızla geçiyor. Sıcak hava yanaklarımı kamçılıyor. *Burası* bir orman. Öyle diyorlar, değil mi? Kentsel orman?

Yanılmışım. Yırtıcılar dünyanın öbür ucunda değiller. Onlar arkadaşlarımız ve komşularımız, ve hiç de sürü halinde değiller.

Onlar bir sürüydü.

Bir merdiven basamağına atlıyorum, zayıf bacaklarım titreyince ağlayarak, en üst basamağa ulaştığımda düşecekmiş gibi görünüyorlar. Sakallı bir adam bir çanta tutarak yanımdan koşarak geçiyor ve biri onu arkadan yakalıyor. Beton basamaklardan, kemik kırıcı bir şiddetle yuvarlanıyorlar.

Tanrım, Tanrım.

Kendimi zorlayarak hareket ederken, içimden hasta bir inilti kaçıyor.

Bu bir av. Bir katliam. Ama bunda *kibarlık falan* yok. Ritüel ya da... ya da *anlam* gibi bir şey bile yok. Sadece korku ve kendini koruma var. Sadece avcı ve av, kaynaklar ve ihtiyaç. Hayatta kalmanın özü. Bir numaralı kural.

Öldür ya da öl.

Boynu hoş geldiniz paspası üzerinde garip bir açıyla duran başka bir cansız bedenin yanından koşarken hıçkırarak ağlıyorum. Mağazanın karanlık derinliklerinden karıştırma, diş gıcırdatma sesleri geliyor.

Piggy'yi öldürdüler.

Hayır, ben Piggy'im, gözlüklerim ve beceriksiz, yumuşak vücudumla. Sıra bende. Tabii ki sıra bende.

Çocuğunu sürükleyen bir babadan kaçmak için yana doğru itiyorum. Gözlüklerim yine düşmek üzere, onları yüzümden çıkarıp koşarken elimde tutuyorum. Yanımdaki pencereden biri ateş ediyor, ben de geriye doğru sendeleyip yönümü değiştiriyorum.

Her şey bulanık. Yine karanlık, belirsiz ve kabus gibi, ama gözlüğümü kaybedemem.

Aniden, caddeyi tanıdım. Yerel yapım *Notre Dame'ın Kamburu'nun* bulanık posterini.

Büyüleyici, tanıdık çift kapılar.

Kütüphaneyi gördüğümde, şiddetli ve acil bir rahatlama ile gözyaşlarım akmaya başladı.

Kör, bulanık, tanıdık filigranı görmek neredeyse dizlerimin üzerine çökmeme yetiyor. Bu benim kütüphanem. Evim. Güvenliğim ve sığınağım.

Sokağın yukarısında ve aşağısında mide bulandırıcı bir kaos hüküm sürmesine rağmen, burası hala sessiz, sakın ve dokunulmamış. Ben de, beni durmadan sarsan hıçkırıklarla boğuşarak, topallayarak oraya doğru ilerliyorum.

İki adam yolun karşısındaki marketin kapısına omuzlarıyla vuruyorlar, ama bana aldırış etmiyorlar, ben de anahtarlarımı arıyorum.

"Hey! Hey, o benim dükkanım!" Bay Johanson, gömleği yırtık ve gözleri ateş gibi, binanın arkasından ortaya çıktı. Elinde bir av tüfeği var.

Adamlardan biri ellerini kaldırıp kapıdan uzaklaşıyor, ama diğeri durmuyor. Hızla zincirdeki anahtarı bulmaya çalışıyorum, ama hava karanlık ve hepsi birbirine çok benziyor. Şiddetle titreyen parmaklarımın arasından kayıyorlar ve ben içimden küfredip, ağlamayı bastırıyorum.

Bir boğuşma, arkamda yüksek bir silah sesi duyulur ve ben gözlerimi sıkıca kapatıp alnımı çift kapıya dayayarak ağlamamak için ağzımı sıkıca kapatırım.

Fark etmez.

Solumda bir kadın çığlık atıyor. Çığlık atıyor, çığlık atıyor, çığlık atıyor.

Gözlerimi zorla açıyorum ve o, arkamda ne varsa ona bakarken ona bakıyorum. Ona çığlık atıyor. Sanki içinden yeniden düzenleniyormuş gibi çığlık atıyor.

Zayıf ve genç. O da gözlük takıyor.

"Buraya gel," diye fısıldayarak sesleniyorum, sesim titriyor. Ne dediğimi fark etmeden sözler ağzımdan çıkıyor. Sesimi fısıltıdan daha yüksek çıkarmak çok zor. "Buraya, yanıma gel. Burası güvenli. Ben... Ben girebilirim, sadece..."

Anahtarlar parmaklarımın arasından kayıyor ve düşmeden bir saniye önce yakalıyorum.

Yukarı bakıyorum, ama süpermarkete doğru kaybolurken sadece sırtını görebiliyorum.

Lanet olsun. Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.

Yine hıçkırarak ağlıyorum.

Ve aniden, ağır bir omuz önümdeki kapıya yaslanır.

Geri çekilirim, boğazımdan boğuk bir çığlık çıkar, sonra... Gözlerimi kısıyorum. Aceleyle gözlüğümü takarım, kalbim göğsümde garip, sarsıcı bir şekilde atıyor.

Artık etrafında kutsal bir hale yok. Hafifçe garip hatlarını ve eğlenceli gözlerini güzelleştiren parlak bir ışık yok.

Ama onu tanıyorum.

"Şerif yardımcısı?"

diye fısıldarım.

O, sanki hiçbir şey olmamış gibi omuz silkiyor. Sanki kahve içmeye çıkmışız ve o nazıkçe kendini küçümsüyormuş gibi.

"Çarşambadan pazara ve her kıyamet gününde." Kapılara doğru başını sallar, parmakları arasında beyaz ve kabarık bir şeyi ovuşturur. "İçeri girebileceğini mi söyledin?"

Sokağın yukarısında, bir grup insan bağılıyor ve pencereleri tek tek vuruyor.

"Mümkünse, hemen gitmek iyi bir fikir," diye ekliyor.

Nabzım bileklerimde, boğazımda, sinir, rahatlama, aciliyet ve tam olarak tanımlayamadığım pek çok başka duygu ile atıyor.

O *normal* görünüyor. Korkudan çıldırmış ve akılsız değil. *Avlanmıyor*.

Bana bakıyor, içimden bakmıyor ve bu tek gerçek bile kendimi solan bir hayalet gibi değil, yeniden bir insan gibi hissetmemi sağlıyor. Daha çok *kendim* gibi.

"Doğru," diyorum. "Doğru, elbette."

Kapıya yaklaşıyorum, parmaklarım bir sonraki anahtarı bulurken biraz daha sabit, sonra onu deliğe sokuyorum.

Sıkışıyor ve
gözlerimi kısıyorum.

Hayır, o değil.

Şerif yardımcısına bakıyorum, ama o caddeyi izliyor. Sabırsızsa da bunu göstermiyor, sadece caddede yaklaşan adamları izlemeye devam ediyor.

Yutkunarak, başka bir anahtar arıyorum ve aciliyet hissi tenimi kaplıyor. İlk ısırıkta bile geçemiyor.

"Lanet olsun," diye inledim.

Bir sonrakini alırken onun bana baktığını hissediyorum.

"Demek Armageddon için iş anahtarlarını da getirmişsin," diye soruyor rahat bir şekilde. "Umarım bunun için tehlike primi alıyordursun."

Acı dolu, çığlık atan bir ses geceyi aydınlatır, ama o kıpırdamaz. Sadece elindekileri cebine koyar.

Çılgınca etrafa bakıyorum, sonra anahtarı sokmaya çalışıyorum. Deliği ısıkalıyorum. Tekrar deniyorum ve yine ısıkalıyorum.

Hadi ama Eden.

"Ben..." Kaşlarımı çatarak, çığlık keskin bir şekilde kesilirken soruya odaklanmaya çalışıyorum. "Onlar sadece benim anahtarlarım. Dairemi kilitlemek zorundaydım."

Benimle alay mı
ediyor? *Şimdi*
benimle alay mı
ediyor?

Birisi çok yaklaşınca silahını kılıfından çıkarır ve dikkatlice uyluğuna dayar.

Silahın sertliğine, elinin pürüzlü yapısına bakıyorum, sonra midem bulanırken başka bir anahtarı atıyorum. Yanımda sıcak. Sabit.

etrafta yol gösteren melek gibi bir ışık yaymıyor olabilir, ama yine de hissediyorum — ona kontrolü bırakırken içimi kaplayan yumuşak bir rahatlama hissi.

Gözlerimi görevimden ayırmıyorum. Artık bunu yapabilirim. O benim arkamı kolluyor.

Kendi iki kişilik sürüm.

Ellerim bir sonraki anahtarı denediğimde daha sabit.

Dikkatli gözetimi, rahat ve ağır aksanlı sesiyle çelişiyor. "Hayır, hayır, çok sorumlu bir davranış. Anahtarlar çok sevimli. Hey, biz oradayken gecikme ücretlerimi de ödeyebilir misin? Dünyanın sonu için temiz bir sayfa istiyorum."

Tamam, belki de o kadar güven verici değildir.

"*Bu* dünyanın sonu *mu*?" diye tiz bir sesle soruyorum. Bu da doğru değil.

Hızla bırakıp bir sonrakine geçiyorum.

Omuzlarını silkiyor. "Bak, ben uzman falan değilim ama on beşten fazla önemli yer toz duman olduğunda, bana öyle geliyor."

Duraklıyorum ve ona bakıyorum, dudaklarım aralanıyor.

On beş.

Bir ya da iki değil. Bir ya da iki iyi değil tabii. Değil. Ama *on beş.*

On beş...

Kısa bir süre gözlerimi kapatıyorum, boğazım düğümleniyor. *Eden, seni aptal.* Bu durum düzeltilemeyecek kadar büyük. Birkaç yıl içinde değil.

Belki de asla.

Biri caddemizin karşısından ateş eder ve şerif yardımcısı kaskatı kesilir, silahının emniyetini açar ve kulaklarımı çınlatan üç kurşunla karşılık verir.

İşimiz bitti.

"Aman Tanrım. Bu son, değil mi?" Bir sonraki anahtarı soktuğumda, bir saniye boyunca işe yarayacakmış gibi geliyor, ama sonra yaramıyor. Neden bu kadar çok *anahtarım* var ki! "Hayır. Hayır, olamaz. Hazır değilim. Hiç içki içmedim. Avrupa'yı hiç görmedim. Yaz gecesinde çıplak yüzmedim, ya da... ya da bir akrobatla kaçamak yapmadım."

"Hayır, çıplak yüzmek istemezsin. En azından yaz gecesinde.

Çok fazla sivrisinek var," diye beni sakinleştiriyor, ama ben pek dinlemiyorum.

Sadece iki anahtar kaldı.

"Yeterince seks yapmadım," diye fısıldıyorum.

O burun kıvrır, sonra güler, silahını kaldırır ve kapılara sırtını dayayarak bana bakar. Gözlerinin yüzümde parıldadığını hissediyorum,

ve gökyüzünde olması gereken yıldızların yerini alıyor.

"Şey, şu an bunu düzeltmek için en uygun zaman gibi görünmüyor, ama..."

"Oh, kes sesini," diye homurdanırım.

Sonra aniden kızarırım, korkunç tavırlarımdan utanırım, ama o sadece bana sırtarak bakar. Anahtarlarımı başını sallayarak, devam etmemi işaret eder.

"Biliyorsun, genellikle birini güvenli bir yere çağırırsan, onu çağırarak güvenli bir yerin olması gerekir," diye fısıldar ve ben gözlerimi kısarım.

Bir sonraki anahtarı alıp, kapıya yeniden odaklanıyorum. "*Genellikle*, bir polis memuru sana *güvenli bir yere* gitmeni söylerse, seni *savaş bölgesine* göndermez."

Anahtar yumuşak bir *sesle* kilide girer.

Ama onun dikkati benim yüzüme kilitlenmiştir, dudakları eğlenerek kıvrılmıştır. "Bu benim işteki ilk haftam."

"Hey, kimse var mı?" diye sarhoş, kavgacı bir ses duyulur ve şerif yardımcısı başını kaldırır.

"Orası bir market mi?"

"Süpermarketten daha güvenli."

Polis memurunun ağzı sıkışır, ama bana sabırlı bir şekilde kaşlarını kaldırır. "Sadece bir pencereyi kırmamı mı istiyorsun? Yardıma ihtiyacın varsa, sadece bir pencereyi kırabilirim."

Çenemi kaldırdım. "Sakın. Yapma."

Anahtarı çevirdiğim anda bir silah ateşlenir ve kütüphane kapıları açılır.

İÇERİ DÜŞERİZ ve şerif yardımcısı arkamızdaki ağır çift kapıyı kapatarak bizi karanlıkta kilitler.

İçerisi serin ve sakindir, kütüphanenin kalın duvarları kaotik dünyanın seslerini ve şiddetli silah seslerini bastırır. Küflü, rahatlatıcı kitap kokusu beni sarar. Parşömen ve yapıştırıcı, eski ve yeni, rahatlamış arkadaşlar gibi beni kucaklarlar.

Bir ışık titrer, sonra sabitlenir ve dönüp yardımcının el fenerini kavisli bilgi masasının üzerine koyduğunu görürüm. Fazla bir şey değil, ama parıldayan gümüş ışık, dışarıda sahip olduğumuzdan daha fazlası.

Omuzlarımdan ağır çantamı hafif bir *of* sesiyle indiriyorum, sonra kapılara bakıyorum. Yeniden kilitlenmişler ve kalınlar. Kırılması kolay değil. Kütüphaneye girmeye çalışacak pek çok insan olduğunu sanmıyorum.

Alt dudağımı dişlerimle ısırıyorum. "Sizce Bay Johanson iyi midir?"

Kaşları kalkıyor. "Bay Johanson mı?"

"Market sahibi," diye fısıldadım, kollarımı belime doladım.

Huysuz bir adamdır ama beni gördüğünde her zaman günaydın derdi. Bazen, o selamlamayı mırıldanana kadar, uyanıp işe gidene kadar görünmezmişim gibi hissederdim.

Milletvekili bana meraklı bir bakış attı, sonra pencereden dışarı baktı. Yüzü soldu. "Hmm. Kel mi? Boyunda yağlar ve yırtık kırmızı... Oh. Aslında, gömleğin kırmızı olduğunu sanmıyorum. Hey, zayıf ve dövme mi? Yoksa uzun boylu mu? Sakalı var mı? Sakalı olanlar iyi atlar, ben..."

"Kel," diye onaylarım, endişeyle.

Kırmızı gömlek ne demek?

"Oh." Yüzünü buruşturur. "Evet, o kesinlikle..." Yüzümdeki ifadeyi fark eder ve öksürür. "Tamam. O *harika*."

Elim boğazıma gider, ağzım açık kalır ve bir cevap bulmaya çalışırım. Son birkaç saatteki tüm gerginlik ve korku, histerik bir şekilde ortaya çıkar.

"Oh," diye çığınca güldüm. "Oh, bu sadece... Bu *sadece*..."

Boğulurum, sonra bir parmağımı kaldırıp arkanı dönerim, kusacak mıyım diye merak ederim.

Kaslarım - ne kadar varsa - titriyor ve masaya yaslanıyorum. İşimde aktif olmadığımın değil. En azından hafifçe. Oldukça sık ayaktayım. Ama "kütüphane aktifliği" var, bir de "hayatını kurtarmak için kaçma aktifliği" var.

Kötü adamların genellikle şehirleri bombalarken uyarıda bulunmadıklarını biliyorum, ama en azından maraton koşusu antrenmanlarına başlamak *için* birkaç hafta zamanım olsaydı *çok* sevinirdim. Bu, hayatta kalma başlangıç paketinin bir parçası gibi görünüyor, değil mi? Koşmayı bilmek? Koşamıyorsan, sen de...

Duruyorum.

Bay Johanson öldü.

Koşacak zamanı bile olmadı.

Bu düşünce içimdeki şikayetleri durdurur ve gözlerim kapanır. O genç polis memuru öldü.

Hoş geldiniz paspasının üzerinde, uzuvları dağınık halde yatan ceset. "İyi misin?"

Göz kapaklarımın arkasında, sadece o vücudu görebiliyorum.

"Ben... Boyunların o açıda bükülebileceğini hiç bilmiyordum," diye fısıldayarak söylüyorum ona.

Midemi bulandırıyor ve dizlerimin üzerine çöküp gözlüklerimi bir kenara atıyorum, tam zamanında yere gürültülü bir şekilde kusuyorum. Sonra tekrar. Sıcak, şiddetli bir akıntı boğazımdan yukarı çıkıp ağzımdan dışarı çıkıyor. İğrenç. Ekşi ve ıslak, tadı burnumu tıkıyor ve kusarken yüzümü gözyaşları ıslatıyor, kısa süre sonra kusmanın ne zaman bittiğini ve ağlamanın ne zaman başladığını bilemiyorum.

Sanki içeri girmeye çalışıyormuş gibi bir şey göğsüme vuruyor.

"Tanrım. Tanrım, Tanrım," ağlayarak nefes nefese kalıyorum. "Ne oluyor?"

"Bunu çok sık söylüyorsun, ha?" diye sorar şerif yardımcısı ve ben irkilirim, gözyaşlarıyla ıslanmış gözlerle ona bakarım. Kafasını sorgulayıcı bir şekilde eğdiğinde çenesi ışığı yakalar. "Dindar mısın?"

Bakışları aşağıya düşer ve ben de dikkatlice kasılmaya başlarım, sonra aşağıya bakarım. Büyükanneimin haçı göğüslerimin arasında durmaktadır.

Elimi kaldırıp onu sıkıyorum, sersemlemiş, boş ve... kaybolmuş hissediyorum.

Kafamı bir kez sallarım. "Hayır. Hayır, artık değilim." Burnumu çekerek, ıslak bir sesle eklerim, "Bu büyükanneime aitti."

Yumuşak bir ifadeyle başını sallar ve serin hava özel bir girdap oluşturur.

Yumuşak ışıktaki, onun benim yaşlarımda olduğunu görebiliyorum, belki yirmili yaşların ortalarında. Tam olarak yakışıklı sayılmaz, ama ifade dolu yüzünde beni çabucak unutturan sıcak bir çekicilik var. Gözlerinde, yanaklarımı kızartan samimi ve dürüst bir şey var.

Sanırım yıllardır kimse bana bu kadar uzun süre bakmamıştı. Sonra gözlerini kaçırır, boğazını temizler ve pişmanlık keskin bir acı verir.

"Biraz, şey... var, biliyorsun." Çenesini eliyle siler ve ben elimi kaldırırım.

Orada... parçalar var.

Utanç içinde, ona sırtımı dönerek çığlık attım. Ayağa kalkarak, bilgi masasına koştum ve birkaç mendil alıp yüzümü sildim. "Bu senin suyun mu?"

diye seslendi ve sorusunda benim hoşuma gitmeyecek kadar fazla eğlence vardı, çünkü şişemi sırt çantamın yan cebinden çekip aldı.

"Evet," diye onaylıyorum sıkıca.

Bunu bana masanın üzerinden uzatır, sonra gözlüğümü yanımdaki *yığının* yanındaki yerden alır. Suyu ağzımda çalkalar ve yüzümü buruşturarak gizlice bir bardağa tükürürüm. Sanırım bu Susie'nin bardağı, ama o zaten hiç yıkamıyor, bu yüzden hak ettiğini buldu.

Geri döndüğünde, uzun masaya eğildi, ama gözlüğümü geri vermedi. Her cuma kullandığımız çocukların el işi kutusundan bir parça ip çıkardı ve metal sapın ucuna bir ucu bağlamaya başladı.

Sessizlik, midemdeki kaynayan ateşi yatıştırmaya başlar.

"Bu koruyucu bir şey, biliyor musun?" diyor, ipi gözlüğümün etrafına dolarken, ama o benim kolyeme bakıyor. "Topraklama için harika. İyileştirici."

Bir an merakla ona baktım, sonra hafifçe güldüm. "Ah, demek sen dindar olanmışsın."

Dışarıda silah sesleri yağmur gibi yağıyor, ama kütüphane bizi içine sığdırdığı için şiddet sesi azalmış gibi geliyor.

Bana gülümser, omzunu kaldırır ve ipi diğer tapınak ucuna bağlamaya başlar. "Hayır, ben o kadar bilmiyorum. Anneme söyleme. Demek istediğim taş. Sana netlik verir. İhtiyacın olduğunda cesaret. Bu iyi bir şey. Sahip olmak için şanslı bir şey. Özellikle şimdi."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Koruma. Topraklama. İyileştirme. Netlik. Cesaret. Hepsi tek bir taştan. Olağanüstü."

Ses tonuma burun kıvrır.

"Hey, dikkatli ol. Biraz saygı göstermelisin." Gözlüklerimi yere koyduktan sonra cebinden bir şey çıkarır ve bana doğru sallayarak gösterir. "Şans hakkında her şeyi bilirim. Hatta sertifikalı bir uzman bile denebilir."

Ayağa kalkıp, dehşetle onun geniş elindeki şeyi izledim. Masasının yanına geçip, anahtarlığındaki grotesk şeyi daha iyi görebilmek için yaklaştım.

"Aman Tanrım, bu..."

"Şanslı tavşan ayağım!" diye onayladı, gülümsemesi çarpık bir sırıtişa dönüştü.

"Bu... *gerçek* mi?" diye nazikçe soruyorum, sevimli, kabarık tüy yumağına bakarak. Bu tüylerin var olduğunu biliyorum. Çok eskilere dayanıyorlar.

Sadece daha önce hiç şahsen görmemiştim.

Gözleri alaycı bir şekilde büyüdü ve bu kadar yakından baktığımda koyu, şurup gibi kahverengi olduklarını görebiliyorum.

"Tabii ki gerçek! Bu benim tavşanım Lola'nın ayağı. Geçen bir traktöre binmeye karar verene kadar, bir erkeğin sahip olabileceği en sadık tavşan arkadaşıydı. Kendini iyi bir şekilde ezdi, ama ayağı iyiydi. Birini tanıyordum ve o ona iyi baktı." Benim dehşete kapılmış ifademi sırtarak izler, masaya yaslanarak üniformasının gömleğini göğsüne sıkıca sarar. "Her şey kurallara uygun. Kanı ve her şeyi temizledi. Şanslı, gördün mü?"

Sanırım... üniformaları seviyorum. *Gerçekten* seviyorum. Garip bir şekilde telaşlanarak bakışlarımı göğsünden kaldırdım, ama gözlerindeki ışıltıyı yakaladım.

Beni anlayamayacağını umarak dudaklarımı sıkıştırıp başka yere bakıyorum.

En son ne zaman birinin benimle flört ettiğini hatırlamıyorum. Eğer bu flörtse tabii. Bu *flört* mü?

Bu... biraz hoş.

Yol kazası olsa bile.

"Lola pek şanslı sayılmazmış," diyorum ona kuru bir şekilde. "Senin çekiciliğin bozuk olabilir."

O alaycı bir şekilde güldü. "Öbür dünyada benimle maceralara atılabilecek. Bunda şanssız olan ne var ki?"

"Tılsımın kavramını anlıyorum. Bilimsel değerini tartışabilirim." Ellerimi havaya kaldırıyorum. "*Garip* bulduğum kısım, sevgili evcil hayvanının cesedini yanında taşıman!"

"Bu haksızlık. Sen de ölen büyükannenin kolyesini yanında taşıyorsun," diyor ve ben inanmadan ona dönüyorum.

"O, parçalanmış bir uzuv değil!"

"O bir hatıra, ne diyeceğimi bilmiyorum."

Bir sonraki esprimi, her neyse, boğazımda kalır. O şimdi yakınım, ya da ben ona yakınım. Kim kime yaklaştı emin değilim, ama dirseği bilgi masasına dayalı ve ben onun alanındayım. Çenesinin açısını ve şakağındaki saç kıvrımını hayranlıkla izleyecek kadar yakınım.

Burası sıcak. Güzel. Soğuk bir günün ardından banyoya girer gibi. Çok uzun, soğuk günler geçirdim.

O, sanki bunu görebiliyormuş gibi hüzünlü bir şekilde gülümsüyor ve bu gülümseme kırılğan. Narin. Bu duyguyla ne yapacağımı henüz bilmiyorum, ama onu korumak istiyorum. Neredeyse ona konuşmamasını yalvaracağım, sadece birkaç dakika daha bu duyguyla kalabilmek için.

Umut çok kolay yıkılıyor.

Bu çok nadir ve çok zor bir şey, buna güvenmek saçma olur. Çünkü bunun olasılığı ne kadar?

Yıllarca yalnız kaldıktan sonra, babam doğmadan önce beni terk ettikten sonra ya da annem umarım Tanrı'nın yardımıyla buna degecek bir heyecan peşinde beni terk ettikten sonra, kocam tarafından defalarca terk edildikten sonra, boşanmam, faturalarım ve işim zamanımı ve mutluluğumu yutmaya başladığında arkadaşlarım benden uzaklaştıktan sonra, *bombalanıp* dünyamız etrafımızda çökmeye başladıktan sonra... bunun *iyi* bir şeyin başlangıcı olma ihtimali nedir?

Bu kadar *çok*

?

Şu anda onun gibi biriyle tanışmam nasıl mümkün olabilir? Eğlenceli, güçlü ve nazık biri. En çok ihtiyacım olduğu anda bana yardım edecek biri. Bu mantıklı değil. Benim o kadar şansım yok, normal bir günde değil, belki de o haklıdır.

Belki de tılsımlarımız işe yarıyor.

"Ben Simon," diye mırıldanıyor ve ben şaşkınlıkla gözlerimi kırıpıyorum.

Simon. Kitabım, avım ve gözlüklerim bir an için birlikte dönüyor, sonra her şey yerine oturuyor. Adı Simon.

Kafamı sallayarak, alaycı bir gülümsemeyle gülümserim. Daha isimlerini bile öğrenmeden nasıl mutlu sonlara ulaştım?

Tipik.

İşte böylece on sekizinci doğum günümde bir koca sahibi oldum. "Ben Eden. Eden Anderson."

Elimi uzattım ve o bir anlığına yüzüme baktıktan sonra gözlerini indirdi. Kaşlarını kaldırarak elimi tuttu ve beni tökezleyerek, telaşla bir adım yaklaştırdı.

"Merhaba Eden Anderson." Bakışları yumuşadı. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum."

Öpüşecek miyiz? Bu konularda pek bilgim yok ama öpüşme anı gibi *geliyor*.

Gözleri kararır, ama ben tereddüt ederim.

Öpüşmeye karşı olduğumdan değil. Sadece öpüşmeden önce dişlerimi fırçalamam gerekiyor.

Hâlâ ağızımda havuç tadı var.

Ama o eğilmiyor.

Bunun yerine, Simon masadan gözlüğümü alır ve arkasına bağladığı uzun ip sarkar. Gözlüğümü boynuma asar, kolyemin yanına güvenli bir şekilde oturana kadar.

Bir sorunu çözdü.

Benim sorunumu.

Benim için çözdü.

Titreyerek nefes alıyorum, duygulanmışım.

"İşte. Artık beni gözden kaybetmeyeceksin." Parmakları yanağımı hafifçe okşadı, sonra geri çekildi. "Bir plan yapmalıyız. Haritaların nerede olduğunu biliyor musun? Yerel mi? Mümkün olduğunca ayrıntılı. Onları benim için getirir misin?"

Biz.

Sanki onun ışığı beni sarmış gibi, başım dönüyor ve gülümsememi bastırıyorum.

Artık bu sadece bana bağlı değil. Artık bir "*biz*" var. Tüm sorunları tek başıma çözmem gerekmiyor, ne acil olanları *ne de* büyük olanları.

"Simon diyor ki?" diye alaycı bir şekilde soruyorum ve o gözlerini devirince karnımda mutlu, kıpır kıpır bir heyecan başlıyor.

Sanırım emirleri yerine getirmeye alışabilirim.

"Arkada duruyorlar. Ben getireyim." Ama ben çoktan yarı yola gelmişim ve Simon da hemen arkamda. Çömelerek, çekmeceleri tek tek açıyorum. "Topografik mi, jeolojik mi? Boş ver, ikisini de alayım. Neden olmasın?"

Susie, kütüphane malzemelerini dikkatsizce kullandığım için beni azarlamak için burada değil.

Onları büyük orta masalardan birinin üzerine yayarken, sonunda kaşlarımı çatmam gerektiğini fark ettim.

"Bunlara neden ihtiyacımız var? Tahliye noktası var, değil mi? Dışarıdaki durum yatışana kadar bekleriz diye düşünmüştüm..." *Kötü bir kelime seçimi, Eden.* "Yani, durum yatışana kadar bekleriz, sonra oraya gideriz diye düşünmüştüm."

Simon haritaların üzerine eğildi. "Ah, o konuya gelince. Harlow'da sadece iki şerif yardımcısı var, ben ve yaşlı Angus, ama o da on yıl önce emekli olacaktı."

Başım dönmeye başlar. Hızla.

"Ama tahliye noktası, dedin ki..."

Bana bakıp başını salladı. "Evet, oradadır. Ya da olması gerekir. Ama bunun pek bir faydası olacağını sanmıyorum. Angus çağrı yaptığında sadece on kadar polis aradı ve... şey, sen de gördün nasıl olduğunu. Bence..." Boynunun arkasını ovuşturup iç geçirdi. "Bence

başka bir plan yapmamız daha iyi olur." Haritalara tekrar bakar ve yeşil bir alanı gösterir. "Mesela burası. Orman bir süreliğine iyi olabilir. Babam beni oraya avlanmaya götürürdü. Kamp kurabiliriz."

Haritaya bakmıyorum.

Yutkunurken boğazım çalışıyor, tekrar yutkunuyorum ama bir şekilde boğazımdaki ani yumruyu çıkaramıyorum.

"Ama... dışarıdaki insanlar. Onlar o tahliye noktasına güveniyorlar." Bakışlarım üniformasına, göğsündeki parlak rozete düşer. "*Sana güveniyorlar.*"

Onları öylece bırakamaz.

Karanlıkta yalnız kalırlar.

Simon'ın kaşları çöküyor, gözleri kayarken çenesi geriliyor. Alaycı bir şekilde gülüyor, sonra elini çenesine götürüyor. "Bak, bu işi bir haftadır yapıyorum. Şaka bir yana, dünyanın sonu iş tanımında yoktu."

Korkuyu, savunmacı tavrı görüyorum—bunları fark etmek için iyi eğitildim — ve bir erkeğin egosunu incitmemek ya da daha iyi bildiğimi düşünmemek gerektiğini çok iyi biliyorum, ama tek düşünebildiğim, dağılan kalabalığın dehşete kapılmış yüzleri.

Tek düşünebildiğim bu, ta ki...

"Siktir git ve geber, Domuzcuk."

Herhangi bir suçlama yapmadan önce dudaklarımı sıkıyorum. O memur görevini yaparken öldü.

Simon'ın ölmesini istemiyorum.

Simon şu anda bana yardım eden tek kişi ve bunu tek başıma yapamam.

"Belki... belki kapıları açmalıyız. Birlikte insanlara yardım edebiliriz. Onları içeri alabiliriz?" Neden yine gözyaşlarım akmak üzere, bilmiyorum. Neden birdenbire kafam karışıyor ve "Diğer insanlar da güvenli bir yere ihtiyaç duyuyor" diye fısıldıyorum.

O dikleşir, başını sallar ve sesi ciddi bir hal alır. "Hayır, Eden, bu güvenli değil. Senin tehlikeye girmeni istemiyorum."

Bu düşünce kısa süreliğine içimi ısıtır, ama çabucak küle dönüşür. *Beni* tehlikeye atmak istemiyor... yoksa kendini mi?

Bu düşünce çok acımasız ve hemen kendimi azarlıyorum. Onun insanlara yardım ettiğini gördüm. Tekerlekli sandalyedeki adamı. Aileleri. Ayakkabı bağcıkları olan çifti.

O, pek çok kişinin gelmediği bir anda ortaya çıktı. O *iyi biri*.

Cesaretlenerek, nazikçe ısrar ediyorum: "Dikkatli olabiliriz. İnsanları kurtarabiliriz. Orada ölüyorlar."

Simon beni inceliyor. Yavaşça geri yürüyor, tekrar benim yanıma geliyor, iri, sağlam ve sıcak. Parmaklarının arkasını yanağımda gezdiriyor.

Hayır. O adamın sebepsiz yere bana vurduğu yerde oluşan morluk. Nazik dokunuşuna rağmen acıyor.

"Artık o insanları kurtarmak mümkün değil, Eden Anderson. Ben de senin kadar istiyorum, yemin ederim. Ama yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Onlar bu haldeyken olmaz. Sadece kendini öldürteceksin," diye fısıldar.

Nefesim kesilir ve yanağımla onun dokunuşuna çeviririm. Yüzümü gizlemek için sadece kısmen.

O daha iyi bilir, değil mi? Tüm o eğitimi sayesinde?

Benden daha iyi bilir, değil mi?

"Yani biz... kimseye yardım etmeyecek miyiz?" Kuruyan dudaklarımı ıslatırım. "Onları... ölmeye mi bırakacağız?"

Elini çeneme koyar ve eğilip yüzüme bakar. "Hayır, *hayır*, öyle demek istemedim. Onlara yardım edebilirsin. Elbette, onlara yardım edebiliriz. Sadece... bunu yapmak için hayatımızı riske atmayız, anlarsın ya?"

Kaygan duygular içimi kaplar. Rahatsız edici, suçluluk duygusu.

Sessizce, onun gözlerine bakıyorum — kaygı ve ışığın yansımasıyla parıldayan, şurup gibi kahverengi gözlerine.

Bana yardım etmesinin tek nedeni bu mu? Aileler? Tekerlekli sandalyedeki adam? Hayatını tehlikeye atmadığı için mi?

Saçmalama Eden, elbette öyledir.

Gözlerimin arkasında öfkeli bir sıcaklık yanıyor ve kendimi azarlarken dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. Umut ve baş dönmesi için, beş dakikalık bir nezaketin ardından sonsuza dek mutlu olacağını hayal eden aptal bir küçük kız olduğum için kendimi azarlıyorum.

Ben bir yabancıyım ve insanlar yabancılar için hayatlarını riske atmazlar. Böyle bir cesaret sadece hikaye kitaplarında olur.

Gerçek dünyada böyle bir şey yoktur.

Bu düşüncemi dile getirmiyorum, ama sanki duymuş gibi gözlerinde utanç belirliyor. "Bak, önce kendini düşünmelisin. Dışarıda başka kimse farklı davranıyor mu sanıyorsun? Hayatta kal. Kendini başkası için tehlikeye atma Eden Anderson, hiçbir şey için. Onlar senin için aynısını yapmazlar."

Boğazım düğümleniyor, sefil, nefret dolu gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. Yine de gözyaşlarım akıyor.

Her kelimesiyle, en kötü, en gizli korkularımı doğruluyor.

Henry'yi düşünüyorum. Beni merdiven boşluğunda yalnız bırakan Bay Flores'i. Ve onu suçlayamıyorum bile. Onları. Hiçbirini.

Çünkü bu mantıklı.

Tabii ki kendini kurtarmalısın. Bunu daha önce de düşünmüştüm. O kalabalığın içinde hissetmişim ve sanırım hayatımın çoğunda bunu biliyordum.

Kendi arkasını kollayan tek kişi sensin.

Acı içinde nefes alıyorum. Henüz sesime güvenemiyorum, bu yüzden sadece başımı sallıyorum ve haritaya geri dönüyorum.

Şu anda kaç kişi acı çekiyor? Kaç kişi benim kadar korkuyor?

Gözyaşlarım mürekkebi

lekeliyor. Islak, sefil

damlalar.

"Bu... bu orman daha iyi," diye fısıldıyorum sonunda. "Daha uzak ama daha derin. Orada... orada daha iyi saklanabiliriz."

Önerimi bir soru olarak ifade edecek kadar bile aklım başımda değil.

Tanrım, artık böyle miyiz? Dünya *böyle mi*? Başkalarına yardım etmek için kendi kabuğundan çıkmayan insanlar mı? Yaralı ya da korkmuş, ilaca ve bakıma ihtiyaç duyan, büyük, korkusuz kalplere çaresizce ihtiyaç duyan insanlar... ve benim sahip olduğum bu buruşuk, *korkak* şey değil mi?

Kendimi hep iyi biri olarak görmüşümdür. Elbette bazılarından daha az, ama ben *iyi* biriyim. Yabancılar karşı nazik davranırım ve bozuk paramı bağışlarım. Kibarım, yasalara uyarım ve... Lanet olsun, bunların hiçbirinin *önemi yok*.

Ben iyi değilim.

Elbette iyi olamam, dünya da iyi olamaz, eğer yardım etmek bize bir şey

Belki de bir canavar vardır... Belki de o canavar bizizdir.

Daha fazla gözyaşı dökülüyor ve ben onları siliyorum.

İyi ya da kötü, bu da önemli değil. Güvendeyim ve yalnız değilim. Önemli olan tek şey bu, değil mi? Hayatta kalmak söz konusu olduğunda? Önemli olan tek şey ertesi gün.

Öyleyse neden, bu güzel bir çocuk ve onun güzel ağzıyla bu cennette olmama rağmen... birdenbire yine kendimi çok yalnız hissediyorum?

Birkaç saniye içinde, nazik kollara sarılırım ve o saçlarıma özürler fısıldar. Yüzümü göğsüne gömerek, belki saatlerce orada kalırım. Dışarıdaki sessiz çığlıklar kesilene ve silah sesleri sustuğuna kadar orada kalırım.

İşte bu kadar, diye düşünüyorum. Gözlerim ağlamaktan kızarmış. *Simon öyle dedi ve öyle de oldu.*

Biz güvendeyiz.

Acaba bu şekilde kalabilmemiz için kaç kişi bizim hoş geldiniz paspasımızda öldü?

Geri çekilip, Harlow'dan ormana giden yolu izlemesi için ona yer açtım.

Sonunda Simon haritayı sarar ve kolumu sıkar. "Hadi, ortalık sakinken gidelim."

Sersemlemiş bir halde başımı salladım ve çantamı aldım. Kapıya neredeyse varmıştık ki beni durdurdu.

"Sorun yok, biliyor musun?" diye yumuşak bir sesle diyor. "Kendini seçmen gerçekten sorun değil."

Bir yerlerden ona bir gülümseme çıkarırım. Tam uymuyor ama onun fark edebileceğinden emin değilim. Eli benimkine düşer ve sıkıca tutar.

Birleşme noktasına bakıyorum, kalbim incinmiş.

Herkesin sadece kendini seçtiği bir dünyada yaşamak istemiyorum.

"Belki birbirimizi seçebiliriz." Yukarı bakıyorum ve yanaklarını kaplayan şaşkın pembe renge neredeyse gülümsüyorum.

Simon uzun bir süre yüzümü inceler, sonra avucumu sıkar. "Bunu çok isterim, Eden Anderson."

Boğazım düğümlenir, ama gülümsemem daha gerçekçi hale gelir ve o göz kırpar, sonra ben anahtarlarımı çıkarırken silahını kılıfından çıkarır.

Pencereden dışarı bakarak başını sallar, ben de kapıları açarım ve o da gelip kapıları aralar.

Sonra el ele tutuşarak gecenin karanlığına doğru sürünerek ilerleriz.

SIMON beni caddede yönlendirir, vücudunu marketi engelleyecek şekilde çevirir. Tekrar tekrar, beni kırmızı su birikintilerinden ve etli

topaklardan kaçınmak için beni
tekrar tekrar döndürür ve ben de ona
izin veririm.

Bu, yapışkan bir nefretin derimin altına işlemesini engellemiyor
derimin altına
işlemesini *Çok yakındılar*.
engellemiyor. Çok yakındılar ve ben hiçbir şey yapmadım.

Şu anda gece yarısı geçti, belki de çoktan geçti, ama ay bizden saklanıyor
ve telefonumun şarjı bittiği için saati nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Bunun
bir önemi olduğunu sanmıyorum.

Ne gece, ne de Simon her şeyi saklayabilir.

Bir sonraki sokağa döndüğümüzde onları hala görebiliyorum. Burada bir
bot. Orada bir at kuyruğu. Artık kitap kokusu alamıyorum, sadece idrar ve
dışkı kokusu alıyorum.

Simon'ın eli benim elimde kalıyor ve beni ileri çekiyor.

Ama haklı.

Her şey çok, çok sessiz.

En azından, sessiz olana

kadar.

Önümüzdeki gölgeli sokakta bir hareketlenme oluyor ve ben hemen elini
çekiyorum.

"Dur. Simon, dur," diye fısıldıyorum, o beni daha sert çekince.

Kaşlarını çatıyor, sonra gölgelere bakıyor. Artık hareketsizler ve çok
sessizler.

Sokağa bakıyorum, diğerlerinden daha karanlık, daha siyah, tüm
içgüdülerim diken diken oluyor. "Başka bir yol."

"Bu yol." Elimi sıkar ve diğer elindeki silahı sallar. "Güven bana, tamam
mı? Ben hallederim."

O halleder.

Daha önce de böyle düşünmüştüm, değil mi? Eğitimli olan o. *Ben*
Sadece hislerim var ve bu pek de önemli bir şey gibi görünmüyor.

Öyleyse neden *bağırma*yı kesmiyorlar?

Yaklaştıkça, gerginlik beni düğümlü, endişeli döngüler halinde sarıyor.
Belki de kütüphaneye geri dönmeliyiz. Şafak sökene kadar beklemeliyiz.
Sadece iki sokak ötede.

Ama artık çok geç.

Sokağın hemen yanındayız ve korkudan nefes alamıyorum.

Orada.

Gölgeler yine hareket ediyor ve ben dehşet içinde çığlık atıyorum. Bir
teneke kutu gürültüyle yere düşüyor. Metal parıldıyor ve çöp torbası
patlayınca kulaklarım çan sesi gibi çınlıyor.

neden bu kadar *gürültülü*?

Simon küfrederek gölgelere ateş ederken ben elimi geri çekiyorum, ama ıskalıyor.

"Siktir, Eden. Ne yapıyorsun?" Küfürü

uzaklardan geliyor.

Elimi bırakıyor, tekrar küfrederek sokağa geri dönüyor, gözlerinde panikle silahını kaldırıyor...

Sonra geriye doğru sendeliyor.

Duruyor.

Durur ve ilk başta ben bunu anlamam.

Çift namlulu bir av tüfeği yere düşer ve ben ona bakarım.

Narin, çökük yanaklı bir kadın karanlıktan yavaşça çıkar ve Simon'ın kaldırdığı elinden silahı alır. Silah kolayca kayar. Son nefes gibi.

"Ne... ne yaptın?" diye fısıldarım ve kadın irkilir, silahı göğsüne sıkıca bastırır.

Onu tanıyorum.

Gözlüklerine bakıyorum.

Çılgınlıklarını ve koşarkenki sırtını hatırlıyorum. Onu kurtarmaya çalıştım, ama yine de o... o...

"Buna ihtiyacım vardı," diye yalvarıyor. "Neredeyse bitmek üzereydi, bu yüzden buna ihtiyacım vardı. Ondan daha çok ihtiyacım var."

O sadece bir sokak çocuğu, bir genç, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış. Ayaklarının dibinde bir av tüfeği var.

"Neden ellerinde kan var?" diye soruyorum, kafam karışmış bir halde. Kan ona sıçramış.

Sadece ellerinde değil. Yanaklarında, göğsünde. Kırmızı bir yağmurla kaplı. "Yok," diye hıçkırarak geri çekiliyor.

Simon bir dizinin üzerine çöküyor, karnına dokunuyor. Eli de kırmızı oluyor.

"Neden ellerinde kan var Simon?" diye soruyorum, ama gözyaşları çoktan yüzümden akmaya başlamış, sözlerim inkar dolu bir iniltiye dönüşmüş.

"Yok!" diye bağırıyor kız.

Yanaklarında gümüş, ellerinde kırmızı lekelerle dönüp, Simon'ın silahıyla bizden uzaklaşır.

Yalnız.

O yalnız, ben yalnızım.

Hepimiz çok, çok yalnızız.

"Eden? Eden, yardım et. Yapamıyorum... bir şey... Simon bana bakıyor, yüzü gergin. Kararsız. Şakaklarında bir damar atıyor. "Bir şey ters gidiyor."

Geriye düşüyorum, sonra karnındaki açık yarayı görünce sokak duvarından aşağı kayıyorum. Üniforması parçalanmış. Karanlık, büyüyen leke.

"Lütfen yapma." Ona yalvarırken dudaklarım tuzla yanıyor. "Lütfen beni yalnız bırakma."

Korku gözlerine yansıyor.

Yüksekten, gökyüzünün alçakta bir yerinde bir şey uçuyor, ama tek görebildiğim kan. Kirli kaldırıma kanını akıtıyor. Üzerinden atlayacağım başka bir kırmızı leke. Unutacağım başka bir kırmızı leke.

Karnını tutuyor.

Kulaklarım çınlıyor. Yanık gözlerime avuçlarımı bastırıyorum. Onun ölümünü görmemek için. Gözlüklerim düşüyor, bu gece bininci kez düşüyor, ama bana yaptığı kolyeye takılıyor ve ben yere yığılıyorum. Bacaklarımın arasına sessizce çığlık atarken midem kramp giriyor.

"Durdur... Eden, durdur."

"*Yapamıyorum.*" İnlerken burnumdan sümük akıyor. Yapamıyorum.

Bunu tek başıma yapamam.

Üzerimizdeki bulutlar, sanki yeni bir yere açılan kapılar gibi ayrılıyor. Ama bu bulutlar inci gibi parlak ve aydınlık değil. Bu bulutlar çalkalanıyor, yuvarlanıyor, siyah, gri ve elektrikle dolu.

Kimse Simon'ı rahatlığın kanatları üzerinde götürmüyor. Biz bunu hak ediyoruz.

"Eden, lütfen... lütfen bana yardım et."

Onun yalvarması ellerimi düşürmeme neden oluyor, ama sadece ona sessizce başımı sallamak için.

Bir anlamı yok. Karnında yumruğum büyüklüğünde bir delik var.

Artık burası pek sessiz değil. Huzurlu da değil. Sürüler şimdilik başka sokaklara geçmiş olabilir, ama hâlâ yağma ve ölüm sesleri duyuyorum.

Av hala devam ediyor.

Korku içimi kemiriyor. Yalnızlık beni yutuyor.

"Acıyor..." Solmuş yanaklarından gözyaşları süzölmeye başlıyor.

Dudaklarım titriyor ve dişlerim dudaklarıma batıyor. Tüm sokak ölüm kokuyor.

Başkaları için kendini tehlikeye atma Eden Anderson, hiçbir şey için.

"Burada kalamam," diye yalvarıyorum, hıçkırarak titriyorum.

Simon, başını geriye atarak hıçkırarak ağlarken, ben de çığlık atıyorum.

Ona doğru sürünerek, yüzüne, sonra göğsüne dokunuyorum.

"Yardım edin," diye nefes nefese, şok içinde ve kısa nefeslerle söylüyor. "Yardım edin."

Karnında kan birikiyor ve ellerim titriyor. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Yapamıyorum... Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Tatlı kahverengi gözleri çaresizce korku dolu ve içimden buradan gitme ihtiyacı ile yanıyor.

Bunu görmek istemiyorum.

Onun ölümünü izlemek istemiyorum.

Sokağın iki yönüne de bakıyorum, ama boşlar.

Son anda kurtarma yok. Kimse başkası için kendini tehlikeye atmıyor.

Kimse yardım etmeye gelmiyor.

Başka ne yapacağımı bilemeden, titreyen omuzlarımdan hırkamı çıkarıp karnına bastırıyorum, ama onun aniden çıkardığı kan donduran çığlık beni geriye düşürüyor.

"Şşş." Ellerimi çılgınca kaldırıyorum, sesimi ağlamaklı bir fısıltıya indiriyorum. "Şşş, lütfen. Bağırma. Yapamıyorum..."

Kan, hırkamı anında ıslatır.

Ayaklarımda üzerinde sendeleyerek dururken, onun gözlerinden yaşlar süzülür. Sessizce bana başını sallar.

"Ne yapacağımı bilmiyorum!" diye bağıyorum, ellerim saçlarımda dolanıyor, sonra tekrar irkiliyorum, boş sokağa bakıyorum.

Başka bir sürü görünene kadar

bekledim. Bunu yapamazdım.

Ben doktor değilim, hemşire ya da sağlık görevlisi ya da yararlı *biri değilim*. Şu anda böyle biri olmak, böyle birine *sahip olmak* için her şeyi verirdim, ama yok. Sadece kendim varım. Ben sadece bir kütüphaneciyim. Hiçbir şey yapmayı bilmiyorum. Yetenekli, cesur ya da akıllı değilim. Ben sadece bir kütüphaneciyim.

Tanrım.

Gitmeliyim. Gitmek *istiyorum*. Simon'ın uyarıları ve ihtiyatlı sözleri ve kaldırımda çok fazla bulunan kırmızı kan izleri bana gitmem gerektiğini söylüyor.

Ama gitmiyorum... ve bunun nedeni tamamen yanlış, en kötü, en acınası nedenler. Cesur ya da *iyi* olduğum için değil.

Kendimden nefret ediyorum.
Henüz yalnız kalmaya hazır
değilim.

Sırt çantamı sokağa bırakıp, onun yanına diz çöküyorum, dizlerim onun
kanıyla ıslanıyor.

"Lütfen beni bırakma," diye fısıldıyor Simon, gömleğimi tutarak.
Yalvarırken çok daha genç geliyor sesi. Gözlerinde çok fazla bilgiyle, kirli
sokağa ağlarken. "Ölmek istemiyorum."

"Biliyorum." Titreyen alt dudağımı içeri çekiyorum. "Biliyorum. Üzgünüm."

Titremeye başlar, ben de bir elini tutar, diğer elimi solgun yanağına
bastırırım.

Sokakta bir şey gürültü çıkarır, ama içgüdülerim beni uyarsa da, başımı
kaldırmam.

Onu yalnız
bırakmayacağım. Şimdi
değil.

"Keşke daha fazla kitap okusaydım," diyorum boğuk bir sesle,
gökyüzüne bakarak. Gece yarısı karanlığı yerini derin indigo rengine
bırakıyor. "Keşke daha fazla bilseydim. Keşke..."

Simon boğulur ve ben onun başını yana eğip saçlarını okşarken
gözyaşlarım yanaklarımdan süzülür. Nefesi çok boğuktur.

"Bugün beni özel hissettirdin. Gördün. Umarım... Umarım bunun ne kadar önemli
olduğunu biliyorsundur

... bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun," diye devam ettim,
sonra ani bir nefes alıp sözümü kestim.

Bir süreliğine, o kadar yalnız
değildim. Bir süreliğine, rol yaptım.

Onun midesini titriyor, cildi nemli, ama ben bunu görmezden gelmeye
çalışıyorum. Daha önce hiç birinin ölümünü görmedim, ama bunun olduğunu
biliyorum. O, yavaş yavaş, parça parça ölüyor.

O bir kahraman ya da sonsuza kadar mutlu yaşayan biri değil.

Derin bilgisi olan bir kurtarıcı da değil.

O sadece bugün işe giden ve bir daha asla eve dönmeyecek bir çocuk.

"Durma..." diye mırıldanıyor ve gözleri benimkilere dehşetle bakıyor.

"Ben

Çok korkuyorum. Lütfen gitme. Bu kısmı yapamam... Tek başıma
yapamam." Kafamı sallıyorum. "Gitmeyeceğim. Söz
veriyorum."

Gözlerini sıkıca kapatır ve başını kaldırıma doğru yuvarlar. "Neden?"

Sorun yok, tamam mı? Kendini seçmek gerçekten sorun değil.

Kendimi tutamadan bir hıçkırık kaçıyor ve elini sıkıyorum. Sertçe. Tıpkı kütüphaneden ayrılmadan önce onun benim elimi sıkıldığı gibi.

"İnsanların başkaları için risk almadığı bir dünyada yaşamak istemiyorum," diyorum ona.

Bunun üzerine, sessizce hıçkırmaya başlar, yüzünde o kadar büyük bir utanç vardır ki, bakmaktan kaçınmak zorunda kalırım.

Kaç kişi?

Bu gece kaç kişiyi güvende tutabilirdik?

Kanı aramızda sıcak bir gölet oluşturuyor ve cildi elimde soğuyor.

"Eden... Eden..."

Adımı tekrar tekrar söylemeye başlar, güzel kahverengi gözleri odaklanamaz hale gelir ve ben başparmağımla yanağını okşayarak ona anlamsız sözler fısıldarım. Tatlı, yumuşak sözler. Artık hiçbir anlamı kalmamış iltifatlar ve teselli sözleri.

Daha da heyecanlanmaya başlayıp, acı içinde inleyip, vücudu sert, kontrolsüz hareketlerle sarsılmaya başladığında, onun üzerine oturuyorum.

Yüzümden gözyaşları akarken, boynumdan kolyemi çıkarıyorum. Ağır haç avuçlarıma düşüyor ve onu göğsüne bastırıyorum.

Gözleri yüzüme kilitlenir, şişmiş ve kasvetli.

"Hala bunun bir işe yaradığını düşünmüyorum. Uğurlu tılsımlara inanmıyorum. Taşların açıklık veya denge getirebileceğini ya da söylediğin diğer şeyleri yapabileceğini düşünmüyorum." Acı içinde, alçak sesle bağırır ve ben devam etmeden önce yutkunurum. "Buna inanmıyorum. Ve bu sihrin ilk kuralı, değil mi?" Hıçkırırım. "Buna inanmak zorundasın?"

Elleri benim ellerimi kavrar, vücudu sarsılır ve titrer. Bu hoş, huzurlu ya da onun için istediğim hiçbir şey değil. Şu anda beni duyabildiğinden bile emin değilim.

Ama yine de kalıyorum.

"Ben sihre inanmıyorum Simon, ama sen inanıyorsun. Belki de yanılıyorum. O yüzden al şunu. Ne olur ne olmaz diye al. Belki Jasper ve Lola'nın kopmuş ayağı seni iyileştirir ve düşündüğümüz gibi birlikte ormana gidebiliriz?" Dudaklarımı ısııyorum, sonra ekliyorum, "İkimiz de yalnız kalmak zorunda değiliz, tamam mı? Ben buradayım."

Nefesi daha karanlık, daha boğuk bir tona bürünür ve sarsıntıları yavaşlamaya başlar.

Tekrar tekrar yüzünü okşuyorum. "Sorun yok. Ben buradayım. Seni terk etmeyeceğim."

Sonunda nefes alış ı durur.

Uzun bir süre gözyaşları içinde yüzüne ^{bakıyorum,} bir daha asla gelmeyecek olan bir sonraki nefesini bekliyorum.

Ağlamaktan boğulurum, geriye doğru yığılırım. Gerginlik içimden akıp giderken omuzlarım titrer ve tüm üzüntü ve boşunalık içime işler.

O sadece bir çocuktur.

Hiçbir şey bilmiyordu, ne yapacağını, nereye gideceğini bilmiyordu ve içgüdüleri benimkinden daha iyi değildi. Elinden geleni yaptı... ama o sadece bir çocuktur. Gereğinden fazla güvendiğim tatlı bir çocuk.

Kendimden bile daha fazla.

Simon'a, ölü, hareketsiz bedenine ve hala benimkini saran eline bakıyorum. Elimi çekip, hüzünlü bir şekilde burnumu çekerek, avucunu büyükannemin jasper haçı üzerine kapatıp göğsüne koyuyorum.

Boş gözlerini kapatıyorum.

Gökyüzü şafak söküyor, kalın bulutların arasından güneş çıkıyor ve ben ayağa kalkıyorum. Sırt çantamı alıp takıyorum. Simon'ın ceplerinden fazladan bir çakmak alıyorum. Suyunu, orman haritalarını ve taşınabilecek kadar küçük ve kullanışlı görünen her şeyi alıyorum.

Lola'nın ayağını bırakıyorum.

Bunun benim için gerekli bir şans olduğundan pek emin değilim.

Ayrıca, bu şekilde, belki öbür dünyada maceralarına devam edebilirler.

Göğsüme derin bir acı hissederek, boynumdan gözlüğümü çıkarıp tekrar takıyorum.

Ve kütüphaneye geri dönüyorum.

Uyuşmuş, uzak bir parçam koşmamı söylüyor, ama başka bir parçam, daha yeni, daha güçlü ve hayatımın en uzun gecesinde olgunlaşmış olan parçam, yavaş gitmemi söylüyor. İhtiyacım olana kadar enerjimi korumamı söylüyor. Önümde günler, haftalar, aylar ve belki de yıllar boyunca bu tür bir korku yaşayacağımı hatırlatıyor.

Akıllı olmam gerekiyor. Özel ve güçlü olmam, yeni beceriler öğrenmem gerekiyor.

Artık işe yaramaz olmayı göze alamam.

Köşeyi dönerken, başka bir cesedin üzerinden atlıyorum, ama aşağıya bakmıyorum.

Simon bu gece ölmek zorunda değildi. Beni dinleseydi, ölmezdi.

Kendime daha çok güvenseydim, o da güvenmezdi.

O bir erkek çocuktı, ben de sadece bir kızdım... ama en azından haritalar ve sokak konusunda ondan daha iyi biliyordum.

Belki de her şey hakkında.

Kütüphanenin önüne ateş edilmeden ulaştım. Beni avlayan sürü de yoktu. Sabahın erken saatlerindeki güneş ışığı, sokaklardaki katliamı alay konusu ediyordu. Birkaç dükkânın kapıları yerinden sökülüş, camları kırılmıştı, kan ve cesetler onursuz, son halleriyle yere yığılmıştı.

Kimse kıpırdamıyor.

Sessiz, huzurlu bir sabah.

Bu sefer, anahtarlarımı çıkardığımda, ilk denemede doğru anahtarı buldum ve içeri girdim. El feneri olmadan hala loş, ama burayı kendi evimden daha iyi biliyorum. Koridorlardan geçiyorum, ahşap rafların ve benim tüm dünyam olan değerli kitapların yanından.

Ben doktor değilim.

Asker de değilim, doğa adamı da değilim, babam çocukken beni hiç ava götürmedi.

Ama raflardan kitapları alıyorum. Hayatta kalma becerileri. Bitkibilim. Temel ilk yardım. İleri düzey ilk yardım. Avcılık için başlangıç kılavuzu. Hatta burada bir tane bile var: *Nükleer Kıyametten Nasıl Kurtulurum*.

Kollarımda ağır geliyorlar ve onları bir çantaya tıktırıyorum — burada sahip olduğumuz tek çanta ve muhtemelen taşıma için en kötü seçenek — sonra omuzlarımı dikleştirip bir kez daha dışarı çıkıyorum.

Bu kitaplar benim ailem.

Arkadaşlarım.

Tek yardımcım.

Eğer her şeyin sonu geliyorsa, en azından iyi bir kitapla sonlandırayım.

Ve bununla birlikte, ormana doğru yola çıkıyorum.

İKİ GÜNLÜK BİR YOLCULUK, ama ana yollardan ve ana caddelerden kaçındığım için üç gün sürüyor. Bir daha kalabalığın içinde kalmayacağım. Bunun yerine, tarlaların üzerinden yürüyerek ve arka sokaklarda dolaşarak, ince tabanlı botlarımın tabanları parçalanana kadar yol alıyorum. Arabalardan saklanıyorum ve meraklı bir yüz gördüğümde ağaçların arkasına kıvrılıyorum. Yumuşak, alışkın olmayan bedenimi sınırlarına kadar zorluyorum. Her gece kabuslar beni uykumdan uyandırıyor. Yüzümden gözyaşları akarken ve giysilerim terden sıırıslam olmuş halde uyanıyorum, ama ağlamamayı öğreniyorum... çünkü yakalanmak istemiyorum.

Bu... zor. Gidecek güvenli bir yerim olmadığını bilmek imkansız.

Sadece bir yere gitmem gerektiğini biliyorum.

Derin bir yere. Yalnız bir yere. Beni öldürecek insanlardan çok uzak bir yere.

Artık kendime güveniyorum.

İçgüdülerimi dinliyorum.

Günün ortasında, kaçan sürülerin en yoğun olduğu saatlerde, kitaplarımı okumak için güvenli köşeler buluyorum. Yavaş yavaş, yabani havuç ile su baldıranının farkını ve vahşi doğada beslenmeyi destekleyebilecek kaç çeşit yosun olduğunu öğreniyorum.

Geceler acı ve soğuk geçiyor, ama bir uyku tulumu bulup onları da atlatıyorum.

Ama *onları* gördüğümde, yeni bulduğum cesaretim sarsılıyor.

Gökyüzünü kaplayan dronlar, ilk gecedan beri hissetmediğim bir korku uyandırıyor içimde. Gri, büyük ve yıldırım hızında, kraterler ve geride bıraktıkları ceset parçaları arasından geçiyorum ve... diliyorum.

Keşke her şey farklı olsaydı.

Günü kurtaracak bir ordu gelseydi. Landsdowne veya Howards'daki gibi bir FEMA sığınağına gidersem, bana yardım edecek gerçek insanlar bulabilirdim. Doğru şeyler için mücadele eden bir liderimiz olsaydı. Çabalayan biri. Dünyamızı bölmek yerine bir araya getirecek biri.

Simon'un hayatta olmasını ve olması gerektiği gibi benimle birlikte olmasını diliyorum.

.

Keşke burada biri olsaydı, beni asla terk etmeyeceğine güvenebileceğim biri.

Ölürken elimi tutacak biri.

Ama kendime çok uzun süre dilek tutmaya izin vermiyorum. Umuda karşı daha iyi korunmayı öğreniyorum.

Üçüncü gün, neredeyse hiç dokunulmamış bir nalbur dükkanı buluyorum. İçinde pille çalışan bir radyo var ve tereddütle onu alıyorum.

Üçüncü gece, kendim yakabildiğim ilk ateşin ışığında radyoyu dinliyorum.

"... Jim Creek Donanma Radyo İstasyonu. VLF Verici Cutler. Houston. Atlanta. Los Angeles..."

İsimler uzayıp gidiyor... ve bu yüzden dilemekten kaçınmak daha iyi. Bir takımım ya da sürüm olmayabilir. Sevgilim ya da arkadaşlarım olmayabilir. Ama böylesi daha iyi.

Sevgililer gider. Arkadaşlar ölür. Ve giysilerimdeki kanın, korkunun sürüyü nasıl ele geçirdiğini hatırlatmasına izin verebilirim.

Onların içindeki kötülük neredeyse her zaman galip gelir. Onlar benim içimdeki en kötü yanları da ortaya çıkarır.

Hepsinden bıktım. Başından beri beni hiç umursamayan insanlar için hayatımı yaşamaktan bıktım.

Son gün, ormanın kenarına vardığımda ve ağrıyan bacaklarımı dinlendirmek için durduğumda, bulabildiğim tek çalışan yerel kanalı açtım... ve yaşlı, monoton sesi dinlerken ağladım.

"Endişelenmeyin; çünkü tüm bunlar gerçekleşmek zorundadır, ama son henüz gelmedi."

Dronlar gökyüzünü kesiyor. Hızlı kanatlarla gelen ölüm.

Geniş bir ağacın kökleri arasında kıvrılmış, hayranlık ile dehşet arasında bir duygu ile izliyorum.

"Ulus ulusa, krallık krallığa karşı ayaklanacak. Çeşitli yerlerde kutlıklar, salgın hastalıklar ve depremler olacak."

Dronlar uzaklaştığında, sessizlik beni yeniden sarar. Radyomu daha sıkı tutarken, boğazımı yutarım.

Her şeyin sonu beklediğimden daha sessiz.

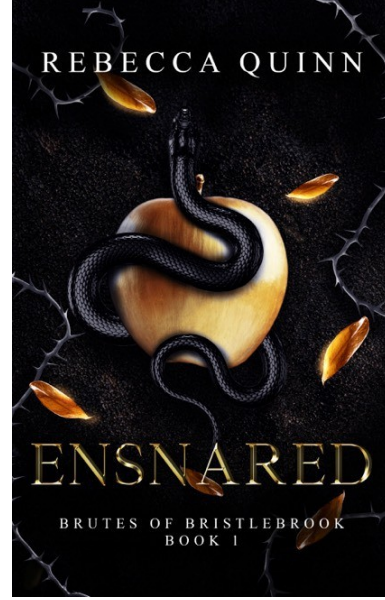
Sanırım... Sanırım artık çok uzun bir süre sessizlik hakim olacak.

"Bunların hepsi sıkıntıların başlangıcıdır."

Sonunda, telsizi kapatıp ayağa kalkarım ve ufukta batan güneşe bakarım.

Ve sessizlik kemiklerimi kemirirken, ormanın karanlığına doğru büyük adımlarla ilerliyorum.
Yalnız.

Şimdi satışta
Ensnared

Dört yıl sonra, Dom ve Brutes, her şeyi değiştiren bir kütüphaneciyle tanışirlar.

Ve Eden sonunda bir aileye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu keşfeder.

Ensnared, Kindle Unlimited'da mevcuttur!

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

